

JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • DECEMBER 2011

Liahona

**Frälsarens gåva av
frid och glädje, s. 18**

**Ut ur dimman och in i hans
ljus, s. 42**

**Hur Nephi hjälpte min pappa
och mig, s. 56**

Syster Uchtdorfs julminne, s. 66

Julberättelsen, av Phyllis Luch

Vi får lära oss i Matteus 2:9–11 att de vise männen gav gåvor till Jesus Kristus när han varit ett litet barn, och de leddes av den nya stjärnan som visade sig vid hans födelse.

”Stjärnan som [de vise männen] hade sett gå upp gick nu före dem, tills den stannade över den plats där barnet var.

När de såg stjärnan, uppfylldes de av mycket stor glädje.

Och de gick in i huset och fick se barnet med Maria, dess mor. Då föll de ner och tillbad det, och de tog fram sina skatter och överlämnade gåvor till barnet: guld, rökelse och myrra.”

BUDSKAP

- 4 Budskap från första presidentskapet: Att välja tacksamhet**
Henry B. Eyring
- 7 Besökslärnarnas budskap: Ett stort verksamhetsfält**

ARTIKLAR

- 18 Friden och glädjen i att veta att Frälsaren lever**
Russell M. Nelson
Den levande Gudens gudomlige Son älskar dig, upplyfter dig och ger sig tillkännna för dig om du älskar honom och håller hans bud.
- 24 Vägen till templet**
Chad E. Phares
Medlemmar kanske går olika vägar, men de sista dagars heliga i Ukraina finner att alla rättfärdiga vägar leder till templet.
- 28 En möjligheternas nyckel: Ständiga utbildningsfonden firar 10 år**
Rebekah Atkin
Ständiga utbildningsfonden som tillkännagavs 2001 har välsignat tusentals medlemmar i kyrkan.

- 34 Borttappad och återfunnen**
Adam C. Olson
Hur ett par anpassade dagliga beslut till visionen av deras eviga destination.

AVDELNINGAR

- 8 Små och enkla medel**
- 11 Vårt hem, vår familj: Fel tonart men på rätt spår**
JaNeal B. Freeman

PÅ OMSLAGET

Framsidan: fotoillustration Matthew Reier. Baksidan: *Jesu födelse*, av Carl Heinrich Bloch, använd med tillstånd av Nationalhistoriska museet i Frederiksborgs slott i Hillerød, Danmark.

- 12 Tjänande i kyrkan: Mitt tjänande som ensamstående medlem**
Julie Burdett

- 14 Vi talar om Kristus: Ett svar på varje "tänk om"**
Michael D. Woodbury

- 16 Evangelieklassiker: Lärdomar från Mästaren**
Marvin J. Ashton

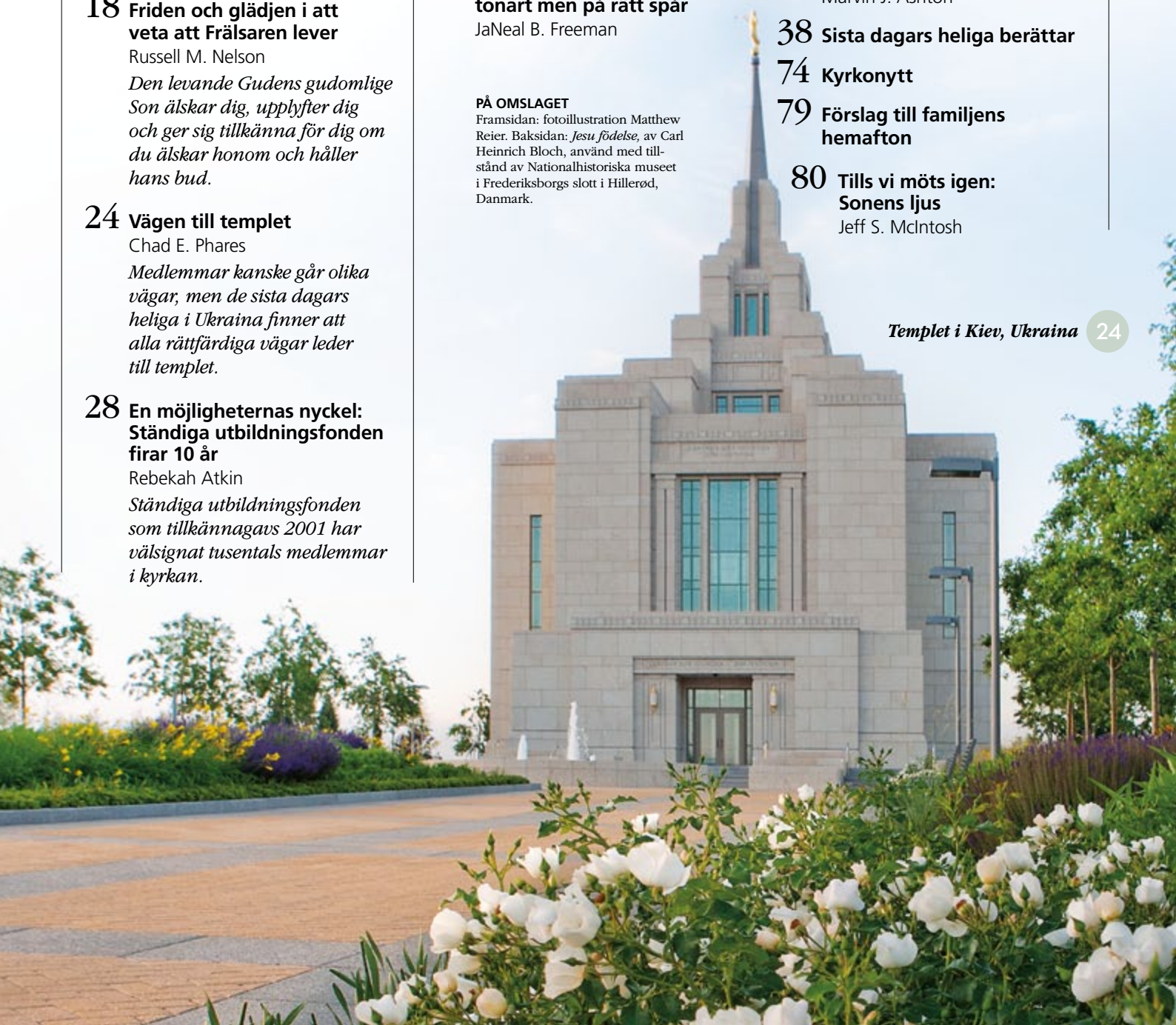
- 38 Sista dagars heliga berättar**

- 74 Kyrkonytt**

- 79 Förslag till familjens hemafton**

- 80 Tills vi möts igen: Sonens ljus**
Jeff S. McIntosh

Templet i Kiev, Ukraina 24

42

42 De talade till oss: Kom, låt oss ära honom

Patrick Kearon

Se om du kan hitta Liahona som är gömd i det här numret. Ledtråd: en julklapp under granen.

46 Frågor och svar

Hur kan jag ha en positiv inställning till framtiden?

48 Affisch: Du är aldrig ensam

49 Hur jag vet: Herren utgöt välsignelser

Kim Koung

50 Ett säkert vittnesbörd

Carl B. Pratt

Gäller Moronis löfte också dig?

52 Detta skall vara ett tecken för dig

Whitney Hinckley

Hur profetiorna om Kristi födelse uppfylldes på ett mirakulöst sätt.

55 Omtänksamma gåvor

Betydelsen av guld, rökelser och myrran som gavs till Jesusbarnet.

56 De borde ändra sig

Francisco Javier Lara Hernández

Jag var den enda medlemmen i min familj som tog emot evangeliet. Nu behövde jag fundera ut vad jag skulle göra när deras livsstil stred mot evangeliets principer.

58 Möt broder Joseph

Här är några saker som du kanske inte vet om profeten Joseph Smith.

72

59 Särskilt vittne: Hur kan jag följa Frälsaren?

Quentin L. Cook

60 De där orden

Angie Bergstrom Miller

Vad kunde Shelby göra när hon hörde sina vänner svära?

62 Vår sida

63 Tempelkort

64 Ta med Primär hem: Skrifterna lär mig om Frälsarens födelse och andra ankomst

Jennifer Maddy

66 Julgranen

Harriet R. Uchtdorf

Ett julminne från min barndom i Tyskland.

68 Min missionsfond

Spencer S.

Du kan börja spara till din mission i dag.

69 Trosartiklarna

Tretton av våra viktigaste trosuppfattningar.

70 För små barn

50

Första presidentskapet: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlarnas kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Chefredaktör: Paul B. Pieper
Rådgivande: Keith R. Edwards, Christoffel Golden Jr.,
Per G. Malm

Verkställande direktör: David L. Frischknecht
Planerings- och redigeringschef: Vincent A. Vaughn
Grafisk chef: Allan R. Loyborg

Redaktionschef: R. Val Johnson
Biträdande redaktionschefer: Jennifer L. Greenwood,
Adam C. Olson

Medredaktörer: Susan Barrett, Ryan Carr
Redaktionspersonal: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D.
Flitton, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Lia
McClanahan, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekir,
Joshua J. Perkey, Chad E. Pares, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe,
Marissa A. Widdison, Melissa Zenteno

Huvudansvarig för grafik: J. Scott Knudsen
Grafikansvarig: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters
Seniorformgivare: C. Kimall Bott, Thomas S. Child,
Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy
Design- och produktionspersonal: Collette Nebeker Aune,
Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Kim
Fenstermaker, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson

Prepress: Jeff L. Martin
Tryckerichef: Craig K. Sedgwick
Distributionschef: Evan Larsen

Översättning:
Översättningstjänst
Mariatorget 1A
118 48 STOCKHOLM
Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89
E-post: edlundcg@ldschurch.org

För prenumeration och priser utanför Förenta staterna och Kanada,
gå till store.lds.org eller kontakta kyrkans lokala distributionscenter
eller församlings- eller grensledare.

Ansvarig utgivare för Liahona: Claes-Göran Edlund
Ansvarig för Kyrkonytt: Gösta Körlof

Redaktör: Eivor Hagman
Medusagatan 2A
533 38 Jönköping
Tfn/Fax 036-71 96 63
E-post: eivorhagman@hotmail.com

Distribution
Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, avdelningen för
medlemsuppteckningar och statistik
Sveagatan 8A
441 32 Alingsås

Prenumerationsinformation
Prenumeration eller ändring av adress sker genom att kontakta
Customer Service (kundtjänsten)
Tel: 08-500 655 20
E-post: RCStockholm@LDSChurch.org
Internet: store.lds.org
Priset för en helårsprenumeration är SEK 80:00 som insättes på
publigiro: 260353-8. Ange Liahona och språk.

**Skicka manuskript och frågor till internet på liahona.lds.org;
via post till *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt
Lake City, UT 84150-0024, USA eller via e-post till liahona@ldschurch.org.**

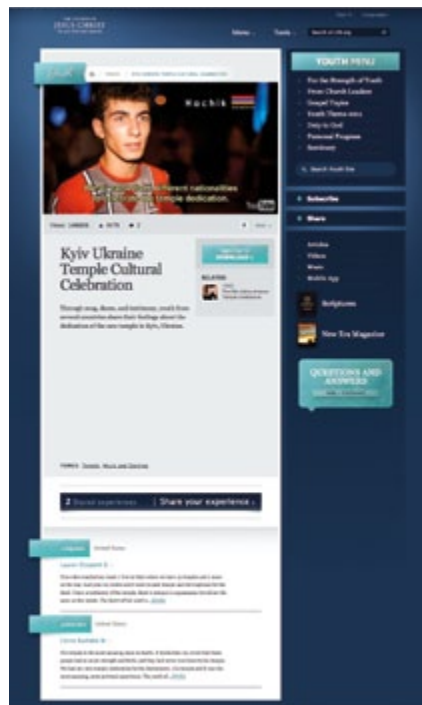
Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller
"vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska,
cebuano, danska, engelska, estniska, filipinska, finska, franska,
grekiska, holländska, isländska, indonesiska, italienska, japanska,
kambodjanska, kinesiska, kiribatiska, koreanska, kroatiska, lettiska,
litauiska, malagassiska, marshallesiska, mongoliska, norska, polska,
portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, slovenska, spanska,
svenska, tagalog, tahitiska, thailändska, tjeckiska, tonganska,
tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den
utkommer varierar för olika språk.)

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Printed in the
United States of America.

Text och visuellt material i *Liahona* får kopieras för tillfälligt, icke
kommerciellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material får
inte kopieras om restriktioner för detta anges intill konstverket.
Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
December 2011 Vol. 135 No. 12. LIAHONA (USPS 311-480) Swedish
(ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150.
USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus
applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty
days' notice required for change of address. Include address label
from a recent issue; old and new address *must* be included. Send
USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at
address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card
orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)
POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center,
Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mer information på internet Liahona.lds.org

FÖR VUXNA

Ständiga utbildningsfonden har blomstrat sedan president Gordon B. Hinckley tillkännagav den för tio år sedan (se sidan 28). För att läsa fler berättelser om framgång, få veta hur man kan få ett SUF-lån eller bidra till fonden, besök pef.lds.org.

FÖR UNGDOMAR

Läs om hur templet i Kiev i Ukraina har stärkt familjerna (se sidan 24) och se hur **det kulturella framträdandet av ungdomarna** som ägde rum före templets invigning stärkte vittnesbördet hos ungdomarna som deltog. Se den inspirerande videon på youth.lds.org (sök efter "Kyiv Ukraine Temple").

FÖR BARN

Läs julberättelserna på sidorna 64, 66 och 70. **Se sedan filmen om den första julen som är baserad på Lukas 2.** Gå till lds.org/new-testament-videos.

ÄMNINGAR I DET HÄR NUMRET

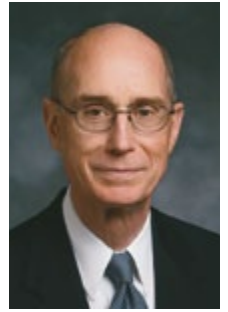
Sidnumren gäller artikelns första sida.

Aktivering , 34	Musik , 11
Exempel , 7, 11, 60	Norner , 60
Familjen , 11, 34, 56	Omvändelse , 24, 34, 42, 49, 50, 56
Försoningen , 4, 14	Profeter , 52, 58
Helbräddagörelse , 14	Smith, Joseph , 58
Helige Anden, den , 50	Snow, Lorenzo , 10
Hjälpföreningen , 7	Ständiga utbildningsfonden , 28
Hopp , 42, 46	Tacksamhet , 4
Inställning , 46	Tal , 60
Jesu Kristus , 4, 14, 16, 18, 42, 48, 52, 55, 59, 64, 70, 80	Tempeltjänst , 24, 63
Julen , 4, 9, 12, 18, 38, 39, 40, 41, 42, 52, 55, 66, 70, 72, 73	Tjänande , 4, 7, 12, 28, 38, 39, 40, 41, 68
Kallelsor , 12	Tro , 69
Kyrkans historia , 8	Undervisning , 11, 16
Missionsarbete , 39, 49, 50, 56, 68	Utbildning , 28
	Vittnesbörd , 50
	Välsignelser , 4

PÅ DITT SPRÅK

Liahona och annat material från kyrkan finns på många språk på www.languages.lds.org.

**President
Henry B. Eyring**
förste rådgivare i
första presidentskapet

ATT VÄLJA tacksamhet

Vår Fader i himlen befäller oss att vara tacksamma i allt (se 1 Tess 5:18), och han kräver att vi tackar för välsignelserna vi får (se L&F 46:32). Vi vet att hans avsikt är att buden ska göra oss lyckliga, och vi vet också att när vi överträder buden så leder det till bedrövelse.

Så för att vara lyckliga och undvika bedrövelse måste vi ha ett tacksamt hjärta. Vi har sett sambandet mellan tacksamhet och lycka i vårt liv. Vi vill alla vara tacksamma, men det är inte lätt att hela tiden vara tacksam för allt under livets prövningar. Vi utsätts för sjukdom, besvikelser och förlusten av personer vi älskar under livet. Vår sorg kan göra det svårt att se välsignelserna och uppskatta välsignelserna som Gud har i beredskap åt oss i framtiden.

Det är en utmaning att räkna våra välsignelser eftersom vi har en tendens att ta allt det goda för givet. När vi förlorar tak över huvudet, mat att äta, eller värmen från vänner och familj så inser vi hur tacksamma vi borde ha varit när vi hade dem.

Framför allt är det ibland svårt för oss att vara tillräckligt tacksamma för de största gåvorna vi får: Jesu Kristi födelse, hans försoning, löftet om uppståndelse, möjligheten att åtnjuta evigt liv med vår familj, evangeliets återställelse med prästadömet och dess nycklar. Enbart med den Helige Andens hjälp kan vi börja känna vad dessa välsignelser betyder för oss och för dem som vi älskar. Och endast då kan vi hoppas på att kunna vara

tacksamma i allt och undvika att förolämpa Gud med vår otacksamhet.

Vi måste be att Gud, genom den Helige Andens kraft, hjälper oss att tydligt se våra välsignelser också under våra prövningar. Han kan genom Andens kraft hjälpa oss känna igen och vara tacksamma för välsignelser som vi tar för givna. Det som har hjälpt mig mest är att be Gud i bön: "Vill du leda mig till någon som jag kan hjälpa åt dig?" Det är genom att hjälpa Gud välsigna andra som jag har sett mina egna välsignelser tydligare.

Min bön besvarades en gång när ett par som jag inte hade känt innan bad mig att åka till ett sjukhus. Där fanns det ett spädbarn som var så litet att hon fick plats i min hand. Under de få veckorna hon hade levat hade hon genomgått ett flertal operationer. Läkarna hade sagt till föräldrarna att allvarigare operationer krävdes för att hjärtat och lungorna skulle kunna uppehålla livet hos detta Guds lilla barn.

På föräldrarnas begäran gav jag barnet en prästadömsvälsignelse. Välsignelsen innehöll ett löfte om att hennes liv skulle bevaras. Det var jag som gav välsignelsen, men jag blev själv välsignad med större tacksamhet i hjärtat.

Med vår Faders hjälp kan vi alla välja att känna oss mer tacksamma. Vi kan be honom hjälpa oss se våra välsignelser tydligare, oavsett våra omständigheter. Den dagen uppskattade jag mer än någonsin underverket att mitt hjärta och mina lungor fungerar. Jag tackade på vägen hem för välsignelserna som mina barn fått. Jag kunde se tydligare

Gud Fadern gav sin Son, och Jesus Kristus gav oss försoningen, den största av alla gåvor och allt givande.

att de var vänliga underverk från Gud och från goda människor omkring dem.

Mest av allt var jag tacksam för bevisen på försoningen som verkade i de oroliga föräldrarnas liv och i mitt. Jag hade sett hoppet och Kristi rena kärlek lysa i deras ansikten trots den svåra prövningen. Jag kände bekräftelsen vi kan känna när vi ber Gud uppenbara att försoningen kan hjälpa oss känna hopp och kärlek.

Vi kan alla välja att tacka Gud i bön och be honom om vägledning till att tjäna andra åt honom — särskilt under den här tiden på året när vi firar Frälsarens födelse. Gud Fadern gav oss sin Son, och Jesus Kristus gav oss försoningen, den största av alla gåvor och allt givande (se L&F 14:7).

Genom att tacka Herren i bön kan vi se hur stora dessa och alla våra andra välsignelser är och få större tacksamhet i hjärtat. ■

UNDERVISA FRÅN DET HÄR BUDSKAPET

Genom att skriva ner våra upplevelser och välsignelser kan vi få hjälp att komma ihåg dem och ha något att hänvisa tillbaka till. Du kan be dem du undervisar att skriva ner vad de är tacksamma för — för att hjälpa dem komma ihåg välsignelserna de har fått, inse vilka välsignelser de har nu, och se fram emot framtida välsignelser.

Du kan också uppmuntra dem du undervisar att följa president Eyrings exempel att be vår himmelske Fader vägleda dem till någon de kan hjälpa eller tjäna.

Anta en tacksamhetsutmaning

John Hilton III och Anthony Sweat

Låt oss inte bara prata om att vi ska räkna våra välsignelser, utan låt oss göra det! Skriv en lista över 100 saker som du är tacksam för. Om det låter som om det är för många kan du pröva med det här:

1. Skriv ner tio fysiska förmågor som du är tacksam för.
2. Skriv ner tio materiella ägodelar som du är tacksam för.
3. Skriv ner tio levande personer som du är tacksam för.
4. Skriv ner tio personer som har dött som du är tacksam för.
5. Skriv ner tio saker i naturen som du är tacksam för.

6. Skriv ner tio saker som du är tacksam för just idag.
7. Skriv ner tio platser på jorden som du är tacksam för.
8. Skriv ner tio moderna uppfinningar som du är tacksam för.
9. Skriv ner tio matprodukter som du är tacksam för.
10. Skriv ner tio saker som har med evangeliet att göra som du är tacksam för.

När vi gör en sådan lista upptäcker vi att en lista över 100 saker bara är att skrapa på ytan av allt det som Gud har gett oss.

BARN

Hjälp mig se mina välsignelser

Felipe ber sin himmelske Fader att hjälpa honom se välsignelserna i sitt liv. Hjälp honom hitta saker som han kan vara tacksam för genom att ringa in dem. Missa inte följande saker som finns gömda på

bilden: hus, banan, hund, kyrka, skola, kläder, cykel, gitarr, boll och blomma.

Du kan göra en lista på saker som du är tacksam för och visa den för din familj.

Ett stort verksamhetsfält

Studera materialet och samtala om det med systrarna du besöker om så är lämpligt. Använd frågorna för att hjälpa dig stärka dina systrar och göra Hjälpföreningen till en aktiv del av ditt eget liv.

Tro • Familj • Tjänande

Herren, hans kyrka, familjen och samhället behöver rättfärdiga kvinnors inflytande. Faktum är att äldste M. Russell Ballard i de tolv apostlarnas kvorum har sagt: "Varje syster i den här kyrkan som ingått förbund med Herren har ett gudomligt uppdrag att bidra till att rädda själar, att leda världens kvinnor, att stärka hemmen i Sion och att bygga upp Guds rike."¹

En del systrar kanske undrar om de kan uppnå sådana höga mål. Men som Eliza R. Snow (1804–1887), Hjälpföreningens andra generalpresident, förklarade: "Det finns ingen syster som är så isolerad och vars sfär är så begränsad att hon inte kan göra åtskilligt för att upprätta Guds rike på jorden."² Syster Snow sade också att Hjälpföreningen hade organiserats "för att åstadkomma varje gott och ädelt arbete".³

När vi deltar i Hjälpföreningen ökar vi vårt inflytande genom att ge varje syster möjlighet att bygga upp tron, stärka familjen och hemmet och tjäna andra hemma och över hela världen. Och lyckligtvis behöver våra ansträngningar som enskilda och hjälpföreningar inte vara stora och överväldigande, men de bör vara genomtänkta och konsekventa. Rättfärdiga vanor som dagliga personliga böner och familjeböner, dagliga skriftstudier och att ständigt hedra kallelserna i kyrkan hjälper till att stärka tron och bygga upp Herrens rike.

Till systrar som undrar om dessa till synes anspråkslösa bidrag gör någon skillnad har äldste Ballard sagt: "Varje syster som står för sanning och rättfärdighet minskar det ondas inflytande. Varje syster som stärker och värnar om sin familj utför Guds verk. Varje syster som lever som en Guds kvinna blir ett landmärke som andra kan följa, och hon sår frön av rättfärdigt inflytande som kommer att skördas under kommande decennier."⁴

Vad kan jag göra?

1. Hur kan jag hjälpa systrarna jag besöker att inse och använda sin förmåga att ha ett rättfärdigt inflytande?
2. Hur kan jag använda mina unika gåvor och talanger till att välsigna andra?

Från skrifterna

- 1 Kor. 12:4–18;
1 Tim. 6:18–19;
Mosiah 4:27;
Trosartiklarna 1:13

För mer information, gå till reliefsociety.lds.org.

Från vår historia

Eliza R. Snow, som verkade som sekreterare när Hjälpföreningen organiserades i Nauvoo, kallades av president Brigham Young (1801–1877) att resa runt i kyrkan och hjälpa biskoparna organisera hjälpföreningar i deras församlingar.

Syster Snow sade: "Om någon av Israels döttrar och mödrar känner sig det minsta begränsad i sin nuvarande miljö får de nu många möjligheter att använda alla de krafter och förmågor till att göra gott som de så frikostigt har begåvats med ... President Young har vridit om nyckeln till ett stort verksamhetsfält vari de kan göra nytta."⁵

SLUTNOTER

1. Russell Ballard, "Rättfärdighetens kvinnor", *Liahona*, dec. 2002, s. 39.
2. Eliza R. Snow, "An Address", *Woman's Exponent*, 15 sep. 1873, s. 62.
3. Eliza R. Snow, "Female Relief Society", *Deseret News*, 22 apr. 1868, s. 81.
4. Se M. Russell Ballard, *Liahona*, dec. 2002, s. 39.
5. Eliza R. Snow, *Deseret News*, 22 apr. 1868, s. 81.

Små och enkla medel

"Med små och enkla medel uträttas mycket stort"
(Alma 37:6).

KYRKANS HISTORIA VÄRLDEN ÖVER

Mexiko

De första missionärerna från kyrkan kom till Mexiko 1875. De delades upp i två grupper. En av grupperna skickade urval ur Mormons bok på spanska till inflytelserika ledare i landet och undervisade många, men inga omvändes. Den andra gruppen döpte Mexikos fem

första medlemmar i kyrkan, i Hermosillo i Sonora. Fyra år senare bad en av ledarna som hade fått litteratur om kyrkan 1875, Plotino C. Rhodakanaty från Mexico City, att han och andra skulle få döpas. År 1885 färdigställdes en spansk översättning av Mormons bok.

Landet upplevde politiska spänningar under många år, men de första medlemmarna förblev trofasta. Den första spansktalande staven i kyrkan, Mexiko stav, organiserades den 3 december 1961. Kyrkan startade flera skolor, bland annat Benemérito de las Américas, som grundades i Mexico City 1963 och fortfarande är verksam.

Det första templet i Mexiko, i Mexico City, invigdes 1983. År 2000 invigdes åtta tempel i Mexiko.

År 2004 blev Mexiko det första landet utanför Förenta staterna som uppnådde en miljon medlemmar.

Ledare i kyrkan deltar i första spadtagsceremonin för Benemérito de las Américas den 4 november 1963.

Jul för de tidiga pionjärerna

De svåra vintermånaderna gjorde det svårt för de flesta pionjärerna, och resurserna för att ordna julklappar och fester var ofta knappa. Men det hindrade inte de tidiga pionjärerna från att skapa speciella minnen under jultiden. Här är några berättelser om hur jularna firades på pionjärtiden:

Min gladaste jul

”Min första jul i [Saltsjö-]dalen kom en lördag. Vi firade dagen på sabbaten. Vi samlades runt flaggstången mitt i fortet. Vi hade ett möte där. Vilket möte det blev. Vi sjöng lovsånger till Gud. Vi uppsände en inledningsbön och talaren den dagen har jag alltid kommit ihåg. Ord av tacksamhet och glädje sades, inte ett enda pessimistiskt ord yttrades. Människorna var hoppfulla och glada tack vare sin tro på framtiden. Efter mötet hälsade alla på varandra. Några grät av glädje. Barn lekte på gården och runt brasan den kvällen. Vi samlades och sjöng 'Kom, kom Guds folk, ej kamp och möda räds, blott med fröjd framåt drag!' Vi åt kokt hare och lite bröd till middag. Vi fick alla nog att äta och det rådde en känsla av fullkomlig frid och välvilja. Jag hade aldrig varit lyckligare i hela mitt liv.”

Okänd författare, citerad av Bryant S. Hinckley, i *Our Pioneer Heritage*, sammanst. av Kate B. Carter, 20 band (1958–1977), 14:198.

O, hur tiden flyr

”En kväll när jag var sexton år gammal höll far en julfest för sina barn och deras familjer och de närmaste grannarna. Vi dansade. Det var mina bröder som spelade musiken. Vi visste att far hade för avsikt att avsluta festen klockan tio, vilket han gjorde mitt i en square-dans genom att uppmana musikerna att sluta spela. Men far visste inte att mina

bröder hade lyft upp mig till klockan flera gånger den kvällen. Varje gång flyttade jag tillbaka visaren trettio minuter. Det måste ha varit efter midnatt när festen var slut.”

Från *Christian Olsens familjeuppteckningar*, i Carter, *Our Pioneer Heritage*, 15:199.

En munter tid

”När barnen vaknade på juldagsmorgonen 1849 kunde man inte hitta en enda docka i hela landet, inte ens en polkagrisstång, eller ett äpple i någon av stugorna. Men barnen och deras föräldrar var glada ändå. De var glada att de fortfarande hade lite mat att äta, och framtidsutsikterna i deras nya hem såg allt ljusare ut dag för dag. Det fanns kanske

inga dockor eller leksaker till barnen, men fäderna och mödrarna kunde inte ignorera julen, och innan dagen var över hade alla roligt tillsammans.

På kvällen träffades de i John Rowberrys stuga. Det var det huset där de första mötena hölls. De hade en gammaldags dans som avslutning på dagen, och det var den gladaste grupp som någonsin träffats för en julsammankomst ... Det enda problemet var musiken. Det fanns inga instrument av något slag. Cyrus Call var en mycket skicklig visslare och han visslade melodier medan de glada pionjärerna dansade.”

Sarah Tolman, i *Treasures of Pioneer Heritage*, sammanst. av Kate B. Carter, 6 band (1952–1957), 4:197–198.

FRAMSTÅENDE PERSONER VI MINNS

President Lorenzo Snow (1814–1901)

Trots att Lorenzo Snow skulle bli kyrkans femte president hade han först inget större intresse av att döpas. Inte förrän hans yngre syster Eliza inbjöd honom att närvara på hebreiska-ktionerna i profetskolan i Kirtland i Ohio. Joseph Smith och andra ledare i kyrkan närvarade också på lektionerna. Lorenzo blev snart intresserad av evangeliet och döptes in i kyrkan den 19 juni 1836. Äldste Snow verkade sedan som missionär i Italien, Sandwichöarna (numera Hawaii) och Storbritannien, där han gav en Mormons bok till drottning Victoria.

Äldste Snow hade enastående gåvor som han använde till att tjäna Herren. I sin patriarkaliska välsignelse fick han löftet att han skulle leva till han uppnått hög ålder, och att han inte skulle känna av åldrandets effekter. Hans vitalitet gjorde att han kunde fortsätta vara aktiv på äldre dagar som apostel och profet. Han använde också prästadömet till att uppväcka flera personer från döden.

Under president Snows tid som profet led kyrkans medlemmar i södra Utah av torka. När president Snow talade under en konferens i södra Utah, i samhället S:t George, kände han sig inspirerad att lova medlemmarna att det skulle regna och att de skulle få en riklig skörd om de betalade sitt tionde. Men trots att medlemmarna betalade sitt tionde gick det flera månader utan att det kom något regn. President Snow vädjade till sin himmelske Fader att skicka regn. Senare fick han ett telegram som lød: "Regn i S:t George."

För mer information, se Francis M. Gibbons, Lorenzo Snow: Spiritual Giant, Prophet of God (1982).

Överst: Porträtt av Lorenzo Snow omkring 1865. Mitten: President Snow (mitten) tillsammans med sina rådgivare i första presidentskapet, George Q. Cannon (till vänster) och Joseph F. Smith (till höger) år 1900. Längst ner: Sista dagars heliga välsignades med regn till sin gröda efter att ha följt president Snows råd att betala tionde.

FEL TONART MEN PÅ RÄTT SPÅR

JaNeal B. Freeman

Min far sjöng en tonart som var helt hans egen — inte tenor, inte bas, utan någonstans runt omkring dem båda. Fastän pappa inte kunde skilja på c och ass sjöng han högt och starkt.

Jag minns inte att jag generades av pappas sång, men jag minns att jag var både road och förbryllad över hans glädjefulla ljud. Insåg han inte att det fanns andra som lyssnade?

Pappa älskade psalmerna och han tänkte inte låta bristen på talang hindra honom från att dyrka genom sång. Han sjöng med glädje, entusiasm och känsla. Jag tyckte om hur han kunde sjunga en psalm som "Den himmelska elden" med sådan energi och övertygelse och sedan några minuter senare sjunga sakramentspsalmen på ett mildt och vördnadsfullt sätt.

En eftermiddag lärde pappa mig något viktigt genom en psalm. Jag spelade piano som jag ofta gjorde för att gå ner i varv efter en dag på high school. Pappa som alltid sökte tillfällen att umgås med mig, kom in till mig där jag satt. Det var en rutin som jag var van vid: Han brukade bläddra i en sångbok, hitta en sång, och sedan låta mig spela den medan han sjöng.

Just den dagen tog pappa upp psalmboken och letade upp en psalm.

"Det här är en underbar sång.

En av mina favoriter", sade han och lade boken på pianot. Det var "En sorgbetyngd och fattig man". Pappa sade att det var en av profeten Joseph Smiths favoritpsalmer och att Joseph hade bett John Taylor sjunga den i Carthage en kort tid innan Joseph och Hyrum led martyrdöden.

Sedan sjöng pappa alla sju verserna medan jag ackompanjerade honom. I det ögonblicket hände två underbara saker. Det första var att pappa sjöng hela sången utan att missa en ton. Hans ass var faktiskt ass! Pappas röst var opretentiös och enkel, och för mig var den vacker. Det andra underbara jag lärde mig var mindre överraskande men mycket viktigare. Medan pappa sjöng insåg jag att han älskade Joseph Smith och att han hade ett vittnesbörd om hans profetiska kallelse. Anden vittnade för mig att Joseph Smith var en profet.

Pappa dog några år senare, och jag tänker ofta på den dagen och på vilket inflytande den hade på mig. En viktig del av mitt vittnesbörd om evangeliet ligger stadigt på plats tack vare att en far som "inte kunde sjunga" valde att sjunga av hela sitt hjärta. ■

TA TILLFÄLLEN I AKT ATT UNDERVISA

"Vi visar ungdomarna vägen genom exempel, men vi leder dem också genom att förstå deras hjärtan och gå med dem på evangeliets stig. Om vi verkligen vill förstå deras hjärtan måste vi göra mer än att bara vara i samma rum som dem eller gå på samma aktiviteter i familjen och kyrkan. Vi måste planera för och utnyttja undervisningstillfällen som gör ett djupt och bestående intryck på deras sinne och hjärta ...

Jag hoppas att vi tar tillfället i akt att bära vårt vittnesbörd om att vi vet att Gud lever och att Jesus är Kristus. Jag hoppas att vi bär vårt vittnesbörd så att våra barn vet vad som är viktigt för oss och att vi älskar dem. Den största kärleken och den största undervisningen bör uttryckas i vårt hem."

Se äldste Robert D. Hales i de tolv apostlarnas kvorum, "Vår plikt mot Gud: Föräldrars och ledares ansvar mot det uppväxande släktet", *Liahona*, maj 2010, s. 95, 98.

MITT TJÄNANDE SOM ENSAMSTÅENDE MEDLEM

Julie Burdett

Kyrkans tidningar

*När jag fick en ny kallelse blev jag helt förstummad.
"Kan jag göra det?" frågade jag mig själv.*

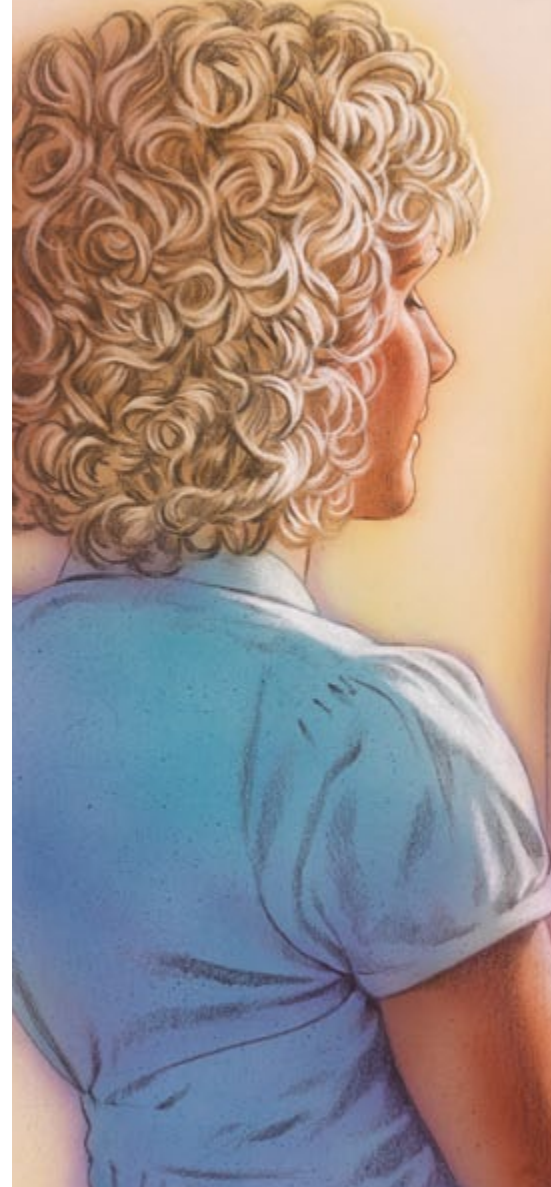
För omkring sju år sedan när jag var 29 år flyttade jag till Utah från Oregon i USA. Efter att ha tittat på alternativen bestämde jag mig för att gå till familjeförsamlingen, för jag ansåg att jag behövde ett avbrott från församlingarna för ensamstående som jag hade tillhört.

Mina föräldrar uppfostrade mig till att tacka ja till kallelser i kyrkan, så jag bestämde tid för att träffa biskopen och presentera mig som någon som ville bli satt i arbete. Det dröjde inte länge innan jag började undervisa femåringarna i Primär, vilket jag tyckte om. Fem månader senare kallade biskopen mig som Primärs president. Jag blev helt förstummad. "Kan jag göra det?" frågade jag mig själv.

Eftersom jag var ensamstående och inte hade några barn undrade jag

om jag var kvalificerad att verka i den egenskapen. Min tidigare erfarenhet av familjeförsamlingar var att primärpresidenterna var lyckligt gifta, erfarna och hängivna mödrar. Men eftersom jag hade i åtanke vad mina föräldrar hade lärt mig så tackade jag ja till den nya uppgiften. Biskopen hade verkligen tagit till sig uppmaningen att biskoparna ska "finna meningsfulla ämbeten till alla unga ensamstående vuxna".¹ Kallelsen var kanske lite mer meningsfull än vad jag hade väntat mig, men jag var tacksam för det.

Medan jag verkade i min nya kallelse hade jag många härliga, roliga och inspirerande stunder med barnen. Ett år under julen uppförde vi berättelsen om Jesu födelse under en särskild samlingsstund. Vi sjöng sånger. Vi hade mantlar och

handdukar till huvudbonader som herdarna och Josef hade på sig. Vi hade julgransglitter till änglarnas huvuden. Vi gjorde kronor av kartong som täcktes med aluminiumfolie till de vise männen.

Medan vi uppförde julberättelsen och sjöng de heliga julsångerna iakttog jag den vackra lilla flickan som föreställde Maria. Hennes exempel på vördnad och ödmjukhet när hon knäböjde och försiktigt höll i dockan som representerade Jesusbarnet berörde mig. Anden jag kände i det ögonblicket gjorde mig tacksam mot en kärleksfull himmelske Fader för vår Frälsare och stärkte mitt vittnesbörd

om hans oändliga och kärleksfulla mission. Den gjorde mig också tack-sam för den oerhörda välsignelse jag hade fått när jag kallades att tjäna och för en inspirerad biskop som hjälpte till att göra det tjänandet möjligt.

I Läran och förbunden läser vi: "Om ni därför har en önskan att tjäna Gud, är ni kallade till verket" (L&F 4:3). Den här versen förknippas vanligtvis med missionsarbete, men jag menar att den kan tillämpas på alla former av evangeliebaserat tjänande.

Oavsett civilstånd eller social ställning är var och en av oss först och främst ett barn till en kärleksfull himmelsk Fader som vill att vi ska

växa, känna tillhörighet, utveckla våra talanger, tjäna varandra och hjälpa varandra att återvända till honom.

Tillhörigheten och kärleken jag kände i den församlingen var omedelbar och har stannat kvar i mitt hjärta till denna dag. Min önskan att tjäna uppmärksammades och tillvaratogs, många sträckte ut handen och välkomnade mig, och min himmelske Fader välsignade mig verkligen. Tack vare vänliga och uppmärksamma ledare välsignades jag med att få undervisa och lära av några av hans underbaraste barn. ■

SLUTNOT

1. *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 16.3.3.

KÄR- LEKSFULL UPPMÄRK- SAMHET

"Även om många ensamstående vuxna medlemmar har god hand om livet och dess problem så behöver de fortfarande kärleksfull uppmärksamhet från kyrkan och dess medlemmar för att få bekräftelse på att de duger till och att Gud älskar dem var och en."

President James E. Faust (1920–2007), andre rådgivare i första presidentskapet, "Alla ensamstående ska känna sig välkomna", *Liahona*, aug. 2007, s. 4.

Ett svar på varje ”TÄNK OM”

FÖRSONINGENS HELANDE KRAFT

”[Jesus Kristus] känner till våra kval, och han finns där för oss. När han finner oss sårade vid vägkanten förbinder han våra sår och sköter om oss, liksom den barmhärtige samariten i liknelsen (se Luk. 10:34). Bröder och systrar, hans försonings helande makt är till för er, för oss, för alla.”

Äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kворum, ”Han botar dem som bär på tunga bördor”, *Liahona*, nov. 2006, s. 7.

”Och [Jesus Kristus] skall gå ut och lida smärta och bedrövelser och frestelser av alla slag, och detta för att det ord skall kunna uppfyllas som säger att han skall ta på sig sitt folks smärta och sjukdomar” (Alma 7:11).

Michael D. Woodbury

För flera år sedan halkade jag med min vespa och landade mitt på vägen. Nästan omedelbart blev jag påkörd av ett annat fordon — ett stort — och drogs med längs vägen. De som rapporterade olyckan kallade det ett dödsfall.

När ambulanspersonalen upptäckte att jag fortfarande levde förde de mig i ilfart till sjukhuset där jag under dagarna som följde genomgick ett antal akuta operationer. Medan jag var kopplad till livsuppehållande maskiner och var medvetslös lade pappa och andra händerna på mitt huvud och välsignade mig genom prästadömets kraft. Från den stunden fortskred tillfrisknandet på ett mirakulöst sätt. Men vad som var ännu mer betydelsefullt än vad som hände med mig fysiskt var det som hände andligt sett.

Upplevelsen öppnade mitt hjärta för Frälsarens inflytande. En vecka efter

olyckan återfick jag medvetandet och fick veta vad som hade hänt. Jag insåg att Herren hade skyddat mig och låtit mig stanna kvar hos min hustru och mina barn. Jag kände mig tröstad, inte övergiven, av Gud. I stället för att känna mig traumatiserad och överväldigad av återhämtningsarbetet som låg framför mig, kände jag frid.

Under dagarna som följde blev min kärlek till min himmelske Fader och Jesus Kristus djupare, och min önskan att förbli trofast hela livet blev starkare. Jag såg Herrens kärlek genom de goda människor som jag träffade. Och jag såg att min himmelske Fader hörde och besvarade böner och fastande som människor av många trosåskådningar ägnat sig åt för min skull.

När jag har återgett den här berättelsen för andra har ”tänk-om”-uttalandena varit

HUR STÄRKER HERREN OSS?

Äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kvorum besvarar den frågan i sitt generalkonferenstal "Med Herrens kraft" (*Liahona*, nov. 2004, s. 76–78):

- "Med Herrens kraft kan vi göra och uthärda och övervinna allt."
- "Denna möjliggörande och stärkande kraft i försoningen [hjälp] oss att se och göra och bli det goda på sådana sätt som vi annars aldrig skulle känna igen eller kunna utföra med vår begränsade jordiska förmåga."
- "Med Herrens kraft och genom hans nåd vet jag att ni och jag kan välsignas att utföra allt."

Överväg att vittna för någon om ditt vittnesbörd om välsignelserna som kommer till följd av Jesu Kristi försoning.

oändliga. "Tänk om du hade dött." "Tänk om du inte hade kunnat gå igen." "Tänk om du hade varit tvungen att kämpa med svår smärta under resten av livet." Det jag tycker är fantastiskt är att försoningen har ett svar på varje "tänk om".

Tack vare försoningen kommer jag att uppstå och alla fysiska sjukdomar och smärtor kommer att tas bort. Min hustru, mina barn och jag är beseglade som en evig familj. Försoningen gjorde även det möjligt. Om vi fortsätter framåt med tro på vår Frälsare medan vi går igenom livets prövningar och hårdar ut till änden så har försoningen försett oss med den väg vi behöver följa, med det underbara löftet om evigt liv som väntar i slutändan. ■

För mer information om det här ämnet, se Matt. 11:28–30; 3 Nephi 17:7–9; och Bruce C. Hafen, "Huvudprydnad i stället för aska: Jesu Kristi försoning", *Nordstjärnan*, apr. 1997, s. 38.

"Han skall ta på sig döden så att han kan lossa de dödens band som binder hans folk. Och han skall ta på sig deras skröpligheter så att hans inre kan fyllas av barmhärtighet i köttet, så att han i köttet kan veta hur han skall bistå sitt folk i enlighet med deras skröpligheter" (Alma 7:12).

LÄRDOMAR FRÅN Mästaren

Äldste Marvin J. Ashton (1915–1994)

i de tolv apostlarnas kvorum

Marvin J. Ashton ordinerades till apostel den 2 december 1971. Följande artikel är ett utdrag ur ett tal han höll vid Brigham Young-universitetet den 5 juni 1988.

Så länge jag kan minnas har jag haft en särskild kärlek till Jesus Kristus. Jag fick lära mig att han var den levande Gudens Son. Jag fick lära mig att han var min vän, min lärare och min styrka. Under de gångna åren när kallelsen och ansvaret och äran att bära särskilt vittne om honom har blivit en del av mitt liv, har jag ansträngt mig att lära av hans liv och hans sätt. Han är i sanning Läromästaren. För att få hjälp i mitt arbete och uppdrag har jag ofta vänt mig till åttonde kapitlet i Johannes evangelium i Nya testamentet för att få styrka, vägledning och exempel. Låt oss gå igenom några av verserna för att stärka vårt liv och vår relation till Jesus. Dessa rader och ord hjälper mig att bättre förstå honom och ger mig en önskan att göra och vara mer som han ...

De skriftlärda och fariseerna kom fram till honom med en kvinna som hade gripits för äktenskapsbrott. Dessa fiender ... försökte lura honom. De satte henne i mitten som ett utställningsföremål, som en syndare, som någon oren. Han flydde inte från henne ... Hon togs på bar gärning när hon begick

äktenskapsbrott. Det rådde ingen tvekan om att hon var skyldig. De försökte snärja honom i vad som såg ut att vara en omöjlig situation. Enligt Moselagen skulle hon stenas. "Vad säger då du?" [Joh. 8:5] frågade de i ett försök att snärja honom, fälla honom — sätta honom i en situation han inte kunde ta sig ur.

Vad han än sade skulle han beskyllas för att göra fel, döma fel. De frestade honom för att se om de kunde få honom att förlora tålmodet och glömma vem han var. Att stena henne skulle vara grymt. Att ignorera henne skulle vara fel ... Han böjde sig ner och skrev på marken som om han inte hörde dem (han ville fånga deras uppmärksamhet och förbereda alla inom hörhåll för att bli undervisade) ... Och medan det var tyst fortsatte de med sina frågor. Jag kan höra de retsamma frågorna: "Se så, säg något. Vi har dig. Är du rädd för att svara?" Men Jesus hade kontroll över situationen ...

Jesus reste sig upp, i ödmjuk och mild majestät, och yttrade dessa kraftfulla ord: "Den som är utan synd må kasta första stenen på henne" [Joh. 8:7]. Ett fullkomligt svar från en fullkomlig person.

Idag, i våra ansvarsuppgifter, situationer och ämbeten, behöver vi påminnas om detta om och om igen. I vårt umgänge med alla människor, låt den som är utan synd först kritisera

eller finna fel eller förringa ... Han böjde sig ner och skrev på marken. De hörde vad han sade. De kände inverkan av andan i hans tystnad när han inte sade något. Fälda av samvetet gick de därifrån självmant, utan att ha blivit drivna till det. De gick iväg en efter en — inte för att leta efter stenar utan för att slicka sina andliga sår.

Han lämnades ensam med kvinnan. Jag är glad att detta nedtecknades. En del av oss har en benägenhet att undvika personer som har fallit ... Han sade: "Kvinna, var är de? Har ingen dömt dig?" [Joh. 8:10] ... Jesus Kristus tog sig tid att fråga och lyssna. Om ändå vi kunde göra det mer! Våra svar skulle vara så enkla, så mycket bättre ...

Kvinnan som ertappats med äktenskapsbrott besvarade Herrens fråga angående dem som anklagat henne genom att säga: "Nej, Herre, ingen." Och sedan kom denna kraftfulla uppmaning: "Gå, och synda inte mer!" [Joh. 8:11] Mästaren undervisade den dagen och han undervisar oss just i denna stund. Hans stora budskap: Avsky synden men älska syndaren. Jag hoppas att det kan ge oss styrka och tillförsikt och en närmare relation till vår Frälsare, Jesus Kristus. Jesus tolererade inte äktenskapsbrott. Han gav kvinnan kärlek i stället för en auktoritativ föreläsning. Hon och hennes anklagare behövde en lektion i kärlek. Situationen krävde barmhärtighet och medkänsla. Hur underbart är det inte att veta att Jesus ansåg att människan är större än summan av alla sina synder. Är det att undra på att han kallades "den gode herden"? Han älskade alla sina får, oavsett om de var rebelliska, hungriga, utan hopp, frusna eller förlorade.

I slutet av denna storslagna undervisning, denna lektion i kärlek och medlidande, finns en viktig vers.

"Jesus talade åter till dem och sade: 'Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus'" (Joh. 8:12).

Låt oss följa hans ljus. Låt oss ofta använda dessa ord. Jag vittnar för er om att de bevarades för allas vår skull. ■

Standardiserad interpunktion och användande av stor begynnelsebokstav. För att läsa hela texten på engelska, gå till speeches.byu.edu.

FRIDEN OCH GLÄDJEN I ATT VETA ATT FRÄLSAREN LEVER

Som ett särskilt vittne om hans heliga namn vittnar jag om att Jesus Kristus är den levande Gudens gudomlige Son.

Som en av de tolv apostlarna kan jag säga att medlemmarna i de tolv kvorum gläds åt förmånen att få undervisa och vittna om vår älskade Frälsare. Vi vittnar gärna om hans liv, hans verksamhet och hans jordiska mission.

Vi firar Frälsarens anspråkslösa födelse vid den här tiden på året även om vi vet att det inte hände i december. Det är troligare att Herren föddes i april. Både skriftliga och historiska bevis pekar på våren, nära den judiska påskhögtiden (se L&F 20:1).

Skrifterna förkunnar att hans mor Maria och Josef var trolovade (se Matt. 1:18; Luk. 1:27). Trolovningen kan liknas vid en nutida förlovning och följdes senare av själva vigselceremonin.

I Lukas uppteckning finns berättat om när ängeln Gabriel visade sig för Maria och

förkunnade hennes jordiska uppdrag:

”Ängeln kom in och sade till henne: ’Gläd dig, du benådade. Herren är med dig ...

Frukta inte, Maria. Du har funnit nåd hos Gud.

Se, du skall bli havande och föda en son, och du skall ge honom namnet Jesus.

Han skall bli stor och kallas den Högstes Son” (Luk. 1:28, 30–32).

Lägg märke till versalerna *S* och *H*. Vår himmelske Fader är den *Högste*. Jesus är den *Högstes Son*.

”Maria sade till ängeln: ’Hur skall detta kunna ske? Ingen man har rört mig.’

Ängeln svarade henne: ’Den helige Ande skall komma över dig, och den Högstes kraft skall vila över dig. Därför skall också barnet kallas heligt och Guds Son” (Luk. 1:34–35).

Innan Josef och Maria hade börjat leva tillsammans väntade hon det heliga barnet.

**Äldste
Russell M. Nelson**

i de tolv apostlarnas kvorum

Josef ville skydda Maria (se Matt. 1:18–19). Han ville bespara henne straffet som utmättes åt en kvinna som var havande utan att ha fullbordat vigseln. Medan Josef begrundade detta visade sig ängeln Gabriel för honom och sade:

”Josef, Davids son, var inte rädd att ta till dig Maria, din hustru, ty barnet i henne har blivit till genom den helige Ande.

Hon skall föda en son, och du skall ge honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk från deras synder” (Matt. 1:20–21).

Maria och Josef behövde inte undervisas om den djupa innebörden av namnet *Jesus*. Den hebreiska roten från vilket ordet kommer, *Yehoshua* eller *Jehosua*, betyder ”Jehova är frälsning”.¹ Jehovas arbete, han som snart skulle kallas Jesus, var därför att frälsa. Han skulle bli världens Frälsare.

I Mormons bok kan vi läsa en dialog som Nephi hade med en ängel som frågade: ”Förstår du Guds nedlåtelse?”

Nephi svarade: ”Jag vet att han älskar sina barn, men jag vet inte vad allting betyder.

Och han sade till mig: Se, jungfrun som du ser är Guds Sons mor i köttet ...

Jag såg att hon fördes bort i Anden. Och sedan hon varit bortförd i Anden under en tid, talade ängeln till mig och sade: Se!

Och jag såg och fick åter se jungfrun, och hon bar ett barn i sina armar.

Och ängeln sade till mig: Se Guds Lamm, ja, den evige Faderns Son!” (1 Nephi 11:16–21).

Insikter från Lukas

Viktiga insikter ges av den kära och familjära berättelsen vi återger under julen som finns i Lukas, kapitel 2: ”Och det hände vid den tiden att från kejsar Augustus utgick ett påbud att hela världen skulle skattskrivas” (Luk. 2:1).

Detta var egentligen en per capita-skatt, en folkräkning och en inskrivning — en registrering av romarväldets befolkning. Kung Herodes hade befallt att folket

skulle räknas i sina förfäders land. Maria och Josef, som då bodde i Nasaret, behövde bege sig till Davids stad som låg omkring fjorton mil söderut. Kanske färdades de ännu längre om de var tvungna att kringgå Samariens fientliga provins.

Det är mycket troligt att de färdades med släktingar som också uppmanats att komma till sina förfäders land. Den här svåra resan företogs utan tvekan med deras djur, till exempel hundar och åsnor. De sov säkert ute på marken flera

En karavanseraj, där Maria och Josef kunde ha bott, var ofta rektangulär till formen och bestod av en gård i mitten för djuren, omgiven av små muromgärdade hytter där människorna vilade.

nätter eftersom resan tog tre till fyra dagar. När de kom till Betlehem var det dags för det heliga barnet att födas.

”Och hon födde sin förstfödde son och lindade honom och lade honom i en krubba, eftersom de inte fick plats i härbärgen” (Luk. 2:7).

Den här versen blir mycket betydelsefull när vi känner till ett av orden från den ursprungliga texten i det grekiska Nya testamentet och när vi känner till den tidens och platsens kultur. Ordet som ”härbärge” översattes från är *kataluma*.² Det grekiska prefixet *kata* (eller *cata*) betyder ”ner” i fråga om tid eller plats. När *kata* förenas med *luma*, betyder ordet en plats där personer går åt skilda håll eller vilar från sin resa. I grekiska Nya testamentet finns ordet *kataluma* bara med i två ytterligare verser, där det båda gångerna översätts som ”gästrum” och inte som ”härbärge” (Mark. 14:14; Luk. 22:11).

På den tiden och platsen var ett asiatiskt härbärge inte något som liknade dagens Holiday Inn eller Betlehem Marriott. En logiplats på den tiden behövde kunna ta emot karavaner, både människor och djur. Karavaner logerade i vad som kallades (och fortfarande kallas) en *karavanseraj* eller en *khan*. Ordboken beskriver dessa ord som ett härbärge som omger en gårdsplan i österns (eller asiatiska) länder där karavaner vilar under natten.³

En sådan byggnad var ofta rektangulär till formen och bestod av en gård i mitten för djuren, omgiven av små muromgärdade hytter där människorna vilade. I hytterna var gästerna belägna något högre upp än djuren, med öppna dörrar så att ägarna kunde vakta sina djur. I Joseph Smiths översättning av Lukas 2:7 står det att det inte fanns plats för dem i ”härbärgena”, vilket tyder på att alla hytterna i karavanserajerna var upptagna.

Tanken att värdarna var ogästvänliga och till och med fientliga är förmodligen felaktig. Människorna där och då var utan tvekan som de är nu — gästvänliga. Så borde det särskilt ha varit under en tid då den vanliga befolkningen i Jerusalem och det närliggande Betlehem antagligen utökades med ett stort antal släktingar.

I en asiatisk karavanseraj förvarades djuren under natten på den inre gårdsplanen. På en sådan gårdsplan kunde det ha funnits åsnor och hundar, får, kanske kameler och oxar, tillsammans med djurens avföring och odörer.

Eftersom gästrummen som omgav gårdsplanen var fullbelagda kan Josef ha beslutat sig för att ordna så att Maria kunde föda på den centrala gårdsplanen i en karavanseraj, bland djuren. Det är mycket möjligt att Guds lamm föddes under sådana enkla omständigheter.

Två gånger i Lukas 2 nämns att Jesus lindades. Vad innebär detta att ”linda”? (se Lukas 2:7) Jag har en känsla

av att det gäller något annat än blöjor eller filter. Det grekiska ordet för verbet "linda" är *sparganoo*. Ett nyfött barn lindas med ett särskilt tyg, av vilket remsor fördes från sida till sida.⁴ Tyget var förmodligen typiskt för just den familjen som barnet tillhörde. Detta tillvägagångssätt var särskilt tillämpligt när den förste sonen föddes.

Ängeln förkunnade: "Och detta är tecknet: Ni skall finna ett nyfött barn som är lindat och ligger i en krubba" (Luk. 2:12). Tyget som hans linda var gjort av var säkerligen lätt att känna igen och utmärkande.

Hur var det med krubban? En krubba är ett tråg eller en låda i ett stall som man lägger djurens mat i. Eftersom krubban stod högre upp än den smutsiga gårdsplanen var den förmodligen den renaste platsen som fanns tillgänglig. Ett sådant tråg blev vår Herres vagga!

Frälsarens unika härkomst

Men vad som är viktigare än den enkla platsen där Frälsaren föddes är hans unika härkomst. Nu, två tusen år senare, förkunnar vi att Jesus Kristus föddes av en odödlig Fader och en dödlig moder. Av sin odödlige Fader ärvde Jesus makten att leva för evigt. Av sin dödliga mor ärvde han fysisk död.

Jesus erkände dessa realiteter i den mån de påverkade hans liv: "Ingen tar det ifrån mig, utan jag ger det av fri vilja. Jag har makt att ge det, och jag har makt att ta det tillbaka. Det budet har jag fått av min Fader" (Joh. 10:18).

Dessa unika egenskaper från hans härkomst var av största vikt för hans mission att sona alla människors synder. Således föddes Jesus Kristus för att dö och sedan uppstå till evigt liv (se 3 Nephi 27:13–15). Han dog för att vi skulle få leva igen. Han föddes för att alla människor skulle få lindring från dödens udd och leva bortom graven (se 1 Kor. 15:55; Mosiah 16:7–8; Alma 22:14; Mormon 7:5).

Han utförde försoningen i Getsemane, där han svettades stora droppar blod (se Luk. 22:44), och på Golgata,

där hans kropp lyftes upp på ett kors över "Huvudskalleplatsen", som symboliserade döden (Mark. 15:22; Matt. 27:33; se också 3 Nephi 27:14). Denna oändliga försoning skulle befria människan från dödens ändlös- het (se 2 Nephi 9:7). Frälsarens försoning gjorde upp- ståndelsen verklig och evigt liv möjligt för alla. Hans försoning blev hela den mänskliga historiens centrala gärning.

Dess betydelse underströks av profeten Joseph Smith, som sade: "De fundamentala principerna i vår religion är apostlarnas och profeternas *vittnesbörd* om Jesus Kristus, att han dog, begravdes och uppstod på den tredje dagen och uppsteg till himlen. Allt annat som tillhör vår religion är endast tillägg till detta."⁵

Det var denna förkunnelse som inspirerade första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum för några år sedan när vi närmade oss 2000-årsjubileet av Frälsarens födelse. Vi femton män som anförtratts rikets nycklar skrev ner vårt vittnesbörd. Vi gav det titeln "Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd."⁶ Var och en av de 15 apostlarna som levde då bifogade sin underskrift till det vittnesbördet.

Varje person med ett vittnesbörd om Herren har förmånen att i tro känna till hans gudomliga härkomst och vittna om att Jesus är den levande Gudens Son. Ett sant vittnesbörd innehåller det faktum att Fadern och Sonen uppenbarade sig för profeten Joseph Smith, vars födelse vi firar minnet av den 23 december. Det vittnesbördet innehåller det faktum att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är sann och leds av en levande Herre via profetia och uppenbarelse genom bemyndigade administratörer som tar emot och följer vägledning från honom.

Också under det moderna livets svåraste stunder ger denna kunskap frid och glädje. "Var därför vid gott mod", sade Mästaren, "och frukta inte, ty jag, Herren, är med er och skall stå vid er sida, och ni skall bära vittnesbörd om mig, ja, Jesus Kristus, att jag är den

Frälsarens försoning gjorde uppståndelsen verklig och evigt liv möjligt för alla. Hans försoning blev hela den mänskliga historiens centrala gärning.

levande Gudens Son, att jag var, att jag är och att jag skall komma” (L&F 68:6). Vi håller kärleksfullt fast vid hans välsignade löfte.

Vår gåva till honom

Såra tider stundar. Synden är på frammarsch. Paulus förutsåg att kyrkans medlemmar skulle utsättas för förföljelse (se 2 Tim. 3:1–13; L&F 112:24–26). Petrus sade: ”Om någon får lida för att han är kristen, skall han inte skämmas utan prisa Gud för det namnet” (1 Petr. 4:16). Liksom Jesus steg ner under allt för att kunna resa sig över allt, förväntar han sig att vi ska följa hans exempel. Med hans hjälp kan var och en av oss resa sig över sina prövningar, hur svåra de än är (se Matt. 11:29–30).

Med tanke på allt som Frälsaren har gjort — och fortfarande gör — för oss, vad kan vi göra för honom? Den största gåva vi kan ge Herren under julen, eller vilken tid som helst under året, är att hålla oss obefläckade från världen, värdiga att besöka hans heliga tempel. Och hans gåva till oss är friden som kommer av att veta att vi är redo att möta honom, när den tiden än kommer.

Fullheten av Mästarens verksamhet ligger i framtiden. Profetiorna om hans andra ankomst ska ännu uppfyllas. Under julen fokuserar vi naturligtvis på hans födelse. Och

han ska komma tillbaka till den här världen igen. Första gången kom Jesus hit nästan i hemlighet. Endast några få dödliga personer kände till hans födelse. Vid hans andra ankomst kommer hela mänskligheten att veta att han kommer. Och han kommer, inte som ”en [man] som vandrar omkring på jorden” (L&F 49:22), utan ”HERRENS härlighet skall uppenbaras, alla människor skall tillsammans se den” (Jes. 40:5; se också L&F 101:23).

Som ett särskilt vittne om hans heliga namn vittnar jag om att Jesus Kristus är den levande Gudens gudomlige Son. Han älskar dig, upplyfter dig och ger sig tillkänna för dig om du älskar honom och håller hans bud (se Joh. 14:21). Visa män och kvinnor dyrkar honom fortfarande. ■

Från ett tal under ett andligt möte vid Brigham Young-universitetet den 10 december 2002. För hela texten på engelska, gå till speeches.byu.edu.

SLUTNOTER

1. Se Eric D. Huntsman, ”Glad Tidings of Great Joy”, *Ensign*, dec. 2010, s. 54.
2. Se ord nummer 2 596 och 2 646 i James Strong, ”Greek Dictionary of the New Testament”, *Strong’s Exhaustive Concordance of the Bible* (1890), s. 39, 40.
3. Se *Merriam-Webster’s Collegiate Dictionary*, 11:e utg. (2003), ”caravansary”; se också ”khan”.
4. Se ord nummer 4 683 i ”Greek Dictionary of the New Testament”, s. 66.
5. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 49; kursivering tillagd.
6. Se ”Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd”, *Liahona*, apr 2000, s. 2–3.

VÄGEN TILL templet

Medlemmar kanske går olika vägar, men de sista dagars heliga i Ukraina finner att alla rättfärdiga vägar leder till templet.

Chad E. Phares

Kyrkans tidningar

Den tidiga turen längs Kiltseva-vägen i Kiev, Ukraina, ger passagerarna en relativt stillsam färd till templet. Bara några få strålkastare lyser genom morgondimman när fordonen navigerar runt alla småhål i vägen.

Ljuset från templet längre fram tjänar som en ledstjärna som visar dem som färdas till templet exakt hur de ska ta sig dit.

Vissa har välsignats med att kunna följa denna rofyllda väg till templet sedan det invigdes i augusti 2010, men andra kan vittna om att deras väg till templet inte var lika lugn.

När morgonen kommer och solen tittar upp över horisonten börjar bilar och bussar strömma in på Kiltseva-vägen. Den från början så tysta vägen är nu översvämmad av fordon och blir en stimmig parkeringsplats.

Med vetskap om att trafiken är en förväntad del av turen stannar många av tempelbesökarna kvar på vägen och rör sig tålmodigt några meter åt gången innan det är dags att stanna

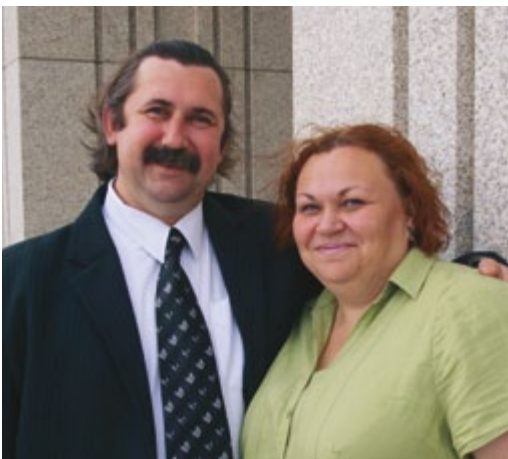
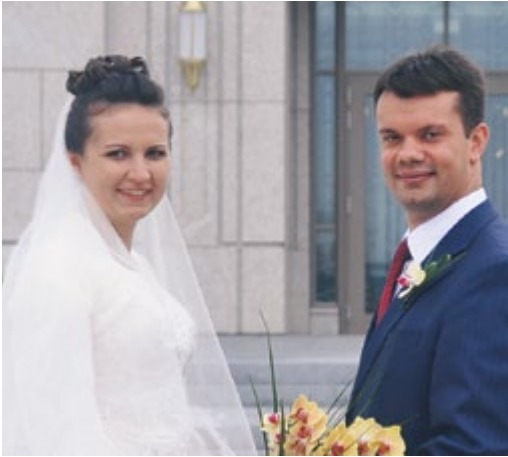
igen. Templet är fortfarande destinationen, men det går sakta.

Några väljer en annan väg. Bakom templet finns en samling grusvägar och bakgator. Vägen är inte tydligt markerad och bilförarna kan lätt köra fel. Men om de tittar upp så kan de se tempelspiran, som också för dem tjänar som en vägvisare som inbjuder alla att komma till templet.

De andliga vägar som medlemmarna i Ukraina har tagit för att komma till Herrens hus är inte helt olika vägarna som omger templet.

Några av de unga medlemmarna har välsignats med att få växa upp i kyrkan och kan nu besöka templet för att utföra sitt eget förrättningsarbete, men många andra har kämpat sig igenom tung andlig trafik för att komma dit.

Templet tillkännagavs 1998 av president Gordon B. Hinckley (1910–2008) och färdigställdes 2010. Under dessa tolv år höll sig många av medlemmarna i Kievs stav kvar på den smala — om än till synes långsamma

Uppifrån: Asija och Nikolai Chemezov beseglas i templet i Kiev tre dagar efter att det hade invigts. Petr och Adalina Mikhailenko är tacksamma över att deras sondotter Masha kan se fram emot att komma till templet i sitt hemland. Andrej och Valentina Dudka besökte ofta tempelbyggnadsplatsen när templet höll på att byggas.

— stigen, och väntade tålmodigt på att templet skulle bli klart. Vissa tog andra stigar och förlorade tillfälligt sina tempelmål ur sikte.

De andliga stigar som medlemmarna tar för att komma till templet skiljer sig åt, men de trofasta medlemmarna i Ukraina har upptäckt att alla rättfärdiga vägar leder dem tillbaka till templet.

Den raka stigen

Många unga vuxna medlemmar i Östeuropa leddes till evangeliet i unga år. Denna tidiga kunskap om evangeliet har gjort att de inte bara har främjat sina vittnesbörd från barndomen utan att de också byggt upp en stark beslutsamhet om att gifta sig i templet.

Både Nikolai Chemezov och hans hustru Asija från Kharkivs'kji församling kom i kontakt med evangeliet när de var yngre — Nikolai som åttaåring och Asija som tonåring.

”Ända sedan jag döptes har jag vetat att min himmelske Faders plan var vägen till upphöjelse”, säger broder Chemezov. ”Kyrkans lärdomar om familjens gudomliga uppdrag har alltid varit viktiga för mig.”

Syster Chemezova insåg också vikten av eviga familjer i unga år. ”När jag besökte kyrkan som ung kvinna, undervisades jag om hur viktigt det är att ingå heliga tempelförbund”, säger hon. ”Jag har alltid drömt om ett tempeläktenskap och har alltid försökt vara värdig att få gifta mig i templet.”

Paret började umgås 2009. När kärleken började blomma och samtalen kom in på ämnet äktenskap visste båda att det skulle bli deras nästa steg. ”När de tillkännagav att templet i Kiev skulle invigas i augusti 2010 bestämde vi att vi skulle beseglas där”, säger syster Chemezova.

”Det är bra att vi inte behövde vänta så länge”, tillägger broder Chemezov.

Paret beseglades den 1 september 2010.

”Det var den underbaraste dagen i mitt liv”, säger broder Chemezov. ”Jag kände mig välsignad att kunna ta min kära Asijas hand och ta henne till Herrens hus. Man kan tryggt säga att min dröm gick i uppfyllelse den dagen — drömmen om att skapa en evig familj.”

Den långa vägen

Fastän vägen till evigt äktenskap har varit lika rak för Petr och Adalina Mikhailenko, medlemmar i Vjohradars'kji församling, har den varit mycket längre. Broder och syster Mikhailenko var bland de första familjerna som blev medlemmar i kyrkan i Ukraina. De döptes 1993, bara två år efter att den första grenen hade bildats i Kiev.

Trots detta hindrade avståndet till ett tempel och andra faktorer paret från att beseglas i många år. Oförskräckta förblev de hängivna varandra och deras dröm om ett evigt äktenskap.

”Jag väntade tålmodigt på templet”, säger broder Mikhailenko. ”Det fanns aldrig någon tanke på att lämna kyrkan. Vägen har alltid varit tydlig.”

När president Thomas S. Monson hade invigt templet i augusti 2010 kunde parets iver över att få beseglas inte hållas tillbaka. ”Vi kom så tidigt dagen då vi skulle beseglas att templet inte hade öppnat än”, säger syster Mikhailenko.

Paret var inte ensamma. Många andra medlemmar i församlingen kom också till templet den dagen, ivriga att få dela paret Mikhailenkos glädje.

”Beseglingsceremonin var underbar”, säger syster Mikhailenko. ”Det kändes som om jag inte hade älskat min make lika mycket tidigare som jag gjorde i den stunden.”

Den kärleksfulla känslan har dröjt kvar sedan den dagen. ”Det märks en tydlig skillnad i vår relation”, säger broder Mikhailenko. ”Vi har varit gifta länge, men nu råder en annorlunda känsla. Vi vill göra mer för varandra, och vi gör det med större kärlek.”

Tillbaka på stigen

Andrej och Valentina Dudka från Vjnohradars'kjis församling fick kontakt med evangeliet via sina grannar 2003. Efter att ha träffat missionärerna i flera veckor bestämde sig paret för att bli medlemmar i kyrkan.

Broder och syster Dudka var glada över att få lära sig om sådana evangeliesanningar som behovet av nutida tempel och möjligheten att kunna ha en evig familj, men blev så småningom inaktiva. ”Vi hittade ursäakter för att inte komma till kyrkan”, säger syster Dudka. ”Vi lät olika saker hindra oss — som att vi var för trötta eller att det var ett program på teve som vi ville se.”

Templet i Kiev i Ukraina är kyrkans 134:e verksamma tempel och tjänar medlemmar i nio länder.

Paret Dudkas brist på aktivitet hade en dålig inverkan på deras gemensamma lycka. ”Vi började se en stor skillnad på livet i kyrkan och det världsliga livet när vi hade lämnat kyrkan”, säger broder Dudka. ”Vi var inte lyckliga.”

Efter att ha varit ifrån kyrkan i fyra månader nådde syster Dudka en vändpunkt. ”En söndag sade jag: ’Om jag inte går idag så överlever jag kanske inte’”, säger hon. ”Jag var som en som hade varit utan vatten i många dagar. Jag behövde det vattnet.”

När syster Dudka hade blivit aktiv igen bad hon för och uppmuntrade tålmodigt sin make att komma tillbaka till kyrkan tillsammans med henne. Omkring ett halvår efter att hon hade kommit tillbaka till kyrkan kom också hennes make.

”Min hustrus böner påverkade mig”, säger broder Dudka. ”Jag insåg att jag som bärare av melkisedekska prästadömet hade ett ansvar att vara en aktiv medlem. Jag insåg att jag inte kunde göra någonting utan Gud.”

När paret Dudka hade blivit aktiva i kyrkan återgick deras tankar till templets frälsande förrättningar. Tillsammans med andra ukrainska heliga gladdes de åt templets första spadtagsceremoni 2007.

”När de hade börjat bygga templet åkte vi ofta förbi och tittade på hur arbetet framskred”, säger broder Dudka.

”Jag hoppade högt när jag såg dem lägga den första stenen”, säger syster Dudka.

När statyn av ängeln Moroni placerades högst upp på templet var det många bland medlemmarna som kramades och fällde tårar, särskilt makarna Dudka.

”När de äntligen var klara med templet var vi så lättade över att veta att vi var värdiga att komma in”, säger broder Dudka.

Paret Dudka säger att de, efter att ha beseglats i templet, har fått ett starkare evigt perspektiv på livet. ”Man förstår att familjen inte längre består av bara en själv och ens make — nu är Herren också en del av den”, säger syster Dudka. ”Vi ser nu på varandra med eviga ögon.” ■

En möjligheternas nyckel

STÄNDIGA UTBILDNINGSS- FONDEN FIRAR 10 ÅR

Ett årtionde efter att president Gordon B. Hinckley har tillkännagett Ständiga utbildningsfonden blomstrar initiativet och dess deltagare.

Rebekah Atkin
Kyrkans tidningar

Ar 1850, bara tre år efter att president Brigham Young (1801–1877) hade anlänt till Saltsjödalen, började han organisera akademier och universitet för att utbilda medlemmarna. Varje profet i denna tidsutdelning har uppmuntrat kyrkans medlemmar att utbilda sig.

Bland dem fanns president Gordon B. Hinckley (1910–2008), som introducerade Ständiga utbildningsfonden (SUF) efter samma mönster som använts till ett av Brigham Youngs initiativ under 1800-talet, Ständiga emigrationsfonden. Denna nya utbildningsfond skulle, enligt president Thomas S. Monsons ord, bli en av president Hinckleys administrations kännetecken.¹ President Hinckley hade sett hur fattigdom och brist på utbildning hindrat många ungdomar i kyrkan från att uppnå sin potential. Han sökte i bön svar från Herren.

Under generalkonferensen den 31 mars 2001 tillkännagav president Hinckley sin vision av programmet. Han medgav att det var ett "djärvt initiativ" men vidhöll att "utbildning är nyckeln till möjligheter".² President Hinckley inbjöd alla som önskade att bidra att göra det, och så var programmet igång.

Nu, tio år senare, har stora och små bidrag från donatorer världen över gjort att initiativet — och dess deltagare — blomstrar. Äldste John K. Carmack, emeritusmedlem i de sjuttios kворum och verkställande direktör för SUF, säger att den "räddar de heliga från fattigdomens förbannelse". Den har lyckats med detta räddningsarbete, säger Rex Allen, volontärchef över utbildning och kommunikation inom SUF, eftersom den är grundad på eviga principer och kommer med profetiska löften som har "en mer långtgående inverkan än någon av oss kan förstå".

Under årtiondet som gått sedan Ständiga utbildningsfonden startades har den förbättrat livet för omkring 50 000 deltagare i 51 länder, till exempel Kevin Moore från Västindien och deltagare från Peru (till vänster).

2001

ÖKNING AV ANTAL DELTAGARE PER ÅR

2011

SUF-DELTAGAR-SIFFROR

Ständiga utbildningsfonden har välsignat över 50 000 deltagare i 51 länder under de senaste 10 åren. Här är lite statistik över dessa unga vuxna:

- 47 procent är män, 53 procent är kvinnor.
- 34 procent är gifta.
- 80 procent av männen är återvända missionärer.
- 82 procent arbetar medan de studerar.
- Medelåldern är 24,5.
- Det tar dem i genomsnitt 2,6 år att bli klar med utbildningen.
- De får tre till fyra gånger högre lön efter utbildningen.

Ett djärvt initiativ

Som president Hinckley förklarade 2001 har fonden skapats genom donationspengar, varav räntan lånas ut till blivande studerande.

Unga vuxna som är intresserade av att delta kan prata med lokala prästadömsledare och institutchefer. Med deras godkännande kan dessa "ambitiösa unga män och kvinnor", många av dem återvända missionärer, få ett lån och studera vid en skola i sin hemort.³ De börjar betala tillbaka lånet medan de fortfarande studerar och gör det således möjligt för andra att också använda fonden.

Under årtiondet som gått sen dess början har programmet förbättrat livet för omkring 50 000 deltagare i över 50 länder. Den har hjälpt dem att "höja sig ur den fattigdom som de och generationer före dem upplevt", som president Hinckley sade att den skulle göra.⁴

Broder Allen beskriver SUF på följande sätt: "Profeten gjorde något anmärkningsvärt den dagen. För länge sedan sträckte Mose sin stav över Röda havet och vattnet delades. President Hinckley speglade samma tro när han, symboliskt sett, sträckte ut sin profetiska mantel över fattigdomens mörka hav och instiftade SUF."

Principer

Ständiga utbildningsfonden är byggd på en grund av evangelieprinciper — tro och hopp på Jesus Kristus, utbildning, arbete, uppoffringar, oberoende, redbarhet och tjänande. De som deltar och har deltagit i SUF världen över anammar dessa principer i sina liv.

Carolina Tello Vargas, en före detta studerande från Colombia, säger att SUF var "en stråle av hopp" och ett bevis på vår himmelske Faders hjälp, som "vägledde [mig] och öppnade vägen till framåtskridande".

Hon förstår hur viktig utbildning är och vilket arbete och vilka uppoffringar som krävs. Innan Carolina deltog i SUF hade hon flera jobb och sålde alla sina smycken för att kunna studera juridik. Hennes familj gjorde också uppoffringar.

"Jag visste att jag behövde göra uppoffringar för att kunna studera", säger Carolina. "Jag ville göra det så att jag skulle få bättre anställningsmöjligheter i framtiden."

Men under sista studieåret fick familjen problem och hon kunde inte betala skolavgiften. Hon fick ett SUF-lån och använde det till att ta examen.

Shirley Mwelase från Sydafrika exemplifierar också dessa principer väl. Hon använde ett SUF-lån till att avsluta en dataprogrammeringskurs, och när hon hade blivit anställd vid ett försäkringsbolag betalade hon snabbt tillbaka resten av lånet, vilket hjälpte henne att känna sig "pålitlig och trovärdig".

Shirley säger: "Ett bättre betalt arbete innebar bättre livskvalitet. Det innebar att jag kunde hjälpa mina föräldrar och mina syskon, och färdigheterna jag fått och förfinandet som jag erfarit genom att arbeta har verkligen hjälpt mig att tjäna bättre i mina kallelser i kyrkan."

Genom att arbeta som programmerare har hon åstadkommit mycket. Hon säger: "Jag känner att om det inte var för mina studier och mitt ständiga deltagande i kyrkan så skulle jag inte ha något jobb. Inte heller skulle jag ha fått något av allt det här goda."

Löften och välsignelser

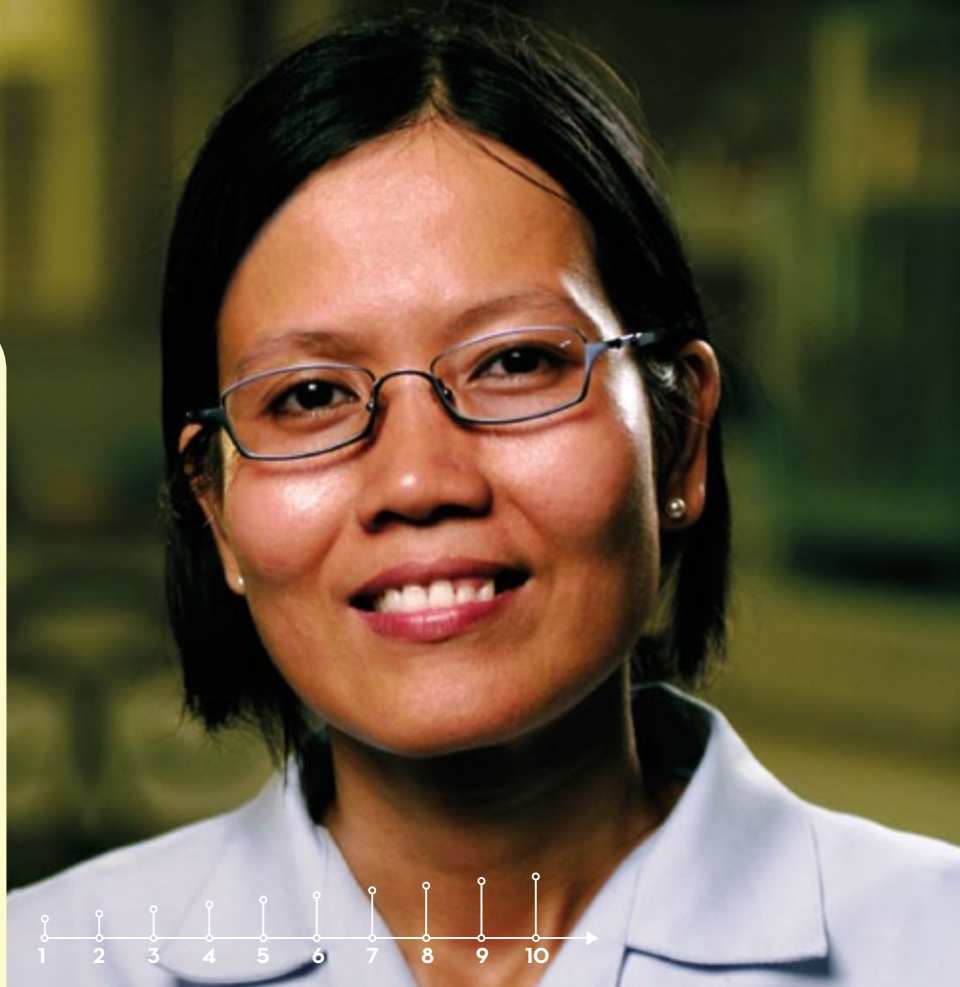
När president Hinckley tillkännagav Ständiga utbildningsfonden så lovade han att den skulle välsigna enskilda, deras familjer och samhällen och hela kyrkan genom anställningsmöjligheter, tjänande och ledarskap.

10 FRUKTER AV DE 10 FÖRSTA ÅREN

Äldste John K. Carmack, verkställande direktör för SUF, säger att fonden har gett följande frukter:

1. Bygger upp oberoende och red-barhet: utför plikter och försörjer familjer.
2. Främjar det eviga framåtskridandet: uppnår intelligens i det här livet som blir till en fördel i nästa (se L&F 130:18–19).
3. Bygger upp dugliga ledare: hittar bättre jobb som ger tid till tjänande i kyrkan.
4. Öppnar upp möjligheter genom utbildning: kvalificerar för jobb som kräver viss utbildning och vissa färdigheter.
5. Berikar livet: vidgar förståelse och öppnar sinnet.
6. Främjar helgelselagens anda: inbjuder alla att bidra, kommer närmare idealet att vara ett (se L&F 38:27).
7. Hjälper till att ta hand om fattiga: fullföljer en av kyrkans viktigaste plikter (se L&F 81:5; 83:6).
8. Bygger starkare familjer: tar sig ur fattigdomens kretslopp.
9. Skapar en tradition av framgång: anammar evangelieprinciper.
10. Följer Frälsarens exempel på upp-offringar: ger av det vi har för att hjälpa andra.

President Hinckley lovade att deltagarna "får chansen till en bra utbildning som kommer att lyfta dem upp ur ... fattigdomens trask ... De kommer att gifta sig och gå framåt med kunskaper som gör det möjligt för dem att få bra arbeten och att ta sin plats i samhället där de kan göra stora insatser."⁵

Detta löfte har uppfyllts för tusentals SUF-deltagare, bland annat för Pablo Benitez från Uruguay. Pablo arbetade tolv timmar om dagen i en livsmedelsbutik, och klarade nätt och jämt livhanken, när han bestämde sig för att förändra sitt liv. Han började studera, men när skolavgiften och andra utgifter ökade insåg han att han inte kunde betala för utbildningen själv.

Genom SUF kunde han ta examen i idrottsvetenskap. Som resultat har han fått flera jobb under årens lopp som vart och ett har förbättrat hans inkomst. Han säger: "Jag får ofta erbjudanden om heltidsanställningar eller vikariat som jag inte kan tacka ja till

Miriam Erquiza, en återvänd missionär från Filippinerna, anställdes vid en resebyrå. Arbetstiderna ger henne möjlighet att verka som Unga kvinnors president och som institutlärare.

HUR MAN DELTAR

SUF har en femstegsprocess för dem som bor i ett godkänt område för deltagande i programmet. För mer information om processen eller kvalifikationerna, gå till pef.ids.org. Till att börja med kan du prata med din lokala prästadömsledare eller institutchef.

Steg 1: Dröm — Lär dig om SUF-programmet och ta reda på om det finns tillgänglig i ditt område, och närvara vid stavens brasafton om utbildning och arbete.

Steg 2: Planera och kvalificera dig — Närvara vid kursen "Planning for Success" i ditt institut och be om dina prästadömsledares godkännande och råd.

Steg 3: Ansök — Fyll i SUF-ansökan på internet, baserat på vad du lärde dig under kursen Planning for Success.

Steg 4: Fatta ett beslut — Om du blir godkänd får du vara med på en SUF-intervju där du samtycker till att uppfylla dina åtaganden.

Steg 5: Studera, ta examen, förbättra ditt arbete och betala tillbaka lånet — Utöva tro och visa att du anstränger dig. Visa din redbarhet, beslutsamhet och ditt oberoende. Arbeta flitigt på att uppfylla dina drömmar.

eftersom tiden inte räcker till. Och allt detta tack vare SUF och chanserna som fonden gav mig genom mina studier."

Tack vare möjligheterna Pablo fått genom sin utbildning kan han försörja sin familj medan han tjänar och bygger upp sin kommun som lärare.

Att arbeta långa dagar och bara tjäna så mycket att man med nöd och näppe kan betala för levnadskostnaderna och tionde kan göra tjänandet i kyrkan till en stor utmaning, säger broder Allen. Detta är en kamp för många medlemmar i världen, men president Hinckley gav följande löfte till SUF-deltagarna: "De kommer att bli ledare i sina hemländer i detta stora verk. De kommer att betala tionde och offergåvor, som kommer att göra det möjligt för kyrkan att utöka sitt verk runtom i världen."⁶

Många deltagare har upptäckt att utbildningen de får genom SUF leder till bättre jobb med timmar som ger dem mer tid till att tjäna i kyrkan. Miriam Erquiza, en återvänd

Vanderlei Lira från Brasilien verkade som grensresident i sex år samtidigt som han var anställd som grovarbetare. Efter att ha fullföljt sin utbildning tack vare ett SUF-lån har han fått ett nytt arbete med högre lön. Hans stavspresident beskriver honom som "en jätte befriad genom en möjlighet".

missionär från Filippinerna, gick en tvåårig webbdesignutbildning och fick genom "mäktig bön" ett jobb på en resebyrå. Den anställningen gjorde att hon kunde stötta sin familj ekonomiskt och tjäna som Unga kvinnors president och som institutlärare.

Vanderlei Lira från Brasilien verkade i sex år som grenspresident och hjälpte sin gren att växa från 18 till 110 aktiva medlemmar. Samtidigt var han anställd som grovarbetare eftersom han inte hade någon utbildning. När SUF tillkännagavs kunde han studera arbets säkerhet och få ett annat arbete vilket gav honom högre lön och gjorde att han snabbt kunde betala tillbaka lånet. Han fortsätter att tjäna i kyrkan idag. Hans stavs-president beskriver honom som en stor ledare och far, "en jätte befriad av möjligheter".

President Hinckley sade till kyrkans medlemmar att programmet skulle lyckas eftersom kyrkan har "organisationen ... och Herrens hängivna tjänare" som krävs för att nå framgång.⁷ Faktum är att Ständiga utbildningsfonden lyckas eftersom den kräver ett samarbete mellan deltagarna och deras lokala prästadömsledare under ledning av första presidentskapet, de tolv apostlarnas kворum och andra generalämbetsmän. Kyrkans arbetsförmedlingar och seminarier och institut är också fullt engagerade i det här arbetet.

EN LJUSARE FRAMTID

"Ständiga utbildningsfonden ... bryter fattigdomens kretslopp för våra medlemmar i många

områden av världen och möjliggör färdigheter och utbildning som kvalificerar unga män och unga kvinnor för förvärvsarbete. Denna inspirerade plan har tänt hoppets ljus hos dem som känt sig dömda till medelmåttighet men som nu har fått möjlighet till en ljusare framtid."

President Thomas S. Monson, "De markerade vägen för oss att följa", *Liahona*, okt. 2007, s. 6.

HUR MAN BIDRAR

Fondens framgång beror till stor del på medlemmars och volontärers generositet och hjälp världen över. Här är några sätt som du kan hjälpa till på:

- Anmäl dig som deltidsvolontär vid ett lokalt servicecenter för SUF.
- Verka heltid tillsammans med din maka som äldre missionärspar inom SUF-programmet.
- Donera pengar till Ständiga utbildningsfonden.

Fondens effekter är inte bara ekonomiskt "ständiga" i det att pengarna betalas tillbaka och sedan lånas ut till andra elever, utan även andligt och socialt när deltagare, donatorer, administratörer och oräkneliga andra välsignas indirekt. "Utbildning är nyckeln", säger broder Allen, "till att öppna dörren i en bastant mur, inte bara för enskilda utan också för deras familj och kommun."

Under de senaste tio åren har teknologi och erfarenhet förfinat processen för deltagare och hjälpare, men Ständiga utbildningsfonden fortsätter att försöka uppfylla den profetiska vision som fastställdes för den. Detta "djärva initiativ" fortsätter att vara en profetisk strävan. President Monson fortsätter att föra fondens arbete framåt, som han säger kommer att "gå långt in i framtiden".⁸ ■

SLUTNOTER

1. Se "16th President Fields Questions from Media", *Church News*, 9 feb. 2008, s. 15.
2. Gordon B. Hinckley, "Den ständiga utbildningsfonden", *Liahona*, juli 2001, s. 62, 67.
3. Gordon B. Hinckley, *Liahona*, juli 2001, s. 62.
4. Gordon B. Hinckley, *Liahona*, juli 2001, s. 62.
5. Gordon B. Hinckley, "Kyrkan går framåt", *Liahona*, juli 2002, s. 6.
6. Gordon B. Hinckley, "Låt oss böja oss ner och resa upp varandra", *Liahona*, jan. 2002, s. 62.
7. Gordon B. Hinckley, *Liahona*, juli 2001, s. 67.
8. Thomas S. Monson, i "16th President Fields Questions from Media", *Church News*, 9 feb. 2008, s. 15.

Besök pef.lds.org för att läsa fler berättelser från SUF-deltagare och få veta mer om hur man engagerar sig.

BORTTAPPAD OCH

*Det är lätt att vi går vilse om
våra dagliga beslut inte leder
till vår eviga destination.*

ÅTERFUNNEN

Adam C. Olson

Kyrkans tidningar

Strax innan Roberta Tuilimu fyllde 30 år insåg hon att hon inte var lycklig. Hon hade tre vackra barn och hon älskade deras far Daniel Nepia, men Roberta och Daniel var inte gifta. Daniel tillhörde inte kyrkan och det var länge sedan Roberta hade gått dit regelbundet.

Hon var långt ifrån det tempeläktenskap hon alltid drömde om när hon var flicka och varje vecka gick till kyrkan med sina föräldrar i Auckland på Nya Zeeland. Men hon vände sig inte bort från sina eviga mål genom bara ett enda beslut. Det hade gått långsamt och gradvis genom små beslut som hon hade fattat varje dag.

” De förlorade skall jag söka upp, de som gått vilse skall jag föra tillbaka, de sårade skall jag förbinda, och de svaga skall jag stärka ”
(Hes. 34:16).

Beslut som leder vilse

För Roberta var det ett särskilt beslut som tydligt markerade ögonblicket då hon klev bort från evangeliets stig, men det var ett antal andra val som troligen hade fört henne till den punkten. Som tonåring hoppade Roberta över kyrkan några söndagar för att göra hemläxor. ”Det är intressant att det kan börja med något som verkade så obetydligt just då”, säger hon.

Efter att ha hoppat över några söndagar var det lätt att inte gå nästa söndag heller. Veckor av sporadiska besök blev till månader. När hon hade fyllt 18 övertalades hon av sina vänner att gå till en klubb sent på lördagskvällarna, och då blev det ännu svårare att gå till kyrkan på söndagarna. Det ledde också till att hon började dricka.

”Jag visste att det inte var rätt men jag tänkte att jag kunde sluta med en gång om jag ville det”, säger hon. ”Jag försökte rättfärdiga mina beslut.”

Hon levde på ett sätt som hindrade henne från att kunna komma till templet, men när hon hade träffat Daniel så tog hon med honom till tempelområdet i Hamilton och sade att hon ville gifta sig där.

”Jag insåg att jag ville gå dit”, säger hon. Men varje dåligt beslut verkade göra efterföljande dåliga beslut lättare att fatta. Detta ledde henne allt längre bort från hennes önskade destination. Snart flyttade Roberta och Daniel ihop.

”Det fanns ett gap mellan det jag ville — det jag visste var rätt — och besluten jag fattade”, säger hon. ”Jag levde i nuet. Jag kopplade inte samman mina beslut med vart de skulle leda mig.”

Herren söker efter de borttappade

Men hur långt hon än hade kommit ifrån den plats hon hade för avsikt att nå fram till så var hon inte borttappad

för Herren. Daniel och Roberta insåg det inte just då, men den gode Herden, som kom ”för att uppsöka och frälsa det som var förlorat” (Luk. 19:10), hade sökt efter dem hela tiden.

Anden hade arbetat med Daniel, som när Roberta hade tagit med honom till tempelområdet och när Robertas far hade välsignat deras barn. Fastän de hade flyttat flera gånger så råkade de efter varje flytt träffa missionärerna, och ibland studerade de med dem.

När de hade flyttat ännu en gång 2006 träffade de några gamla skolkamrater, Dan och Lisa Nathan, som var aktiva medlemmar i kyrkan. Daniel och Roberta hade precis flyttat in inom familjen Nathans församlingsgränser.

I tre veckor sköt Roberta på Lisas inbjudan att följa med till kyrkan. ”Jag ville inte behöva förklara min situation”, säger hon. ”Men jag bestämde mig för att jag ville att barnen skulle gå i Primär.”

Snart träffade Daniel och Roberta missionärerna igen. Daniel började gå i kyrkan där en bra lärare i Evangeliets principer-kursen gjorde intryck. Besökslärarna kom varje månad. Paret träffade till och med äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kворum under en speciell brasafton.

Roberta ser i deras upplevelser bevis på att vår himmelske Fader hade förberett ”en hela massa goda människor som hjälpte oss”.

Lägg märke till hur det går för dig

Genom olika upplevelser och personer hade vår himmelske Fader gett Daniel och Roberta möjlighet att ”lägga märke till hur det gick för dem” (se Haggai 1:7). Men de behövde ”överlämna [sin] väg åt HERREN” (Ps. 37:5) innan de kunde göra några framsteg.

”Jag visste att mina vägar inte hade varit hans vägar”,

säger Roberta (se Jes. 55:8–9), ”men jag hade inte vetat hur jag skulle sammanföra dem.”

Vändpunkten kom när missionärerna bad Daniel och Roberta att bestämma sig för vart de ville komma, andligt sett, och vad de behövde göra för att komma dit.

”När vi slutligen bestämde oss för att det vi ville var att komma dit som hans väg leder oss till”, säger hon, ”började vi titta på vad som skulle krävas av oss för att komma dit.”

Under månaderna som följde arbetade Roberta på att vända sig bort från de dåliga besluten i det förgångna och återvända till vägen hon hade lämnat för ett årtionde sedan. Liksom hennes väg bort från evangeliets stig som tonåring började med små beslut, började Robertas återgång till stigen med att hon gjorde till synes små saker varje dag.

”När jag började försöka göra det grundläggande varje dag — att be enskilt och tillsammans med familjen, läsa skrifterna, ta med barnen till kyrkan, hjälpa andra när jag kan — kunde jag känna hur min himmelske Fader vakade över oss och hörde våra böner”, säger Roberta. ”Vår familj var lyckligare.”

Dessa små beslut stärkte Daniel och Roberta när det blev dags att fatta de stora besluten. De bestämde sig för att gifta sig. Sedan, nästan ett år efter att Daniel och Roberta hade börjat träffa missionärerna, ledde deras önskan att vara tillsammans med familjen för evigt till att Daniel döptes.

Slutligen, efter att i två år ha försökt anpassa allt de gjorde varje dag till vad de ville ha i framtiden, beseglades Daniel och Roberta i templet och uppfyllde därmed Robertas barndomsdröm.

Lev idag för evigheten

Som en del av vår himmelske Faders plan har Daniel och Roberta möjlighet att varje dag bestämma vilken väg de ska välja — deras eller hans. Paret är nu mer medvetna om vilken riktning deras dagliga val för dem.

Av egen erfarenhet förstår de hur lätt det är att gå vilse när de dagliga besluten görs utan tanke på hur de påverkar den eviga destinationen. Men de är också tacksamma för att de personligen fått lära sig att det finns en väg tillbaka.

”Jag vet att Herren älskar mig och vill att jag ska komma tillbaka, för han har välsignat vårt liv med personer som vi har träffat under resan som hjälpte oss att komma tillbaka”, säger Roberta. ”Han glömde mig aldrig under tiden när jag var borta från kyrkan.”

Tack vare den gode Herdens kärlek och försoningsoffer ”[kan] den ogudaktige ... överge sin väg ... och vända om till HERREN, så skall han förbarma sig över honom ..., ty han skall ge mycken förlåtelse” (Jes 55:7).

Nu försöker paret Nepia fokusera på vart de vill komma. ”När man inser att det finns mer i livet än *nuet*”, säger Daniel, ”så förändrar det ens val.” ■

VÅRA BESLUT AVGÖR VÅR BESTÄMMELSE

”Det har sagts att historien svänger på små gångjärn, och det gör också människors liv. Vårt liv är beroende av de beslut vi fattar — för våra beslut avgör vår bestämmelse.”

President Thomas S. Monson, ”Decisions Determine Destiny”, *New Era*, nov. 1979, s. 4.

SOM KRISTUS TRÖSTAR OSS

Det var vår första jul på North Island på Nya Zeeland — ett vackert och fascinerande land. Men trots solskenet och vänligheten från kyrkans medlemmar längtade jag oerhört efter mina föräldrar och syskon. Vi hade flyttat från USA tidigare samma år och jag längtade hem.

I vårt nya område blev min man och jag vänner med familjen Wilson, en ung irländsk familj med en annan kristen tro som också nyligen hade kommit till Nya Zeeland. Noleen Wilson var en av mina medarbetare och vi blev snart goda vänner medan vi delade immigrationsupplevelser och vår kärlek till vårt nya hem. Allteftersom vår vänskap blev starkare upptäckte jag att hon och hennes

man led av hemlängtan och kände sig överväldigade. De hade tre små barn och ett fjärde var på väg.

En kväll när jag kände mig särskilt ensam och tyckte synd om mig själv, fick jag en känsla av att det bästa sättet att övervinna ensamheten var att tjäna någon annan — i synnerhet familjen Wilson. Min man och jag bestämde den kvällen att vi skulle fira ”tolv dagar före jul” tillsammans med familjen Wilson genom att lämna anonyma meddelanden och små julklappar vid deras dörr. Varje kväll ersattes min ensamhet med glädje och förväntan när vi smög oss upp till deras hus, lämnade meddelandet och julklappen, knackade på dörren och sedan sprang iväg med

ett stort leende på läpparna.

Varje dag på jobbet berättade Noleen för mig om de mystiska ”tomtenissarna” som hade besökt dem kvällen innan. Hon berättade att hennes barn väntade på att besökarna skulle komma som gjorde familjens jul så glad. Flera kvällar var församlingens ungdomar med på våra upptåg.

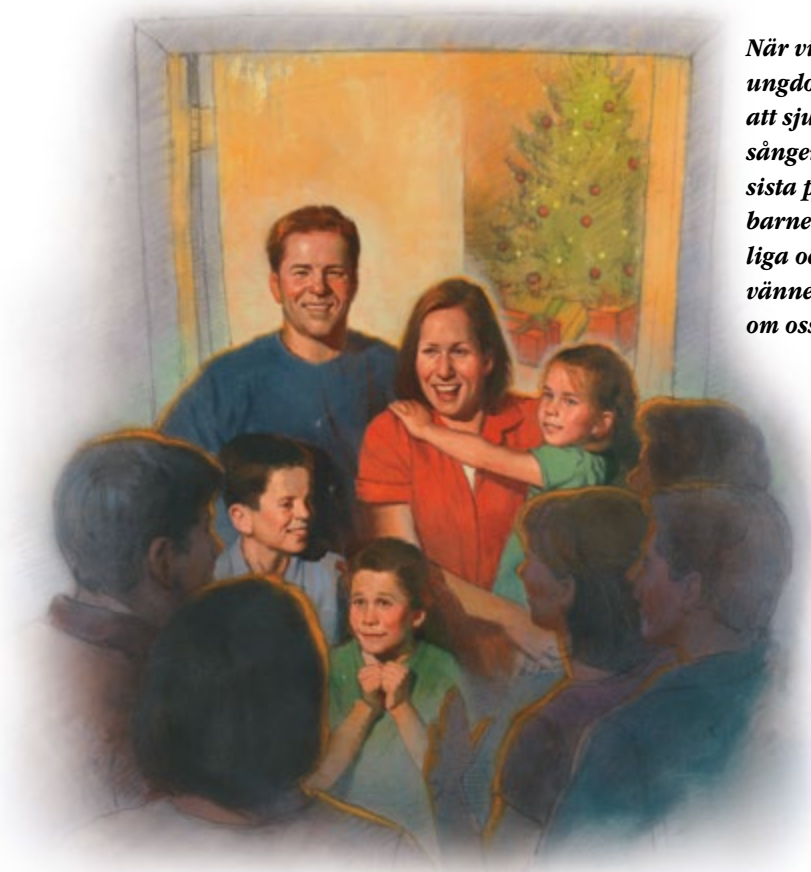
Sista kvällen, som var julafton, hade familjen Wilson lagt ett meddelande och några kakor vid dörren. De undrade om de kunde få träffa sina nissar. När vi kom med ungdomarna för att sjunga julsånger som vår sista present var barnen överlyckliga och våra vänner kramade om oss och fällde tårar av tacksamhet. Ensamheten jag hade känt ersattes med glädje och vänskapsbandet mellan våra familjer stärktes.

Senare fick vi ett e-postmeddelande från en man i familjen Wilsons kyrka som berättade att han hade blivit så rörd av det vi hade gjort för familjen att han hade ställt frågor om vår kyrka och hur vi tjänade andra. Församlingen hade aldrig hört talas om ”12 dagar före jul” och förknippar nu den traditionen med de sista dagars heliga.

Jag ska aldrig glömma den första julen på Nya Zeeland när jag påmindes om ett oväntat sätt att glömma mig själv, arbeta och ”trösta dem som står i behov av tröst” (Mosiah 18:9) — precis som Jesus Kristus tröstar oss i vår nöd och ensamhet. ■

Angela Fallentine, Nya Zeeland

När vi kom med ungdomarna för att sjunga julsånger som vår sista present var barnen överlyckliga och våra vänner kramade om oss.

MITT JULKORT FRÅN OBREGÓN

När jag verkade som missionär i Mexiko träffade min kamrat och jag en man från Obregón, en stad i nordvästra Mexiko nära Kalifornien-viken. Han var intresserad av vårt budskap om evangeliets återställelse men hade bara 10 minuter på sig att prata med oss eftersom han skulle med ett tåg. Vi lärde honom allt vi kunde på den korta tiden och gav honom ett exemplar av Mormons bok och alla broschyrer vi hade. Just då hade missionen inga missionärer i Obregón.

Flera månader senare fick jag ett julkort från någon i Obregón. Jag tittade på kortet och undrade vem som kunde ha skickat det. Sedan insåg jag att det var från mannen som jag hade pratat med i tio minuter. Jag satte upp kortet på väggen i lägenheten tillsammans med resten av julkorten som de andra äldsterna och jag hade fått.

Efter julen skulle jag precis kasta kortet när jag kände mig manad att behålla det. Intrycket var inte en hörbar röst utan en känsla i hjärtat. I stället för att slänga kortet lade jag det i min resväska.

Några månader senare när jag läste det månatliga brevet från missionshemmet lade jag märke till ett meddelande om att missionsarbete skulle startas i Obregón. Ännu än gång tänkte jag: "Vad har den där staden med mig att göra?" Sedan kom jag återigen att tänka på mannen vi hade träffat som var därifrån. Jag

Efter julen skulle jag precis kasta kortet när jag kände mig manad att behålla det.

letade igenom resväskan och hittade julkortet. Jag skrev på kortet: "De här äldsterna är vänner till mig och jag skickar dem för att undervisa dig mer om evangeliet." Sedan skickade jag kortet till äldsterna som fått i uppdrag att arbeta i Obregón och sade att de skulle ta det med sig och besöka mannen.

Det kom snart ett brev från äldsterna i Obregón. Det löd: "Käre äldste Ramos, arbetet här har varit så svårt att missionspresidenten planerade att ta bort oss innan vi fick ditt

kort. Vi besökte hans bror och han var så glad över vårt budskap att han tog oss med för att träffa alla sina släktingar och vänner. Tack vare den här brodern har vi startat en gren."

Många år har förflutit och nu har tre stavar organiserats i Obregón. Jag känner mig ödmjuk när jag tänker på att jag lyssnade på Andens maningar och välsignades med att ha en liten roll i att hjälpa mina bröder och systerrar i Obregón att ta emot Jesu Kristi evangelium. ■

Robert Ramos, Oregon, USA

VI HADE INGET ATT ÄTA

Jag vaknade tidigt på julaftonen och var orolig eftersom vi inte hade någon mat att laga julmiddag av till kvällen. Inte heller hade vi några pengar att köpa mat för. Just då bodde jag tillsammans med min syster Edicta i Maracaibo i Venezuela.

När jag hade stigit upp knäböjde jag och började be. Jag vädjade till min himmelske Fader att tänka på oss. Jag bad honom att ge oss åtminstone lite mat den här speciella dagen, *la Noche Buena* (julafton).

Medan jag bad fylldes jag av frid. Jag tyckte mig höra en mild stämma som sade: "Allt kommer att bli bra. Oroa dig inte." När jag hade avslutat min bön visste jag att något bra skulle hända den dagen.

När jag hade väckt min syster gick jag ut för att sopa verandan. Grannen på andra sidan vägen såg mig och gav mig 1000 bolívares som hon var skyldig mig för en julduk och några dekorationer som jag hade broderat till henne. Jag blev överraskad för jag hade inte kommit ihåg att hon var skyldig mig pengar.

Jag sprang in till min systers rum och visade henne pengarna som jag hade fått. Hon frågade mig förvånat var jag hade fått dem ifrån. "För Gud är allting möjligt" (Matt. 19:26), svarade jag.

Några minuter senare hörde vi någon utanför som ropade på min syster. När vi såg att det var samma granne gick vi ut för att prata med henne. Hon gav min syster 1000 bolívares som hon var skyldig henne för

en del sömnadsarbete. Min syster och jag blev så glada för nu kunde vi köpa mat till frukost, lunch *och* middag.

När vi kom tillbaka efter att ha handlat mat väntade en vän på oss. Han frågade om han kunde få tillbringa *la Noche Buena* med oss eftersom han inte ville vara ensam på julaftonen. Vi sade att vi bara skulle ha en enkel middag hemma, men att han var välkommen att komma. Han bidrog med 2000 bolívares till kostnaden för middagen. Vi kunde knappt fatta hur mycket Gud välsignade oss.

Senare ringde min systerdotter för att berätta att hon skulle komma på kvällen och ha med sig 15 kilo marinerat kött. Och vid lunchtid kom

min systerson med sin hustru och deras barn. De frågade om de kunde komma tillbaka på kvällen med lite mat och fira julafton med oss.

"Vi ska inte ha någon stor middag", svarade vi, "men vi kommer att ha så att det räcker till alla."

Den kvällen lagade Edicta och jag ugnsbakad kyckling, potatissallad, en citrondessert och *majarete*, en traditionell kokospudding som vi åtnjöt tillsammans med alla våra gäster. Men först tackade vi vår himmelske Fader för de stora välsignelser han hade gett oss. Den dagen blev vi påmind om att om vi har tro och inte tvivlar så välsignar han oss när vi ber om hans hjälp. ■
Estilita Chacin Hart, Utah, USA

När jag hade stigit upp knäböjde jag och började be. Jag vädjade till min himmelske Fader att tänka på oss.

LINDAS SISTA JUL

Under mitt andra år vid Brigham Young-universitetet anmälde biskopsrådet i vår församling oss till en aktivitet där vi skulle ge julklappar till en behövande familj.

Men namnet på vår församling försvann hela tiden från listan över volontärer. När julen närmade sig hade vi fortfarande ingen familj som vi skulle hjälpa. Då berättade en av biskopens rådgivare om en familj som kanske kunde ha nytta av vår hjälp i stället. När vi fick höra talas om familjen var vi alla övertygade om att vi skulle inrikta oss på dem.

Linda (namnet har ändrats) som hade flera söner mellan 9 och 15 år hade kämpat en svår kamp mot bröstcancer. Under stressen som uppstod på grund av sjukdomen hade hennes make lämnat henne. Hon hade just flyttat ifrån en annan stat för att ta ett jobb i Provo, Utah, men hon fick inte jobbet och hade nu ingen inkomst.

När vi träffade Linda tog vi henne genast till vårt hjärta. Vi välsignades med att kunna se henne så som Frälsaren gjorde – som en stor och ädel ande som hade övervunnit många svåra prövningar. Hon var aldrig ett *projekt* för oss utan en evig vän. Varje medlem i församlingen bidrog med något för att hjälpa henne och hennes pojkar. Vi var alla unga universitetsstudenter, och själva fattiga, men vi gav glatt av oss själva eftersom vi älskade henne.

Linda kom till vår församlings

Medan Linda var på vår församlings julfest åkte flera församlingsmedlemmar hem till hennes lägenhet och fyllde skåpen och kylskåpet med mat.

julfest, och medan festen pågick åkte flera församlingsmedlemmar hem till hennes lägenhet och fyllde skåpen och kylskåpet med mat. De klädde en julgran och omgav den med julklappar till hela familjen. De lämnade också fyra nya bildäck hos henne och betalade hyran för flera månader framåt. Jag vet inte hur våra knappa bidrag lyckades åstadkomma allt det där, men jag visste att vår himmelske Fader hade använt våra uppoffringar och välsignat henne.

Ett år senare var jag i en annan

studentförsamling men återvände för att besöka mitt förra biskopsråd på julen. Jag fick veta att Lindas make hade återvänt till familjen och att deras ekonomi hade stabiliserats. Men sedan hade cancer återvänt och tagit hennes liv. Jag insåg att vi hade hjälpt till att ge Linda en sista jul.

Jag kände "Kristi rena kärlek" (Moroni 7:47) så starkt under den upplevelsen och lärde mig då att verklig kärlek är en ovärderlig andlig gåva som får oss att handla i Frälsarens ställe. ■

J. Audrey Hammer, Utah, USA

Äldste Patrick Kearon

i de sjuttios kворum

Kom, LÅT OSS ÄRA HONOM

Förra julen när jag arbetade vid kyrkans huvudkontor i Salt Lake City i Utah i USA uppstod ett lokalt vädertillstånd som kallas inversion. En inversion är ett tillstånd under vilket luften nära marken är kallare än den högre upp, det motsatta — inversionen — av det vanliga tillståndet. Inversioner är inte unika för just Salt Lake City, men de blir mer uttalade eftersom staden befinner sig i en dal omgiven av höga berg. Detta gör att smogen hålls kvar nere i dalen och täcker staden och området omkring med ett tjockt, mörkt, kallt moln. Smogen är farlig för personer med andnings-svårigheter och påverkar många andra negativt eftersom luften känns oren och solen hålls dold i flera dagar, kanske till och med veckor, åt gången.

Men en kort biltur upp i bergen visar att smogen bara är omkring 100 meter tjock. På några minuter kan du se det strålande solskenet, andas kristallklar luft, och beundra de ståtliga, snöklädda bergen. Kontrasten mot dalen nedanför kan inte bli större. När man klättrar längre upp i bergen kan man titta på smogen nedanför i dalen och den ser ut som en smutsig filt under den azurblå himlen.

Vi måste inse att vi har kraften och förmågan att ta oss upp ur dalens smutsiga luft och in i fridens och hoppets strålande solsken som bara kan fås genom att komma till Frälsaren.

Det finns stunder i vårt liv när vi bildligt talat har fastnat nere i dalen, under det mörka, nersmutsade töcknets dystrehet. På grund av dåliga beslut vi fattat, handlingar som sårat Anden, eller helt enkelt smärtsamma och vidgande beslut och utmaningar som hör till jordelivet, känner vi oss besudlade av tjock, kvävande dimma. Vi kan inte se klart, vi är förvirrade och känner att vi har kommit bort från ljuset och värmen i vår himmelske Faders kärlek. Vi glömmer att Herrens rena ljus väntar på oss, inbjuder oss, och bara befinner sig några trosvisa steg bort. Vi måste inse att vi har kraften och förmågan att ta oss upp ur dalens smutsiga luft och in i fridens och hoppets strålande solsken som bara kan fås genom att komma till Frälsaren.

Vid den här juletiden gläder vi oss åt Jesu Kristi födelse. Han är världens ljus och har inbjudit oss alla att komma till honom och in i ljuset. Vi kan läsa i skrifterna om män och kvinnor som välsignades med att bokstavigt talat få komma till honom vid hans födelse. Några kom långväga ifrån medan andra fanns i närheten. En del fick besök av änglar och andra följde personliga uppenbarelser. Men var och en tackade ja till inbjudan att komma till honom.

Vad kan vi lära oss av herdarna, Simeon, Hanna och de vise männen, som alla hade förmånen att komma och se Jesusbarnet med egna ögon? När vi begrundar deras trofasta svar på inbjudan att komma till Kristus kan vi lära oss hur vi på ett effektivare sätt kan lyfta oss upp ur vår inversion, upp ur den dysterhet och förvirring vi kan känna, och ta oss in i det klara, rena hopp som världens Ljus erbjuder. Det är där, med honom, som vi kan känna vilka vi verkligen är och var vi passar in i den eviga bilden.

Vårt lärjungeskap kräver inte att vi lämnar våra får på fälten eller tar oss igenom öknen. Vår resa till Frälsaren är inte fysisk. Den är andlig och beteendemässig. Den kräver att vi accepterar och tar till oss hans försoning.

Vår inversion upphävs och ett rätt perspektiv återställs.

Herdarna

I de välkända verserna i Lukas 2 lär vi oss viktiga fakta om de första vittnena till Kristi födelse, herdarna på fälten nära Betlehem. När "en Herrens ängel [stod] framför dem ... blev [de] mycket förskräckta" (vers 9). Men de fick "bud ... om en stor glädje", att den sedan länge förutsagde Frälsaren; Messias, Kristus, hade fötts (vers 10). De lyssnade för att få veta tecknet varmed de kunde känna igen Frälsaren, att han skulle vara lindad och ligga i en krubba (se vers 12). När den himmelska skaran hade avslutat sin jublande förkunnelse agerade herdarna genast och sade: "Låt oss nu gå till Betlehem och se det som har hänt" (vers 15). De "skyndade i väg" (vers 16) och fann Jesusbarnet precis så som ängeln hade sagt, och sedan "vände [de] tillbaka och

prisade och lovade Gud” (vers 20). De ville att andra skulle få veta om Frälsarens härliga födelse och ”berättade vad som hade sagts till dem” (vers 17).

Liksom herdarna måste vi agera omedelbart och skyndsamt när än Anden talar till oss. Som president Thomas S. Monson har sagt, får vi ”aldrig, aldrig, aldrig skjuta upp att hörsamma en maning”.¹ Ibland när vi har följt en maning kan vi inte riktigt se varför vi vägleds av Anden att handla på ett visst sätt. Men ofta ser vi, liksom herdarna, underverk ske, och vår trofasta reaktion på maningen bekräftas. Då kan vi ta tillfället i akt att berätta om vår glädje och vittna för andra. Detta kan stärka andras tro och hopp, ytterligare stärka vårt eget vittnesbörd och föra oss närmare Frälsaren och hans sätt.

Simeon

Ett annat gynnat vittne om Kristus var Simeon. Han var en ”rättfärdig och gudfruktig” man som regelbundet fick maningar av den Helige Anden (Luk. 2:25). Det hade uppenbarats för honom ”att han inte skulle se döden, förrän han hade sett Herrens Smorde” (vers 26) och han levde i hopp och förväntan på denna välsignade händelse. Anden manade honom att besöka templet dagen då Maria och Josef hade med sig Jesusbarnet till Jerusalem för att ”bära fram honom inför Herren” (vers 22). Simeon såg att barnet var den utlovade Messias och ”tog ... honom i sina armar och prisade Gud” (vers 28). Han profeterade om det heliga barnets bestämelse som ”ett ljus som skall uppenbaras för hedningarna och en härlighet för ditt folk Israel” (vers 32).

Simeons rättfärdiga och trofasta liv gjorde att han kunde vara i templet och vittna om Ljuset när han äntligen fann det. Liksom Simeon kan vi sträva efter större lyhördhet och lydnad mot den Helige Andens viskningar så att vårt liv kan ta den väg som vår himmelske Fader har tänkt åt oss. Tack vare att Simeon hade förfinat sin förmåga att höra och följa Anden kunde han vara på rätt plats i rätt tid, och Herrens löften till honom uppfylldes på det mest underbara sätt.

Samma möjligheter kan ges till var och en av oss och göra att Herrens plan förverkligas i vårt liv. När vi behöver fatta beslut som har evig betydelse, när vi står vid vägskäl i livet, behöver vi kunna tänka klart och ha ett rätt perspektiv. Ibland kan dessa viktiga beslut göra att vi känner oss osäkra, i obalans, och kanske oförmögna att handla, nere i den mörka dalen under inversionen. Men när vi tar steg i tro och handlar enligt rättfärdiga principer, ser vi gradvis hur Guds plan tar form i vårt liv, och vi förs tillbaka in i Guds kärleks strålände solsken.

Hanna

Hanna var en kvinna ”i hög ålder”, en änka som beskrevs som ”profetissa” (Luk. 2:36). Hennes långa och trofasta liv karaktäriserades av regelbunden fasta och bön och att hon aldrig ”lämnade ... templet” (vers 37). När hon fick se Jesusbarnet i templet ”prisade [hon] Gud ... och talade om honom för alla dem som väntade på Jerusalems frälsning” (vers 38).

Vi lär oss av Hannas upplevelse att vi trofast kan rida ut alla stormar om vi regelbundet fastar och ber och om vi inte i hjärtat lämnar templet. Om vi ännu inte har haft

FÖRKUNNELSEN FÖR HERDARNA, AV DEL PARSON; SIMEONS BÖN AV TACKSAMHET AV ROBERT T. BARRETT; EN ÖVERTYGLSE OM DET MAN HOPPAS, AV ELSPETH YOUNG; KOBERING FÖRBLUDEN; ANKOMSTEN, AV MICHAEL ALBRECHTSON; KOBERING FÖRBLUDEN

möjlighet att åka till ett tempel och ta emot dess välsignelser så kan vi ändå glädjas åt välsignelserna som flödar in i vårt liv när vi är värdiga att ha en tempelrekommendation. Profeterna har upprepade gånger inbjudit oss att ha en tempelrekommendation även om omständigheterna gör att vi inte kan besöka templet.² Vi kan höja oss över mörka stunder och träda in i tacksamhetens ljus genom att tjäna i templet och vittna om Jesus för alla som söker frid och hopp.

När vi begrundar de trofasta reaktionerna från herdarna, Simeon, Hanna och de vise männen kan vi lära oss hur vi på ett effektivare sätt kan lyfta oss upp ur vår inversion, ut ur dysterheten och förvirringen, och ta oss till världens Ljus.

De vise männen

Slutligen kan vi läsa i Matteus 2 om de vise männen som reste lång väg eftersom de hade "sett hans stjärna gå upp [i öst]" och förstått tecknet (vers 2). Redo med gåvor för att hylla och dyrka Jesusbarnet kom de och sökte honom och frågade: "Var är judarnas nyfödde konung?" (vers 2). När deras sökande slutligen var över och de hade funnit Jesusbarnet, "föll de ner och tillbad det" och lade fram sina skatter (se vers 11). De hade utsatts för bedrägeri av Herodes, men de "hade blivit varnade för att vända tillbaka till Herodes" och "tog ... en annan väg hem" (vers 12). De vise männen hade följt denna uppenbarelse från Gud och skyddat den heliga familjen från Herodes onda avsikter.

Vi kan lära oss mycket av de vise männen. Liksom de bör vi studera skrifterna och lära känna tecknen vi ska titta efter medan vi alla förbereder jorden för Frälsarens andra ankomst. När vi sedan studerar och begrundar skrifterna har vi en större önskan att söka Herren varje dag och, som en gåva till honom, ge upp vår själviskhet, vårt högmod och vår upproriskhet. När vi får personliga uppenbarelser som ändrar på planerna vi har gjort upp, så kan vi följa dem med tro och tillit till att Gud vet vad som är bäst för oss. Och för att leva som sanna lärjungar måste vi falla ner och dyrka Frälsaren i ödmjukhet och kärlek.

Detta lärjungeskap kräver inte nödvändigtvis att vi lämnar våra får på fälten eller tar oss igenom öknar. Vår resa till honom är inte fysisk. Den är andlig och beteendemässig. Den kräver att vi accepterar och tar till oss det faktum att hans försoning är oändlig och täcker varje del av vårt liv — våra synder, svagheter, smärtor, sjukdomar och skröpligheter (se Alma 7:11–13). Det innebär att vi kan göra oss av med sådant som håller oss nere i vår inversions dystra dimma och i stället leva i värmen och kärleken som kommer från världens Ljus. Som president Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, har sagt: "Orden 'kom till Kristus' är en inbjudan. Det är den viktigaste inbjudan du någonsin kan ge någon annan. Det är den viktigaste inbjudan någon kan tacka ja till."³ ■

SLUTNOTER

1. Thomas S. Monson, "Anden gör levande", *Nordstjärnan*, Rapport från 155:e årliga generalkonferensen för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga 1985, s. 62.
2. Se till exempel Howard W. Hunter, "Den stora symbolen för vårt medlemskap", *Nordstjärnan*, nov. 1994, s. 6.
3. Henry B. Eyring, "Kom till Kristus", *Liahona*, mars 2008, s. 49.

”Hur kan jag ha en positiv inställning till framtiden?”

Vi upplever alla stunder när det verkar som om vi ständigt blir överösta med missmod och dåliga nyheter på personlig och ibland även global nivå. Men vi måste komma ihåg att vi har anledning att hoppas tack vare vår tro på Herren Jesus Kristus.

Under generalkonferensen i april 2009 påminde president Thomas S. Monson oss om Herrens bud att vara vid gott mod (se L&F 68:6) och gav oss dessa uppmuntrande ord: ”Stormar må hoppa sig, regn må ösa ner över oss, men vår kunskap om evangeliet och vår kärlek till vår himmelske Fader och vår Frälsare ska trösta och uppehålla oss och bringa glädje till våra hjärtan då vi vandrar rättrådigt och håller buden. Det finns inget i hela världen som kan besegra oss.”

Också när allt ser som mörkast ut och vi inte kan se en enda strimma ljus i stormen vid horisonten, kan vår kunskap om evangeliet hjälpa oss ha en positiv inställning till framtiden. Som president Monson sade i samma tal: ”Framtiden är lika strålande som er tro” (“Var vid gott mod”, *Liahona*, maj 2009, s. 92).

Läs, be, le

För några år sedan gav Unga kvinnors generalpresident oss följande utmaning: Läs Mormons bok varje dag, be varje dag och le. Jag tänkte att jag skulle pröva det och fortsätta med det så länge jag kunde. Till min förvåning ledde utmaningen till en underbar förändring i mitt liv.

Jag var gladare, jag hade Anden med mig och jag hade en positiv inställning. Fastän jag fortfarande ställdes inför motgångar hjälpte styrkan jag fick genom Anden mig att härda ut i glädje.

Ariana G., 16 år, Virginia, USA

Var hoppfull

Jag tror att det bästa vi kan göra för att ha en positiv inställning är att le och vara hoppfulla! Hoppet har hjälpt mig igenom livet på oräkneliga sätt. Vi måste också tänka på hur välsignade vi är och veta hur mycket vår himmelske Fader älskar oss. Vi kan vända oss till honom för att få frid i alla situationer. Hans Son led för oss, så han känner till vår smärta. Genom honom kan vi finna hopp, bli helade och, förstås, vara glada.

Corey D., 18 år, Utah, USA

Tänk på försoningen

Att begrunda vår Frälsares försoning ger alltid hopp och hjälper oss att vara optimistiska. Vi får alla uppleva prövningar i livet. Men genom försoningen finns det en lösning på alla prövningar och problem, både timliga och andliga. Försoningen gör att vi kan se dessa lösningar. Försoningen är ett stort bevis på Guds kärlek till sina barn. Den är oändlig, och det är även hans kärlek till oss. Detta ger oss mod och styrka att möta framtiden utan rädsla.

Daryl A., 18 år, Laguna, Filippinerna

Var trofast

Dessa svåra tider är en del av Herrens plan och har förutsagts sedan Gamla testamentets tider. Överallt i skrifterna lovar Herren att de rättfärdiga ska välsignas och bevaras. Om du är trofast är den Helige Anden där för att vägleda dig genom dessa

tumultartade tider, för att trösta dig och för att påminna dig om att Herren har en plan för dig. Om du har fått din patriarkaliska välsignelse kan du studera den för att se vad Herren har i beredskap åt dig.

Rae B., 17 år, Washington, D.C., USA

Tänk på dina välsignelser

Något av det som ger mig glädje och hopp i de här svåra tiderna är att ta mig tid att stanna upp och tänka på mina välsignelser och min kunskap om evangeliet. Något så enkelt som att ha en bästa vän eller något så stort som frälsningsplanen fyller hjärtat med glädje och får mig att vilja dela med mig av den glädjen. Det är detta som gör att jag har en positiv inställning.

Annette M., 15 år, Michigan, USA

Kom ihåg templet

När jag känner mig nere tänker jag på orden i slutet av Unga kvinnors tema: "Vi tror att alltför snart vi accepterar och handlar enligt dessa värderingar, kan vi vara beredda att stärka hem och familj, ingå och hålla heliga förbund, ta emot templets förrättningar och njuta upphöjelsens välsignelser." Jag blir tröstad av de här orden och vet att de kommer att uppfyllas i mitt liv och i alla dygdiga unga kvinnors liv. Jag hoppas utan att tveka på de heliga tempelförrättningar. Välsignelserna av ett rättfärdigt liv är oändliga, och när jag tänker på

allt det här fylls hjärtat av glädje, hopp, kärlek och mod.

Nathalia M., 18 år, Mérida, Venezuela

Var med i vinnarlaget

För att ha en positiv inställning måste du känna till följande enkla sanning: Herrens lag är det som vinner i slutändan. Så enkelt är det. Satan har ingen makt över Gud. Eftersom vi redan känner vinnaren behöver vi inrikta oss på att hålla oss kvar i Herrens lag. När vi är värdiga att komma till templet bär vi en uniform som visar Herren att vi är med i hans lag. Genom att läsa skrifterna, be och tjäna våra bröder och systrar får vi uppleva sann glädje som gör det lättare för oss att ha en positiv inställning.

Brayden F., 17 år, Utah, USA

Utveckla en tacksam inställning

Fokusera inte på de svåra tiderna. Jag för en "tacksamhetsdagbok". Varje dag skriver jag ner minst en sak som jag

var tacksam för den dagen. Oavsett hur hemsk dagen än verkade kan jag alltid hitta något att uppskatta. Räkna dina välsignelser. Genom att utveckla en tacksam inställning kan du fokusera på det som är positivt i livet.

Ashlee H., 18 år, Oklahoma, USA

DIN UNDERBARA FRAMTID

"Herren vill att ni, mina unga vänner, av hela ert hjärta önskar följa dessa normer

och leva efter evangeliets sanningar som finns i skrifterna. När ni gör detta kan ni se bortom ögonblicket och se er lysande och härliga framtid fylld med stora möjligheter och ansvar. Då är ni villiga att arbeta hårt och stå ut med mycket och ni får en positiv inställning till livet."

President Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, "Se änden från begynnelsen", Liahona, maj 2006, s. 44.

NÄSTA FRÅGA

"Hur kan jag svara på mina vänners frågor om templet när jag inte vet så mycket om det själv?"

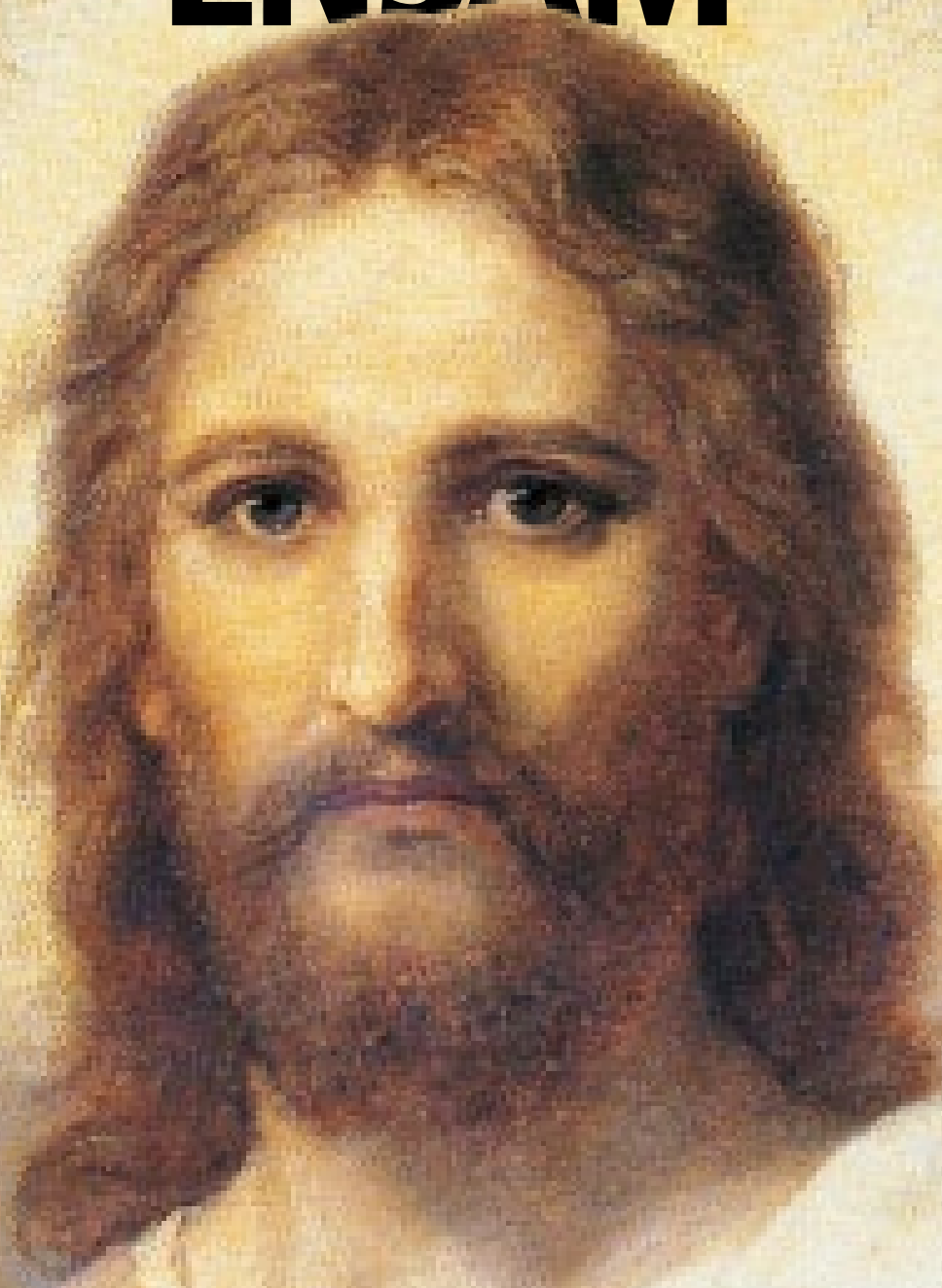
Skicka ditt svar så att vi har det senast den 15 januari 2012, till:

Liahona, Questions & Answers 1/12
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA
Eller skicka det med e-post till:
liahona@ldschurch.org

Svaren kan komma att förkortas eller förtydligas.

Följande information och tillstånd måste finnas med i ditt e-postmeddelande eller brev: (1) Fullständigt namn, (2) födelsedatum, (3) församling eller gren, (4) stav eller distrikt, (5) ditt skriftliga tillstånd, och, om du är under 18 år, dina föräldrars skriftliga tillstånd (e-postmeddelande går bra) att trycka ditt svar och fotografi.

DU ÄR ALDRIG ENSAM

"Jag skall inte lämna er ...
jag skall komma till er"
(Joh. 14:18).

Herren utgöt välsignelser

Jag undrade: "Vem är Gud? Är det Buddha, Jesus Kristus eller någon annan gud?"

Kim Koung

Jag föddes i Kambodja, där de flesta är buddister. När Röda Khmer-regimen hade dödat så många människor var det många av de överlevande som inte förstod varför, om det nu finns en Gud, han kunde låta det här hända vårt folk. Som fjortonåring undrade jag samma sak.

När regimen var över började flera religioner få fäste i Kambodja. Jag var förvirrad eftersom kyrkorna lärde så många olika saker. Min familj förblev buddister men jag ville ha svar på mina frågor: Varifrån kommer vi, varför är vi här, och vart tar vi vägen efter det här livet?

En dag när jag var på väg hem från skolan berättade min faster för mig att två unga män klädda i vit skjorta och slips hade kommit hem till henne för att prata om Jesus Kristus. Hon var förvånad över hur duktiga de var på att prata kambodjanska. Jag ville lära mig mer om Kristus. Jag ville veta vem som skapade oss. Jag undrade: "Vem är Gud? Är det Buddha, Jesus Kristus eller någon annan gud?"

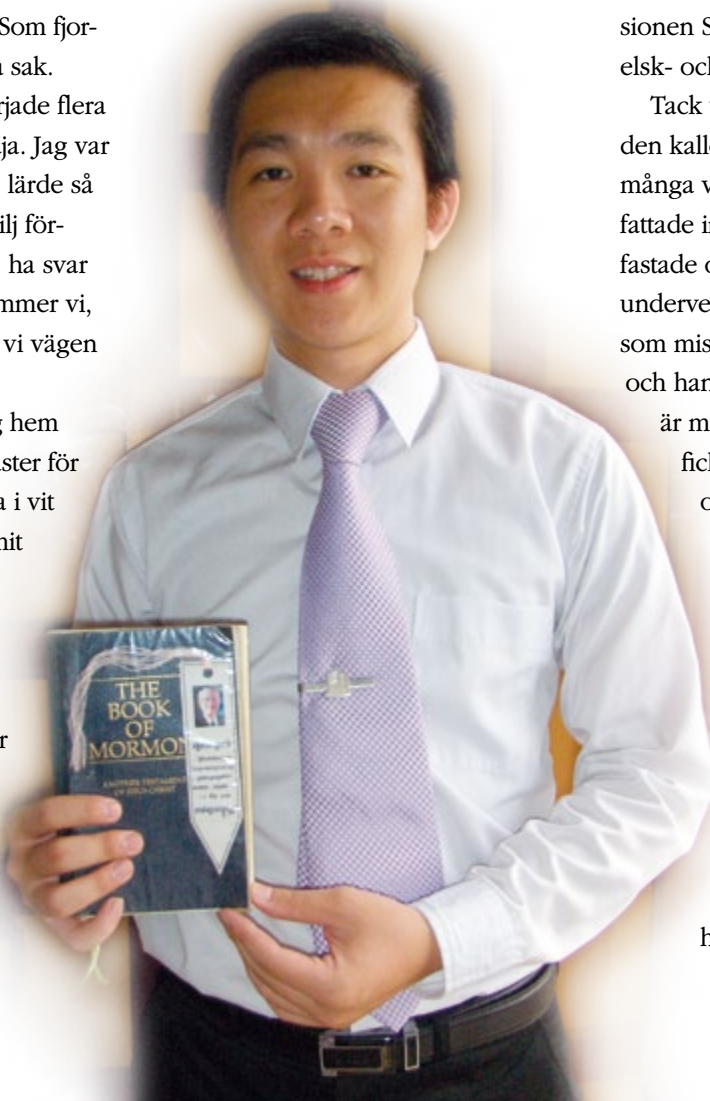
Min faster och jag tog emot missionärerna. Under den första diskussionen kände vi hur Anden talade om för oss att det de sade var sant. De gav oss en Mormons bok och lovade att om vi läste den, begrundade den och bad till Gud med uppriktigt hjärta och med tro på honom, så skulle han uppenbara sanningen för oss. Det verkade mycket förnuftigt tyckte jag. Jag tog emot evangeliet

tillsammans med min faster och hennes barn. Omkring en månad senare döptes och konfirmerades vi.

Jag gick i seminariet i fyra år och i institutet i ett år och verkade som seminarielärare. När jag var 19 år kände jag att jag skulle gå ut som missionär. Jag pratade med mina föräldrar och de sade att det kanske var en bra idé, så jag ordnade med en ansökan. En månad senare fick jag en kallelse att verka i Kalifornienmissionen Sacramento, både som engelsk- och kambodjansktalande.

Tack vare att jag tackade ja till den kallelsen har Gud gett mig många välsignelser. Min yngre bror fattade inte de bästa besluten. Jag fastade och bad för honom och ett underverk skedde innan jag åkte iväg som missionär. Jag döpte honom, och han är nu aktiv i kyrkan och är med på seminariet. Min familj fick många andra välsignelser och Herren utgöt också välsignelser över mig under min mission.

Jesus är Kristus. Han lever. Han älskar var och en av oss och känner oss vid namn. Han vet vilka utmaningar och svårigheter vi ställs inför och jag vet att han välsignar oss när vi strävar efter att hålla hans bud. ■

Äldste Carl B. Pratt
i de sjuttios kvorum

ETT SÄKERT VITTNESBÖRD

Jag växte upp i en aktiv familj i kyrkan så jag tror att jag växte upp med ett vittnesbörd. Jag tvivlade egentligen aldrig på att evangeliet var sant. Liksom många tonåringar ifrågasatte jag ibland vissa saker, men jag kände aldrig att kyrkan inte var sann.

Det var den tron som inspirerade mig att verka som missionär. Jag visste att jag behövde tjäna på det sättet. Men fastän jag inte hade några allvarliga tvivel angående kyrkan insåg jag att jag behövde få ett eget vittnesbörd.

Jag påbörjade min mission i februari 1961 och lämnade Salt Lake Citys vinter för hettan under den argentinska sommaren. Det fanns ingen språkutbildning för missionärerna på den tiden men min missionspresident lovade att vi skulle prata spanska flytande efter att ha läst hela Mormons bok högt. Jag hade lärt mig spanska som barn och talade det flytande

inom några veckor, men följde ändå missionspresidentens anvisningar.

I första staden jag kom till bodde min kamrat och jag i en lägenhet bakom en gammal affär. Vi kunde inte proselytera på eftermiddagarna under den argentinska siestan så jag använde den tiden till att be och läsa Mormons bok framför ytterdörren till den gamla affären.

En dag, hundratals mil hemifrån, framför den där affären, stannade jag upp för att tänka på vad det var jag läste. När man ber och begrundar Mormons bok, kan Anden påverka en. Jag funderade över vad det var som Mormons bok undervisade om, jag tänkte på Joseph Smiths översättning av plåtarna och plötsligt kom en känsla över mig. I det ögonblicket visste jag att allt jag hade fått undervisning om i hela mitt liv var sant. Plötsligt blev det mycket tydligt att Joseph Smith var en profet och att det jag

läste var Guds ord. Allt var sant.

Den plötsliga känslan var som en elektrisk stöt. Den for genom hela kroppen från topp till tå. Det var inte en rysning och ingen brännande känsla. Men det var ett säkert vittnesbörd.

Jag har aldrig glömt den dagen, och jag har känt den Helige Anden många gånger sedan dess. Tack vare den upplevelsen känner jag igen den Helige Anden när han vittnar för mig. Den känslan är inte alltid precis likadan, men den är alltid varm och säker.

Anden talar till oss personligen, men Moronis löfte gäller alla (se Moroni 10:3–5). Moronis löfte i Mormons bok är att Anden vittnar för dig om att Mormons bok är sann om du läser, studerar, begrundar och sedan ber med verkligt uppsåt. Det löftet gäller mig, dig och alla i hela världen. Ett säkert vittnesbörd kommer till dem som söker det. ■

KOM NÄRMARE GUD

”Jag sade till bröderna att Mormons bok är den mest felfria av alla böcker på jorden och slutstenen i vår religion, och att en människa genom att lyda dess bud kan komma närmare Gud än genom någon annan bok.”

Joseph Smith, i *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 63.

DETTA SKALL VARA ETT

tecknen för dig

”Alla profeter som har profeterat ända sedan världens begynnelse — har de inte talat mer eller mindre om detta?” (Mosiah 13:33.)

Whitney Hinckley

Julen är en tid av förväntan — förväntan om julklappar, god mat och firande. Ibland känns det som om de 24 första dagarna i december är för lång tid att vänta. Tänk dig om du hade behövt vänta i 1000 år!

Den första julen — Frälsarens födelse — hade förutsagts i hundratals år, från Jesaja i Gamla testamentet till lamaniten Samuel i Mormons bok. De forna profeterna kände till och väntade på tecknen på Jesu Kristi ankomst, och de väntade tålmodigt på tecknen. De profeterade om hans ankomst så att andra skulle känna igen tecknen och dela glädjen i vetskapen om att han hade kommit! Uppfyllelsen av dessa profetior var ett vittnesbörd om hans gudomliga kallelse som Frälsare och Återlösare.

Läs följande profetior om Jesu Kristi födelse och de mirakulösa omständigheterna omkring den och lär dig hur de här profetiorna uppfylldes.

Föddes av Maria, en jungfru

Profetior: Sju hundra år innan Maria föddes profeterades det att hon skulle bli Kristi mor. Jesaja skrev: ”Därför skall Herren själv ge er ett tecken: Se, jungfrun skall bli havande och föda en son och hon skall ge honom namnet Immanuel” (Jes. 7:14).

Alma den yngre angav också Maria som Frälsarens mor omkring 80 år före Jesu födelse och på andra sidan jorden

från Jesaja: ”Han skall födas av Maria ... Och hon skall vara en jungfru, ett dyrbart och utvalt redskap som skall över-skuggas och bli havande genom den Helige Andens kraft och föda en son, ja, Guds Son” (Alma 7:10).

Uppfyllelse: Åtta årtionden senare uppenbarade sig ängeln Gabriel för ”en jungfru ... trolovad med en man som hette Josef ... och jungfruns namn var Maria” (Luk. 1:27). Maria var mor till Jesus, som var Guds Son.

Ett barn blir oss fött

Profetia: Jesaja profeterade om Messias födelse: ”Ty ett barn blir oss fött, en son blir oss given. På hans axlar vilar herradömet, och hans namn är: Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Fader, Fridsfurste” (Jes. 9:6).

Uppfyllelse: Genom Frälsarens verksamhet uppfylldes allt som Jesaja hade profeterat om. Ändå föddes Kristus under enkla omständigheter: ”Ty i dag har en Frälsare blivit född åt er i Davids stad, och han är Messias, Herren ... Ni skall finna ett nyfött barn som är lindat och ligger i en krubba” (Luk. 2:11–12).

Född i Betlehem

Profetia: Profeten Mika levde ungefär samtidigt som Jesaja. Han profeterade om att Herren skulle födas i byn Betlehem: ”Men du, Betlehem Efrata, som är så liten bland Juda tusenden, från dig skall det åt mig komma en som

skall härska i Israel. Hans ursprung är före tiden, från evighetens dagar” (Mika 5:2).

Uppfyllelse: Sju hundra år senare befallde Herodes att hans skriftlärda skulle tala om för honom var man kunde hitta den nye härskaren: ”Han ... frågade ut dem, var Messias skulle födas. De svarade: ’I Betlehem i Judeen’” (Matt. 2:4–5).

Av Davids släkt

Profetia: Herren sade till Jeremia sex hundra år före Kristi födelse att han skulle komma genom Davids släktlinje: ”I de dagarna och på den tiden skall jag låta en rättfärdig telning växa upp åt David. Han skall skaffa rätt och rättfärdighet på jorden” (Jer. 33:15).

Uppfyllelse: Matteus ger oss Kristi släktlinje och visar hur Herren är en avkomling från den kungen från så länge sedan: ”Detta är berättelsen om Jesus Kristus, Davids son, Abrahams son ... Alltså blir det tillsammans fjorton släktled från Abraham till David, fjorton led från David till fångenskapen i Babylon och från fångenskapen i Babylon till Kristus fjorton led” (Matt. 1:1, 17).

Besökt av kungar

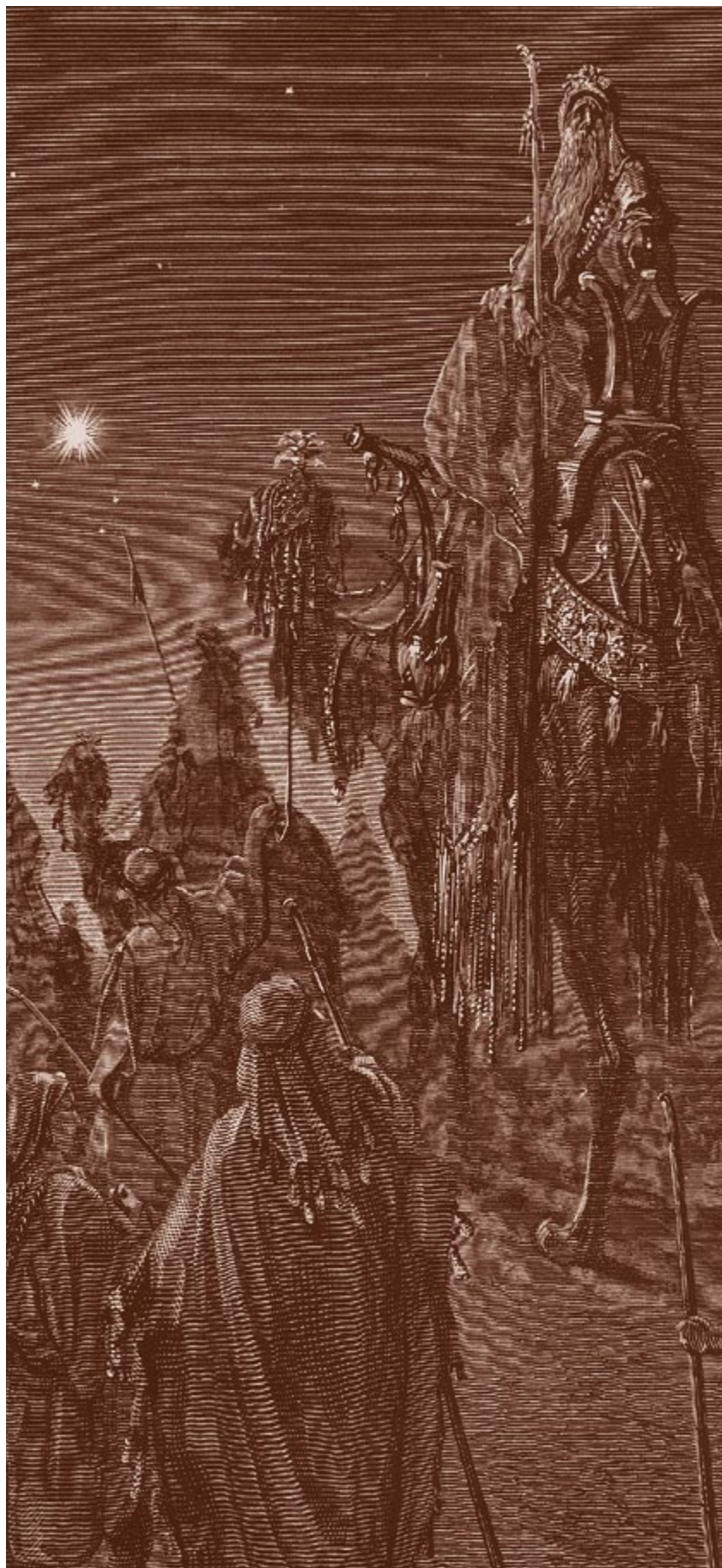
Profetior: Trots de enkla omständigheterna vid Kristi födelse förkunnade profetiorna att kungar skulle komma för att se honom: "Hednafolk skall vandra i ditt ljus och kungar i glansen som går upp över dig" (Jes. 60:3).

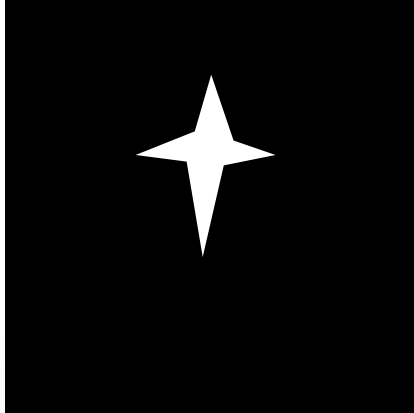
Lamaniten Samuel berättade fem år före Kristi födelse för nephiterna om tecknen som skulle föregå hans ankomst. Ett av dessa tecken var stjärnan som de vise männen följde: "En ny stjärna skall gå upp, en sådan som ni aldrig förr har sett, och även detta skall vara ett tecken för er" (Helaman 14:5).

Uppfyllelse: De vise männen visste vilket tecken de skulle titta efter för de måste ha sökt efter profetiornas uppfyllelse. De sade. "Var är judarnas nyfödde konung? Vi har sett hans stjärna gå upp och har kommit för att tillbe honom" (Matt. 2:2).

I den nya världen kände nephiterna också igen tecknen och visste att profetiorna hade uppfyllts: "Och det hade hänt, ja, allt i minsta detalj, enligt profeternas ord. Och det hände sig dessutom att en ny stjärna visade sig, i överensstämmelse med ordet" (3 Nephi 1:20–21).

Tänk på hur glad du är när du äntligen får öppna dina julklappar. Hur kan det jämföras med om du hade varit tvungen att vänta på tecknen på Kristi födelse och äntligen såg dem uppfyllas? Vår himmelske Fader förberedde dessa tecken i förväg, inte bara för att låta de trofasta världen över glädjas tillsammans åt hans Sons födelse utan också för att vittna om Kristi gudomliga kallelse. ■

Omtänksamma gåvor

Varför gav de vise männen guld, rökelse och myrra till Josef och Maria?

Många anser att det är tanken som räknas när man ger någon en present. Kanske är det för att tanken bakom presenten gör den till något mer än ett intressant föremål — den gör presenten till en symbol för givarens kärlek till eller omsorg om mottagaren. Vissa presenter betyder mer än tanken bakom gåvan. Sådana gåvor har en vitt accepterad symbolik som gör dem ännu mer betydelsefulla. När en present har allt det här — är praktiskt användbar, har personligt värde och symbolisk betydelse — kan den vara den mest omtänksamma och uppskattade gåvan av alla.

Tänk på omsorgen bakom guld, rökelsen och myrran som de vise männen gav Jesusbarnet (se Matt. 2:11). Bibeln förklarar inte varför de vise männen hade med sig just de här gåvorna, men alla tre hade praktiskt värde och kanske symbolisk mening för Guds Son och hans jordiska föräldrar.

Guld

Praktisk användning: För ett ungt par som snart skulle behöva bekosta en resa till Egypten för att komma undan Herodes vrede skulle guld vara en ovärderlig gåva.

Symbolisk betydelse: Guld var den typiska gåvan till kungar (se 1 Kung. 9:14, 28) eftersom det symboliserar kungavärdighet — en passande gåva till ”konungarnas Konung” (1 Tim. 6:15).

Rökelse

Praktisk användning: Förutom dess betydande penningvärde användes rökelse till väldoft och parfym.

Symbolisk betydelse: Rökelsen kom från en väldoftande kåda från ett träd och användes under prästadömsförrättningar, när man offrade brännoffer (se 3 Mos. 2:1), och i oljan som användes till att smörja prästerna. Alltså kan den representera Herrens prästadöme och hans roll som Guds lamm som skulle offras för vår skull (se Joh. 1:29).

Myrra

Praktisk användning: Myrra, en bitter olja från en kåda, var också ekonomiskt värdefull men förmodligen mer användbar för Maria och Josef i medicinskt syfte.

Symbolisk betydelse: I Nya testamentet förknippas myrra vanligtvis med balsamering och begravning på grund av dess konserverande egenskaper (se Joh. 19:39–40). Myrrans medicinska användbarhet kan symbolisera Kristi roll som helbrägdagörare, och dess användning vid begravningar kan symbolisera ”den bittra kalken” han skulle dricka när han led för våra synder (se L&F 19:18–19). ■

De BORDE ÄNDRA SIG

När jag döptes var min familj avvisande gentemot kyrkan. Nu behövde jag fundera ut vad jag skulle göra när deras livsstil stred mot evangeliets principer.

Francisco Javier Lara Hernández

När jag döptes var jag den enda medlemmen i familjen som tog emot evangeliet. Jag var 19 år och glad över mitt dop. Jag välkomnades av bröderna och systrarna i Panuco första gren i Veracruz i Mexiko. Dessutom började jag förbereda mig för att verka som heltidsmissionär så fort jag hade varit medlem i ett år. Det var underbart att ha kunskap om den sanna kyrkan och jag ville berätta om evangeliet för andra.

Min pappa, min styvmor (mamma dog när jag var 12 år) och mina tre bröder var avvisande mot kyrkan när jag döptes. Dumt nog var min reaktion inte så bra. Jag visade inte respekt för dem. Jag brydde mig inte om pappa eller hans åsikter. När jag talade om för honom att jag skulle gå ut som missionär blev han inte glad eftersom jag skulle sluta arbeta och särskilt eftersom jag kanske skulle åka långt bort. Jag blev irriterad varje gång familjens livsstil stred mot mina principer, till exempel när de tittade på teveprogram eller lyssnade på musik som jag kände var olämpliga på söndagar, eller när pappa inbjöd mig att äta lunch på fastesöndagen.

Jag rättfärdigade min negativa inställning gentemot familjen genom att säga till mig själv att jag inte gjorde

något fel — som medlem i kyrkan skulle jag följa evangeliets principer också när familjemedlemmarna irriterade mig. Jag sade till mig själv att det var *de* som behövde ändra sig. De här tankegångarna gjorde att jag inte hade någon bra relation till pappa. Det blev värre av min inställning och mitt högmod. Jag fortsatte på samma sätt, utan att ta hänsyn till hans andliga välbefinnande.

En dag när jag studerade inför en institutlektion kom jag till Första Nephi 16 där Nephis båge av stål gick sönder, vilket gjorde det svårt för honom att skaffa mat. Alla började klaga — Laman och Lemuel, som de brukade, och även deras far, profeten Lehi. Nephi reagerade genom att göra en båge och en pil av trä och fråga sin far vart han skulle gå för att få tag på mat. Hans far bad om vägledning och tillrättavisades av Herren för att han hade klagat. Lehi reagerade positivt och återtog sin roll som ledare för sin familj och som en Herrens profet. Nephi dömde inte sin far i hans svaga tillstånd. Inte heller ansåg han att hans far inte skulle vara profet längre, fastän Nephi hade talat med Herren och fått se syner.

När jag läste och förstod vad berättelsen innebar tänkte jag genast på hur illa jag hade uppfört mig mot min familj. Jag skämdes för att jag hade ansett att jag var bättre än dem, och särskilt för att jag hade varit respektlös mot pappa. Jag var ledsen över att jag inte hade ansträngt mig för att dela med mig av evangeliet till dem.

Jag hade inte sett min familj så som de kunde bli. Jag hade bara sett deras svagheter. Från den dagen förändrades min inställning och mitt uppförande gradvis. Jag

Min inställning och mitt uppförande förändrades gradvis. Fastän jag sällan höll med pappa strävade jag efter att alltid respektera hans åsikter.

strävade efter att alltid respektera pappas åsikter, trots att jag många gånger inte höll med honom. Om han inbjöd mig att äta lunch när jag fastade sade jag att jag var ledsen att jag inte kunde äta lunch tillsammans med honom. Jag var inte längre irriterad på programmen eller musiken de tittade eller lyssnade på söndagar. Jag tänkte på att de fortfarande inte hade ingått de förbund med vår himmelske Fader som jag hade ingått.

En morgon när jag hjälpte pappa laga en måltid berättade jag hur mycket jag älskade honom och hur ledsen jag var över att ha varit så oförsämd. Jag sade att jag var stolt över att ha honom som far och att jag ville ha en bra relation till honom.

Allting började förändras. Vi grälade alltmer sällan och till slut inte alls. Jag förstod att det skulle dröja länge innan min familj blev medlemmar i kyrkan, men deras inställning till kyrkan blev bättre. Ingen av de här förändringarna skulle ha skett om jag inte hade förändrat mig först.

När jag hade varit medlem i kyrkan i ett år åkte jag iväg och verkade som heltidsmissionär i Mexikomissionen Tijuana. Tre månader innan jag kom hem igen fick jag ett brev där det stod att min familj hade tagit emot evangeliet och skulle döpas. När jag kom hem var de redan medlemmar i kyrkan.

Under mina femton år som medlem i kyrkan har de största lärdomarna jag fått kommit från att studera Mormons bok och från de Guds barn som står mig närmast: min familj. ■

Möt broder Joseph

Du vet att Joseph Smith var den första nutida profeten, men visste du att han tyckte om att skratta och att få andra att skratta? Eller att han och hans hustru Emma adopterade ett par tvillingar? Här är några andra saker som du kanske inte vet om profeten Joseph:

- Joseph Smith Jr. föddes den 23 december 1805 i Sharon i Vermont i USA. Han fick sitt namn efter sin far. Josephs syskon hette, i åldersföljd, Alvin, Hyrum, Sophronia, Samuel Harrison, Ephraim, William, Katherine, Don Carlos och Lucy.

- När Joseph var sju år fick han tyfus. Han återhämtade sig från febern men fick en infektion i vänstra benet. Nio bitar av benet togs bort utan smärtstillande medicin. Han haltade lite under resten av sitt liv.¹
- Joseph var 14 år när han bad högt för första gången och såg vår himmelske Fader och Jesus Kristus (se Joseph Smith — Historien 1:17).
- Josephs äldsta bror Alvin dog när Joseph var 17 år. Nästan 13 år senare såg Joseph Alvin i en syn av celestialet rike (se L&F 137:5–7).
- Isaac Hale, Emmas far, tyckte inte om Joseph och ville inte att de skulle gifta sig. Joseph och Emma bestämde sig för att rymma och de gifte sig den 18 januari 1827.²
- Emma och Joseph var gifta i 17 år och fick 11 barn. Sex av barnen dog när de var små.
- Efter att Joseph fått en tand sönderlagen när han attackerades av en pöbelhop 1832 läspade han när han pratade.³
- Joseph tyckte om att leka. Det var sådant som att spela boll, brottas, kasta snöbollar, fiska och dra käpp.⁴
- En av de första sista dagars heliga sade att Josephs röst var som "åskans dån".⁵
- Joseph var stark och lång, omkring 190 cm, och han vägde omkring 90 kilo.⁶
- Joseph var inte bara president för kyrkan utan kandiderade också till president för Förenta staterna.⁷
- Äldste John Taylor (1808–1887), då medlem i de tolv apostlarnas kvorum, skrev följande om Joseph Smith efter hans martyrdöd: "Joseph Smith, Herrens profet och siare, har med undantag endast av Jesus gjort mer för människornas frälsning i den här världen än någon annan människa som någonsin levt i den" (L&F 135:3). ■

SLUTNOTER

1. Se *Kyrkans presidenter* (Kyrkans utbildningsverksamhet, elevens lektionsbok, 2003), s. 3–4.
2. Se "Life of the Prophet: Joseph and Emma", JosephSmith.net.
3. Se "Life of the Prophet: Friend of Man", JosephSmith.net.
4. Se Alexander L. Baugh, "Joseph Smith's Athletic Nature", i *Joseph Smith: The Prophet, the Man*, red. av Susan Easton Black och Charles D. Tate Jr. (1993), s. 137.
5. Joseph L. Robinson, i "Life of the Prophet: Teacher of God's Truth", JosephSmith.net.
6. Se Baugh, "Joseph Smith's Athletic Nature", s. 138–139.
7. Se "Life of the Prophet: Leading with Love", JosephSmith.net.

Hur kan JAG FÖLJA FRÄLSAREN?

Äldste Quentin L. Cook i de tolv apostlarnas kvorum berättar om några tankar han har om det här ämnet.

Vi visar vår kärlek till Gud när vi håller hans bud och tjänar hans barn.

När vi förnyar vårt dopförbund genom sakramentet ger det oss tillfälle att betyga för Gud att vi är villiga att minnas hans Son och hålla hans bud.

Frälsaren förkunnade att vi skulle vara kända som hans lärjungar om vi älskar varandra.

Följ vår levande profet, president Thomas S. Monson. Han är ett bra exempel på någon som följer Frälsaren.

Vi måste ta på oss Jesu Kristi namn och ha hans bild inpräntad i vårt ansikte så att vi kan vara mer lika honom när han kommer.

De där orden

Angie Bergstrom Miller

Baserad på en sann berättelse

*”Ni skall inte svära falskt vid mitt namn.
Då ohelgar du din Guds namn” (3 Mos. 19:12).*

Shelby tyckte inte om att höra fula ord, särskilt inte när hennes vänner i skolan missbrukade Herrens namn.

”Snälla, säg inte de där orden när jag är i närheten”, sade hon till sina vänner.

Men ibland glömde de bort det och hon fick påminna dem.

En dag himlade Shelbys vän Beth med ögonen och sade: ”Ja, just det. Jag glömde det. Ingen säger *sådana* ord så att Shelby hör det. Hon försöker göra oss *goda*, som hon är.”

De andra flickorna skrattade.

Shelby blev generad. Hon tyckte inte om att alltid behöva be sina vänner att inte säga sådana ord när hon var i närheten — särskilt eftersom de inte tyckte att de var fula.

När Shelby kom hem från skolan kastade hon sig på sin säng. Hennes mamma kom in några minuter senare och Shelby berättade vad som hade hänt.

”Försök att inte tänka på det”, sade mamma. ”Fortsätt bara att göra det som är rätt så kommer dina vänner inte att vilja säga sådana ord längre.”

”Varför är det så viktigt att mina vänner inte säger sådana ord?” frågade Shelby. ”Det är ju inte jag som svär.”

”Profeterna har lärt oss att vi ska hålla oss värdiga så att vi kan känna Anden hela tiden. Fula ord sårar Anden”, sade mamma.

Shelby tänkte på tillfällen när hon hade känt Anden: på familjens hemafton, när hon bar sitt vittnesbörd, när hon fick en välsignelse av pappa. Shelby tyckte om att känna Anden och hon ville inte göra något som kunde såra den varma, fridfulla trösten.

Hon bestämde sig för att fortsätta vara ett exempel för sina vänner och hjälpa dem förstå att hon inte tyckte om att höra de där orden.

Nästa dag i skolan hörde hon de där orden igen.

”Snälla, säg inte sådana ord när jag kan höra dem”, sade Shelby till Becca.

Becca tittade surt på Shelby och struntade i henne. Shelby var glad att hon hade sagt något men var ledsen för att hennes vän var arg.

På rasten hörde Shelby någon säga de där orden

igen. Den här gången var det Beth.

”Snälla, säg inte sådana ord när jag är i närheten”, sade Shelby.

”Förlåt”, sade Beth och himlade med ögonen.

Shelby kände sig dum igen.

När Shelby spelade softball efter skolan lyckades hon slå en boll. Den studsade bort till första basen innan Shelby hann dit. Shelby hörde Bonnie, den nya flickan i laget, missbruka Herrens namn.

Shelby tvekade. Hon var trött på att be alla säga sådana ord när hon kunde höra dem. Hon ville inte att de andra flickorna skulle reta henne.

”Säg inte sådana ord när hon kan höra dem.”

Shelby vände sig om för att se vem det var som hade sagt det.

Beth berättade för Bonnie att Shelby var sista dagars helig och att hon inte sade sådana ord och inte tyckte om att höra orden heller.

Bonnie vände sig om och tittade på Shelby.

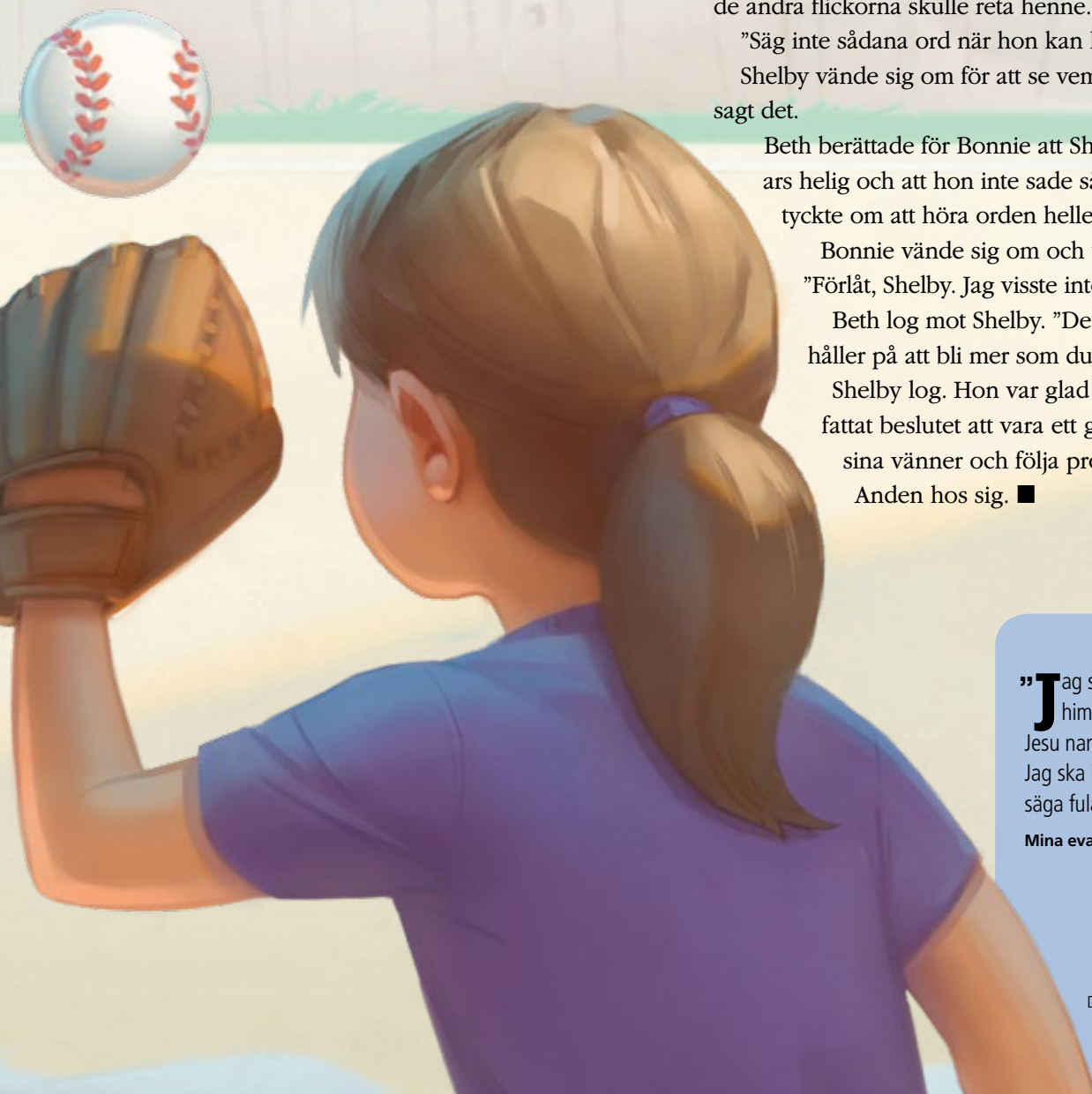
”Förlåt, Shelby. Jag visste inte om det.”

Beth log mot Shelby. ”Det verkar som om vi håller på att bli mer som du”, sade Beth.

Shelby log. Hon var glad att hon hade fattat beslutet att vara ett gott exempel för sina vänner och följa profetens råd att ha Anden hos sig. ■

”Jag ska använda min himmelske Faders och Jesu namn vördnadsfullt. Jag ska inte svära eller säga fula ord.”

Mina evangelieideal

Vår sida

Angie D., 11 år, Peru

Ariana A., 9 år, Brasilien

Jesu födelse, av Angeles R., 10 år, Bolivia

Rebecca A., 7 år, Venezuela

En jul gav jag flera utdelningskort till mina vänner och lärare i skolan. I januari sade en lärare som jag hade gett ett kort till att hon hade ringt numret på kortet och fått en jul-DVD. Hon tittade på DVD:n och tyckte mycket om den. Jag tycker att utdelningskorterna är viktiga. När jag ger bort dem kan jag känna Anden. Jag blir glad av att dela med mig av evangeliet. Jag vet att Jesus Kristus lever och älskar oss alla.

Raiane R., 11 år, Brasilien

Skicka en teckning, ett foto, en upplevelse eller ett vittnesbörd till Vår sida via e-post till liahona@ldschurch.org och skriv "Our Page" på ämnesraden. Eller skicka den med vanlig post till:

Liahona, Our Page
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Varje bidrag måste innehålla barnets fullständiga namn, kön och ålder (måste vara mellan 3 och 12 år) samt föräldrarnas namn, församling eller gren, stav eller distrikt och ett skriftligt tillstånd från föräldrarna (e-postmeddelande går bra) att publicera barnets foto och bidrag. Brev kan komma att förtydligas eller förkortas.

Tempelkort

För att göra tempelkort tar du bort den här sidan från tidningen, klistrar fast den på styvt papper och klipper ut bilderna. Du kan använda korten tillsammans med de kort som fanns i varje nummer under 2003 och i aprilnumret 2005 och septemhernumret 2007. För att skriva ut fler exemplar av bilderna kan du gå till iahona.lds.org.

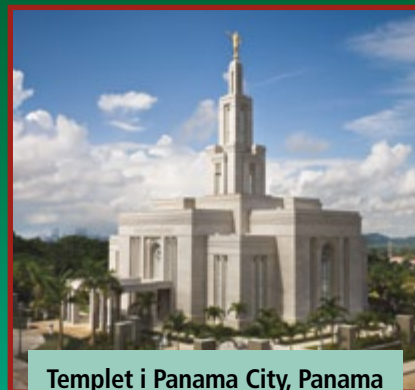
Templet i Rexburg, Idaho, USA

Invigdes den 10 februari 2008
av Thomas S. Monson

Templet i Curitiba, Brasilien

Invigdes den 1 juni 2008
av president Thomas S. Monson

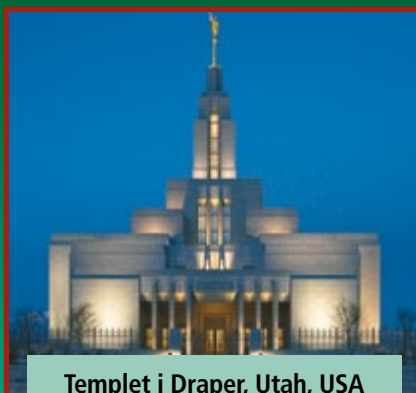
Templet i Panama City, Panama

Invigdes den 10 augusti 2008
av president Thomas S. Monson

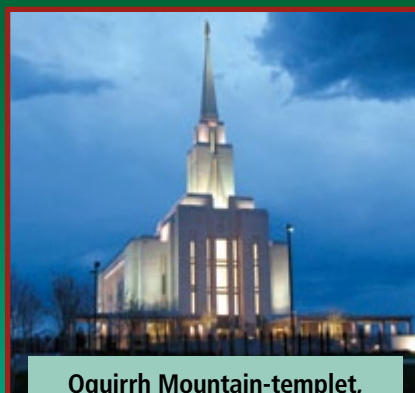
Templet i Twin Falls, Idaho, USA

Invigdes den 24 augusti 2008
av president Thomas S. Monson

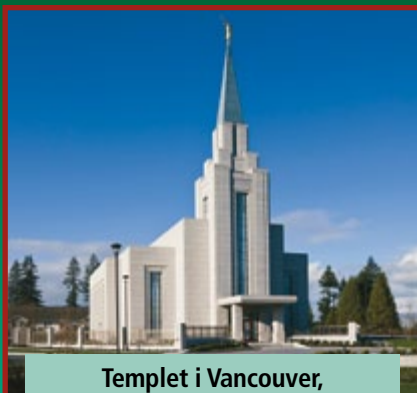
Templet i Draper, Utah, USA

Invigdes den 20 mars 2009
av president Thomas S. Monson

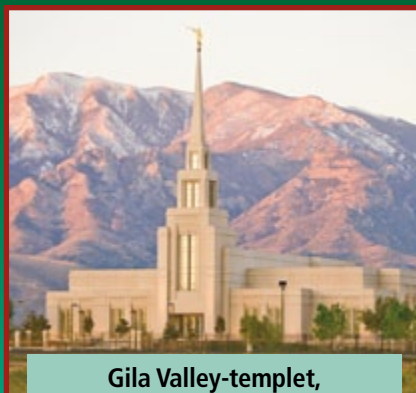
Oquirrh Mountain-templet, Utah, USA

Invigdes den 21 augusti 2009
av president Thomas S. Monson

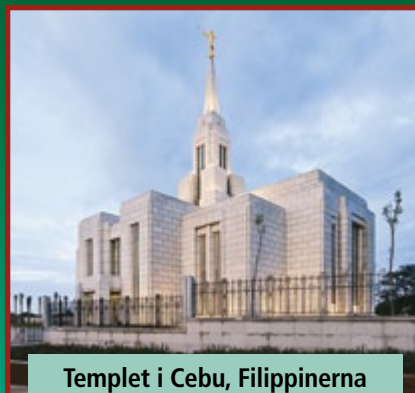
Templet i Vancouver, British Columbia, Kanada

Invigdes den 2 maj 2010
av president Thomas S. Monson

Gila Valley-templet, Arizona, USA

Invigdes den 23 maj 2010
av president Thomas S. Monson

Templet i Cebu, Filippinerna

Invigdes den 13 juni 2010
av president Thomas S. Monson

Du kan använda den här lektionen och aktiviteten för att lära dig mer om månadens tema i Primär.

Skrifterna lär mig om **Frälsarens födelse och andra ankomst**

Jennifer Maddy

Kyrkans tidningar

”Människosonen skall komma i sin Faders härlighet med sina änglar, och då skall han löna var och en efter hans gärningar” (Matt. 16:27).

För tusentals år sedan vittnade profeterna om att Jesus Kristus, Guds Son, skulle födas på jorden. I skrifterna kan vi läsa vad de här profeterna sade. I Gamla testamentet sade Jesaja att Jesus skulle vara Fridsfursten och att han skulle vara den sanna kyrkans överhuvud. I Mormons bok såg Nephi Jesu mor Maria i en syn, och han såg hur Jesus undervisade människorna på jorden. Kung Benjamin undervisade sitt folk om underverken som Kristus skulle utföra när han kom till jorden.

Några år före Frälsarens födelse ställde sig profeten Samuel på en

mur för att berätta för nephiterna om de tecken som skulle visa sig. Han sade att när Frälsaren föddes skulle en ny stjärna visa sig på himlen. I Nya testamentet kan vi läsa om samma stjärna — de vise männen följde den för att hitta Jesusbarnet.

I skrifterna undervisar profeterna också om Jesu Kristi andra ankomst till jorden. I Mormons bok vittnar

Moroni om att Frälsaren ska komma tillbaka. I Gamla testamentet talar Malaki om vad som ska hända i de sista dagarna före Kristi andra ankomst.

Skrifterna innehåller profeternas vittnesbörd om Jesus Kristus från många olika tidsperioder i historien. I skrifterna kan vi också läsa om Jesu exempel. Vi behöver följa hans exempel när vi förbereder oss för tiden när han ska komma och bo på jorden igen.

AKTIVITET

Du kan göra din egen bilderbok om Jesu Kristi liv. Klipp ut bilderna på sidan 65. Slå hål i varje sida där hålen är märkta och lägg bilderna på varandra i ordning. Använd en tråd till att binda ihop sidorna genom hålen. Du kan titta i boken tillsammans med din familj under en hemafton och prata om Frälsarens liv. ■

1

2

3

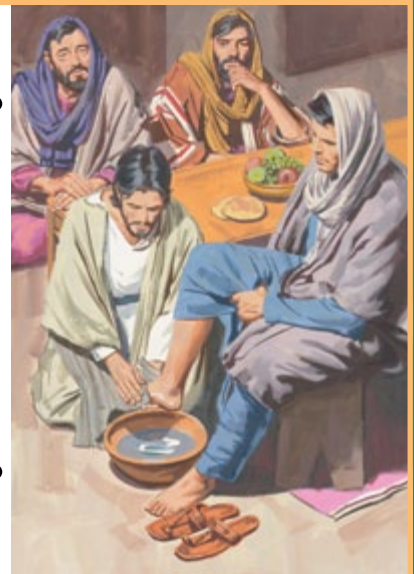
4

5

6

7

8

9

JULGRANEN

Harriet R. Uchtdorf

Andra världskriget hade just slutat och de flesta människor i Tyskland hade ont om mat och pengar. Jag hade min födelsedag bara några veckor före jul. Jag väntade mig inte att få några julklappar eller födelsedagspresenter eftersom jag visste mycket väl — fastän jag var liten — att mina föräldrar kämpade för att kunna ge oss det nödvändigaste. I vår stora stad fanns det många som var hungriga. Det var en sorglig och mörk tid.

På min födelsedag lades till min stora förvåning och glädje en present på köksbordet som bara var till mig. Det var den vackraste present

jag någonsin kunde ha föreställt mig: en liten *Weihnachtsbaum*, en julgran som bara var 30 cm hög, klädd med små handgjorda dekorationer av aluminiumfolie. Aluminiumfolien reflekterade ljuset i vardagsrummet på ett underbart sätt. När jag tittade närmare på dekorationerna insåg jag till min förvåning att de var fyllda med små bitar av karamelliserat socker. Det var som ett underverk. Var hade mamma fått tag på den lilla granen, aluminiumfolien, och socker som var så sällsynt?

Jag vet ännu idag inte hur hon kunde utföra det underverket under en tid när inga av de där dyrbara sakerna fanns att få tag på. Jag

har bevarat detta i hjärtat som en symbol för mina föräldrars djupa kärlek till mig, som en symbol för hopp, kärlek och julens sanna mening.

Under juletiden har vi fortfarande en julgran hemma som numera dekoreras med elektriska ljus och dekorationer av olika slag. När vi är tillsammans med våra barn och barnbarn värms hjärtat av trädets skönhet och de strålande ljusen, och de får mig åter att minnas den glada stund med min familj som kom av ett litet träd med glänsande dekorationer av aluminiumfolie. ■

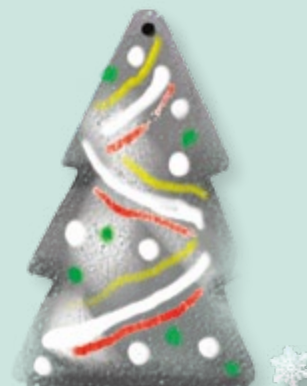
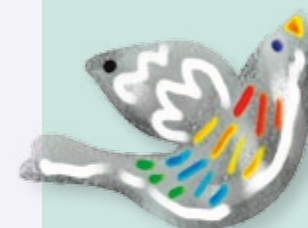
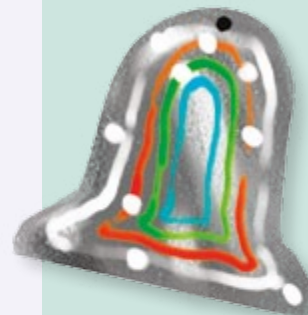
Harriet R. Uchtdorf är gift med president Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet.

Handgjorda dekorationer

Överraska din familj genom att själv göra några handgjorda dekorationer! Det här behöver du:

en pepparkaksform eller ett litet vattenglas.
Styvt papper, till exempel kartong.
penna
sax
aluminiumfolie (valfritt)
flytande vitt lim
Tuschpennor (eller kriter eller färgpennor)
garn, band eller tråd

1. Rita längs pepparkaksformen eller glaset på det styva papperet.
2. Be en förälder hjälpa dig att klippa ut figuren.
3. Riv av en bit aluminiumfolie och täck pappersfiguren med den. Limma fast kanterna på folien på baksidan av dekorationen. (Om du inte använder aluminiumfolie kan du hoppa över det här steget och göra resten.)
4. Rita små linjer med limmet på framsidan av dekorationen. Låt limmet torka ordentligt.
5. Använd tuschpennorna till att rita mellan limlinjerna. (Om du inte använder aluminiumfolie kan du också använda kriter eller färgpennor.)
6. Be en förälder hjälpa dig att göra ett hål högst upp på dekorationen. Trä en bit garn, band eller tråd genom hålet och gör en knut längst upp.
7. Häng dekorationen på familjens *Weihnachtsbaum* eller ge bort den som julklapp.

Min missionsfond

Spencer S.

Jag vet att det här låter konstigt men jag har sparat pengar till min mission sedan innan jag föddes. När mamma fick veta att hon skulle få ett barn tog hon en tom mjölkburk, gjorde ett hål i den och satte fast en lapp med texten "Missionsfond". Sedan den dagen har mina föräldrar och jag sparat till min mission.

Hela släkten har varit engagerad i att spara till min mission. När jag var född brukade mina farbröder, morbröder och fastrar och mostrar som kom på besök lägga filippinska pesos i missionsfundsburken. Och när det var jul eller nyår brukade släkten ge mig pengar som jag kunde lägga i den.

Ibland får jag pengar av mina far- och morföräldrar för att jag har gjort bra ifrån mig i skolan och i olika tävlingar. Dessa gåvor går också till missionsfonden. En gång när jag hade fått

flera medaljer räknade min moster alla medaljerna jag hade förtjänat och gav mig pengar för var och en. När jag hade betalat tionde på pengarna så gick även de till min missionsfond.

När jag döptes stärktes min önskan att bli missionär ännu mer. Min familj satte upp målet att tjäna ihop så mycket pengar så att det skulle räcka till hela missionen. Eftersom jag har syskon nu så sparas vi även pengar till deras missionsfonder.

Jag är nu nio år och har kommit nästan halvvägs till den ålder då jag kan verka som missionär. Min önskan att bli missionär har blivit större eftersom jag vet att det har varit så många som har bidragit till min missionsfond.

Jag ska fortsätta spara till min mission. Jag vet att min himmelske Fader välsignar mig så att jag kan tjäna honom som missionär en dag. ■

TROSARTIKLARNA

I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA

1 VI TROR PÅ GUD DEN EVIGE FADERN, på hans Son Jesus Kristus och på den Helige Anden.

2 Vi tror att människor kommer att straffas för sina egna synder och inte för Adams överträdelse.

3 Vi tror att hela människosläktet kan frälsas genom Kristi försoning och genom lydnad mot evangeliets lagar och förordningar.

4 Vi tror att evangeliets första grundsatser och förordningar är: (1) Tro på Herren Jesus Kristus, (2) omvändelse, (3) dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse, (4) handpåläggning för den Helige Andens gåva.

5 Vi tror att en man för att predika evangeliet och betjäna i dess förordningar måste kallas av Gud genom profetia och genom handpåläggning av dem som har myndighet.

6 Vi tror på samma organisation som fanns i den ursprungliga kyrkan, nämligen apostlar, profeter, herdar, lärare, evangelister och så vidare.

7 Vi tror på tungomålets, profetians, uppenbarelsens, synernas, helbrägdagörelsens, tungomålsuttydningens gåva och så vidare.

8 Vi tror att Bibeln är Guds ord i den mån den är rätt översatt. Vi tror också att Mormons bok är Guds ord.

9 Vi tror allt vad Gud har uppenbarat och allt vad han nu uppenbarar, och vi tror att han ännu kommer att uppenbara många stora och viktiga ting angående sitt rike.

10 Vi tror på Israels bokstavliga insamling och på de tio stammarnas återställelse, att Sion (Nya Jerusalem) kommer att grundläggas på det amerikanska fastlandet, att Kristus personligen kommer att regera på jorden samt att jorden kommer att förnyas och få sin paradisiska härlighet.

11 Vi gör anspråk på förmånen att tillbe Gud den Allsmäktige i enlighet med vårt eget samvetes maningar och erkänner alla människors rätt till samma förmån, att tillbe hur, var eller vad de vill.

12 Vi tror på att underordna oss kungar, presidenter, styresmän och överhetspersoner samt att lyda, ära och upprätthålla lagen.

13 Vi tror på att vara ärliga, sanna, kyska, välvilliga och dygdiga och att göra gott mot alla människor, ja, vi kan verkligen säga att vi följer Paulus uppmaning: Vi tror allting, vi hoppas allting, vi har uthärdat mycket och hoppas kunna uthärda allting. Finns det något som är dygdigt, älskligt eller hedrande eller berömvärt, så söker vi efter detta.

Joseph Smith.

En annorlunda julgran

Eliana Osborn

Baserad på en sann berättelse

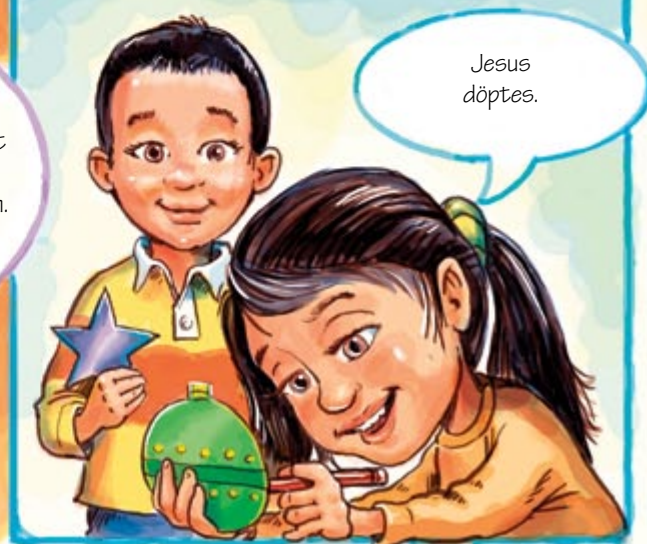
”Ta på er mitt ok och lär av mig” (Matt. 11:29).

1. Carlos tyckte att det skulle bli spännande med julen. Det här året var något annorlunda hemma. En stort träd gjort av glansigt grönt papper hade satts fast på dörren.

2. Carlos undrade vad det var som skulle vara annorlunda. Hans syster Araceli och hans lillebror Diego undrade samma sak.

4. Carlos tyckte om den idén. Araceli sprang fram till dekorationerna och tog en röd penna.

Det var ett bra förslag. Kan jag skriva att Jesus utförde många underverk?

Det skulle vara perfekt. Ni har båda jättebra förslag!

5.

6. Varje kväll efter middagen gjorde Araceli och Carlos en dekoration och satte fast den på granen. Diego hjälpte till genom att säga att han älskar Jesus.

7. När det var svårt att komma på något tittade de i skrift-erna. Carlos visste inte att det fanns så många verser som handlade om Jesus!

8. På julaftonen sjöng hela familjen sånger och läste på dekorationerna som de hade satt fast på granen. Carlos var glad att han visste så mycket om Jesus. Han visste att han var redo för julen i år.

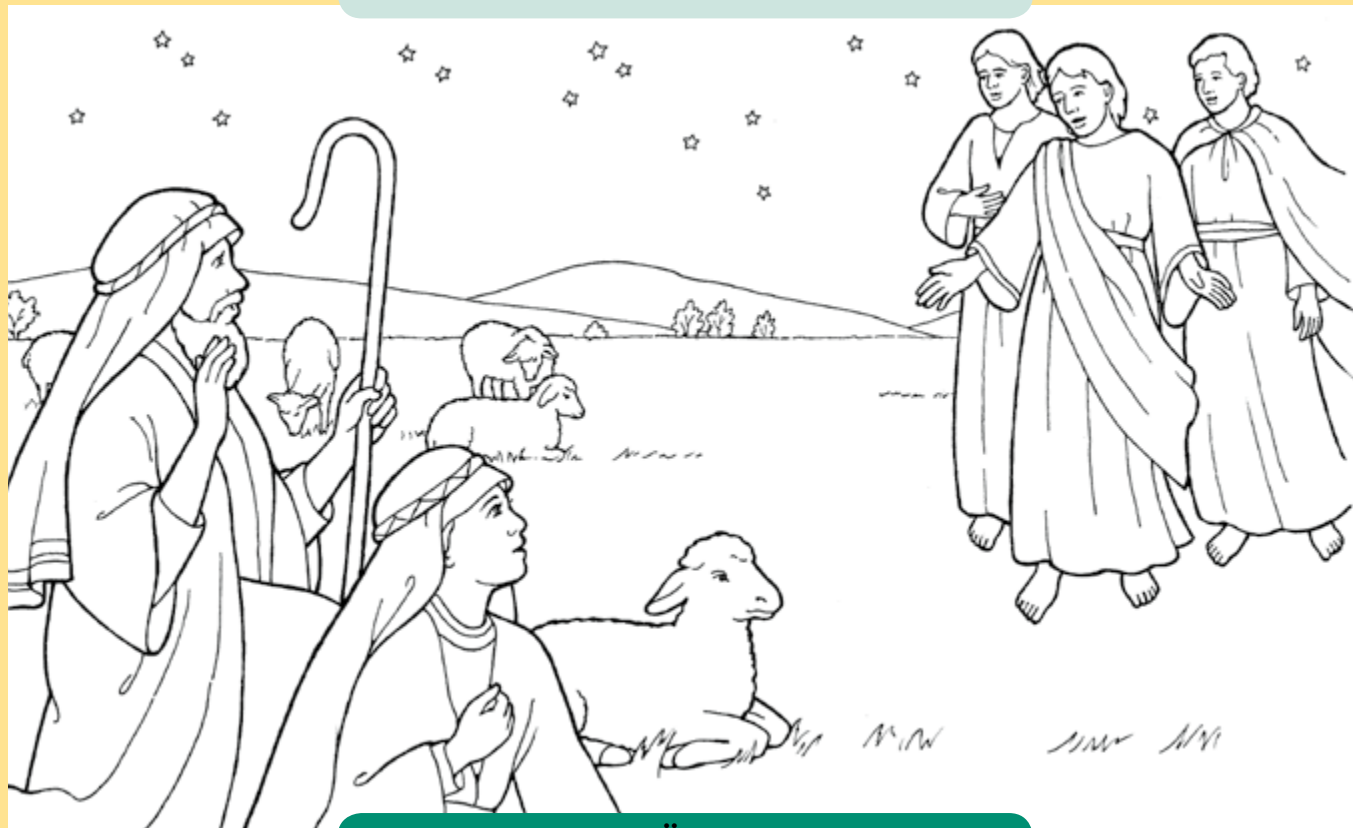
HITTA OLIKHETERNA

De här barnen får lära sig om Jesu Kristi födelse genom att dramatisera vad som hände när han

föddes. Se om du kan hitta nio saker som skiljer de båda bilderna åt.

FÄRGLÄGGNINGSSIDAN

JULBERÄTTELSEN

Tips till föräldrar

Läs berättelsen om den första julen i Lukas 2. Medan du läser kan du hjälpa ditt barn lyssna efter händelserna som visas på de båda bilderna och ta dig tid till att låta barnen färglägga bilderna.

Nya missionspresidenter välsignade genom att utöva tro

Heather Whittle Wrigley

Kyrkans tidningar

I juni inbjöds 128 nya missionspresidenter och deras hustrur till missionärsskolan i Provo, Utah, USA för att utbildas innan de åkte iväg till sitt uppdrag.

President Thomas S. Monson inledde det fyra daga långa seminariet som hölls den 22 till den 26 juni 2011 med att säga: "Ni har utvalts bland kyrkans mest trofasta, och ni har chansen att gå ut på Herrens skördefält ... Jag känner inte till något fält som producerar mer väldoftande eller ymniga rosor än det missionsfält som ni har kallats till."

Paren kommer från hela världen — 22 olika länder — och tjänar på arton språk världen över. De kommer från skiftande bakgrund men har redan något gemensamt.

Dessa nyligen kallade missionspresidenter och deras hustrur har gjort uppoffringar för att förbereda sig timligt och andligt och fick nästan omedelbart se välsignelserna av den tro de utövade.

Uppoffringar

Att verka som missionspresident är både ett svårt och andligt upplyftande treårigt uppdrag. Många par som hänger sig åt denna kallelse sätter i själva verket sitt gamla liv åt sidan, inklusive jobb och familj.

Detta avbrott i yrkeslivet kan ibland innebära en ekonomisk förlust. Kyrkan tillhandahåller en mindre summa för missionspresidenternas uppehälle, men paren har vanligtvis de ekonomiska medel som behövs för att komplettera den summan själva.

När Marcus Martins och hans hustru Mirian, som kommer från Laie, Hawaii, USA, fick sin

kallelse till Brasilienmissionen São Paulo Nord sade äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kvorum till dem att det skulle innebära uppoffringar, men att de inte skulle göra alltför stora uppoffringar.

Paret Martins åkte hem och bad för att få veta hur de skulle ha råd att tacka ja till den här möjligheten. De sålde allting. "Välsignelsen var att vi sålde allt på en enda dag", säger syster Martins. "Det var ett underverk för oss."

Alla kanske inte behöver göra ekonomiska uppoffringar, men varje missionspresident med hustru ställs inför trosprövande uppoffringar av något slag.

För Gary och Pamela Rasmussen från Tucson, Arizona, USA, innebar kallelsen till Japanmissionen Sendai att de behövde lämna sina sex barn och 23 barnbarn.

"Jag vet att min himmelske Fader kan ta bättre hand om barnen än jag", säger syster Rasmussen. "Därför är vi glada att göra det här och vi känner att det kommer att bli till stor välsignelse för dem."

Många som tackar ja till kallelsen att verka som missionspresidentspar ger uttryck för denna inställning, att de villigt gör uppoffringarna.

"Ibland undrar jag vad man egentligen menar med uppoffring, eftersom något som kan vara mycket svårt för en person kanske inte är så svårt för någon annan", säger president Martins. "Vi har många gånger i vårt liv sagt att vi sätter Herren främst och att vi gör vad som helst för Herren, vi åker vart som helst. Så vi ser det egentligen inte som en uppoffring ... Det är en förmån. Det är en ära att få ge allt."

Förberedelser

Under tiden innan missionspresidenterna och deras hustrur påbörjar missionsuppdraget görs många andliga och timliga förberedelser. Missionspresidenter kallas generellt sett mer än sex månader i förväg, men ibland är den tiden kortare. Brent och Anne Scott från Eden, Utah, USA kallades att överse Kanadamissionen Toronto bara en vecka före missionspresidenternas seminarium och två månader innan de skulle påbörja sitt tjänande.

Förutom att berätta för släkt och vänner och försöka vidta arrangemang för hemmet, studerade de handböcker, lyssnade på CD-skivor och gjorde andra andliga förberedelser. Men de sade att deras bästa förberedelse var seminariet på missionärsskolan.

”Det är en fördjupning i andlig kunskap”, sade president Scott. ”Att vara med en grupp människor som har [gjort uppoffringar för att tjäna Herren] och få undervisning av profeter, siare och uppenbarare ... har definitivt varit en av de största upplevelserna i vårt liv.”

Inhämtar visdom

Under det fyra dagar långa seminariet i juni fick missionspresidenterna och deras hustrur andlig föda i form av budskap från första presidentskapet och flera medlemmar i de tolv apostlarnas kворum.

”När vi lyssnade på deras undervisning [kände vi] att Herren var där, att han bryr sig om oss, att detta är hans verk, att dessa män är hans tjänare och att vi har förmånen att gå ut och representera vår Frälsare”, säger syster Scott.

Äldste Russell M. Nelson i de tolv apostlarnas kворum gav uttryck för några av sina förhoppningar för de nya missionspresidenterna och deras hustrur.

”Må ni åtnjuta god fysisk, känslomässig och andlig hälsa [och] framgång medan ni lär er, undervisar om och tillämpar Jesu Kristi lärdomar”, sade han. ”Mina förhoppningar inbegriper er förmodligen att kunna använda medlemmarnas resurser, att inrikta er på förrättningarna [och] att vara ett med Herren, kyrkans medlemmar och de dyrbara missionärer som anförtratts i er vård.” ■

Nyligen kallade missionspresidenterna under en fyra dagar lång utbildning vid missionärsskolan i Provo, Utah, USA strax innan de åker ut på missionsfältet.

Sju systrar låter sitt ljus lysa på missionsfältet

Plejaderna, eller sjustjärnorna, har döpts efter sju systrar i mytologin och är en stjärnhop bestående av sju stjärnor som är så långt borta att det tar 350 år för dess ljus att nå jorden.

Med åldrar som spänner från tjuo till fyrtio låter följande systrar sitt ljus lysa i sin familj och på missionsfältet när de sprider evangeliet till människorna i fem länder.

Marisol (Chilemissionen Osorno), Antonia (Argentinamissionen Resistencia), Daniela (Costa Ricamissionen San José), Florencia (Hondurasmissionen Comayaguela), Verónica (Chilemissionen Santiago Öst), Anai (Guatemalamissionen City Nord) och Balbina Nava Aguilar (Argentinamissionen Bahía Blanca) är från Mexiko och verkar för närvarande som missionärer för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Systrarna fick kontakt med missionärerna när de deltog i en gratis engelskakurs som hölls vid ett lokalt kapell. År 2006 döptes de tillsammans med en annan syster och deras bror. Deras föräldrar, Albino Nav och Isidra Aguilar, som hade blivit medlemmar i kyrkan tre årtionden tidigare, blev åter fullt aktiva när detta hände.

Syster Aguilar säger att hon kan se det goda som har kommit av att de har skickat ut sina sju döttrar som missionärer.

”De är i Herrens händer. De arbetar och predikar hans evangelium för att föra fler själar [till honom]”, säger hon.

”Jag älskar det här evangeliet och jag vet att verket förändrar liv”, säger Florencia. ”Det förändrade mitt, och kommer att förändra livet för människorna jag undervisar.”

Systrarna börjar återvända hem i slutet av 2011. ■

Generalauktoriteter besöker regelbundet kyrkans medlemmar världen över. Om du vill veta mer om deras verksamhet kan du gå till news.lds.org och även Prophets and Apostles Speak Today på prophets.lds.org. Materialet finns på engelska, franska, italienska, portugisiska, spanska och tyska. Här är några korta redogörelser över resor som gjorts nyligen.

- Den 26 maj 2011 talade president Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, till 800 ledare inom samhället, affärsvärlden och olika religioner som deltog i Los Angeles World Affairs Council (Världspolitiska rådet), en partipolitiskt obunden organisation tillägnad främjandet av global förståelse. President Uchtdorf talade om kyrkans tillväxt från 1830 till nu. Sök på ”Uchtdorf, Los Angeles” på news.lds.org.

- Den 5 juni 2011 organiserade äldste Russell M. Nelson i de tolv apostlarnas kворum Moskva stav i Ryssland — den första i Ryssland och den andra i området som tidigare hette Sovjetunionen. Över 1 100 personer deltog. Sök på ”Nelson, Moscow” på news.lds.org.

- I maj besökte äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kворum Indien, Hongkong (där han fick sällskap av äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kворum) och senare Mongoliet. Sök på ”Holland, India” på news.lds.org.

- Den 15 juni 2011 besökte presidentbiskopen H. David Burton Higashi Matsushima i Japan för att bedöma landets tillstånd efter jordbävningen och tsunamin den 11 mars och för att se vilken hjälp kyrkan erbjuder där. Sök på ”Burton, Japan” på news.lds.org. ■

FOTO MED TILLSTÅND AV ANAI NAVA

Dessa sju syskon från Mexico City tjänar samtidigt som heltidsmissionärer i olika delar av världen.

Inspelningsplatsen Jerusalem Movie Set invigd

Inspelningsplatsen Jerusalem Movie Set som uppfördes av kyrkan för filmproduktioner med evangelietema har invigts och används nu för filminspelningar. Den används först till inspelningen av New Testament Scripture Library Project — en serie filmer som skildrar viktiga scener från Jesu Kristi och apostlarnas liv.

Inspelningsplatsen är belägen vid LDS Motion Picture Studio South i Goshen i Utah, USA, knappt tio mil söder om kyrkans huvudkontor i Salt Lake City. Det är inte en kopia av Jerusalem utan en återgivning av viktiga platser i staden.

Det lilla samhället Goshen valdes på grund av omgivningarnas likheter med Jerusalems geografi — böljande kullar, slätter, cederträdungar, sanddyner och en bäck. Utah Lake i närheten får tjänstgöra som Galileiska sjön.

I vissa fall måste dataanimerade visuella effekter fylla i detaljer som inte finns på platsen. ■

Ändrade riktlinjer för äldre missionärspår

Första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum har

Kyrkans nya filminspelningsplats i Goshen i Utah ska användas till filmscener från Jesu Kristi liv som det upptecknats i Nya testamentet.

nyligen godkänt ändringar i riktlinjerna angående hur länge äldre missionärspår verkar och deras boende för att uppmuntra fler par att verka som heltidsmissionärer och förbättra deras upplevelse.

Från och med den 1 september 2011 kan äldre par verka i 6, 12, 18 eller 23 månader. Dessutom har 1 400 dollar per månad fastställts som tak för boendekostnader. Paren fortsätter att betala

för mat och andra personliga utgifter.

Tidigare har riktlinjen varit att gifta par som verkar utanför sitt hemland har verkat i minst 18 månader. De som önskar verka utanför sitt hemland i mindre än 18 månader kan nu göra det om de själva betalar för resan till och från missionsfältet.

Frågor om missioner för äldre par kan skickas till seniormissionaryservices@ldschurch.org. ■

Kyrkan utökar internetutbudet på flera språk

LDS.org utökar sitt utbud på flera språk. Nyligen länkades 48 nya webbplatser med kyrkans officiella webbsida. Genom att klicka på ett språk under länken "Languages" i övre högra hörnet på en sida i LDS.org kan besökare se länkar till det kyrkomaterial som för närvarande finns på det språket.

Olika avdelningar på LDS.org kommer så småningom att finnas på tio till femton språk. Vid det laget kommer språksidorna för dessa språk att läggas ner. (Det finns till exempel ingen språksida för engelska, franska, italienska, portugisiska, spanska eller tyska eftersom en stor del av LDS.org redan finns på dessa språk.)

Anställda vid kyrkan arbetar också på att göra tidningar och annat översatt material från LDS.org tillgängligt för mobila enheter. ■

Datum för öppet hus och invigning tillkännagivna för templet i Quetzaltenango

För att fira invigningen av templet i Quetzaltenango i Guatemala deltar kyrkans ungdomar i landet i ett kulturellt musik- och dansframträdande lördagen den 10 december 2011.

Sedan på lördagen den 11 december invigs templet under tre sessioner, vilka sänds via satellit till alla enheter i Guatemala.

Efter invigningen öppnas templet för förrättningar tisdagen den 13 december.

Kyrkan hoppas kunna bygga tempel i Frankrike

President Thomas S. Monson tillkännagav i juli att kyrkan hoppas kunna bygga sitt första tempel i Frankrike på en tomt i utkanten av Paris.

Kyrkan har under många

månader arbetat med lokala myndigheter.

Det har tidigare gjorts flera försök att hitta en lämplig plats för ett tempel i Frankrike, men utan framgång. Kyrkans franska medlemmar som vill besöka ett tempel reser vanligtvis till grannländerna i Europa.

Nytt format för ljudinspelningar av skrifterna ökar tillgång

Kyrkan har gett ut en ljudversion av kyrkans standardverk för nerladdning i iTunes i ljudbok-format (kallas AAC-format i iTunes) eller mp3-format.

Ljudversionen av hela standardverken finns på engelska och spanska, och ljudversioner av tre-i-ett på japanska, portugisiska och koreanska finns också.

Du har tillgång till de här nya resurserna via skriftavdelningen på kyrkans kanal på iTunes.Lds.org. ■

Ljudversioner av standardverken finns nu på flera språk på iTunes.Lds.org.

Jag överväldigades av tacksamhet

Sista dagars heliga berättar är ett av de första inslagen jag går till när tidningen kommer varje månad. Så var fallet när jag läste "Ni var änglarna" (*Liahona*, dec. 2010, s. 38). Den berörde mig starkt och jag överväldigades av tacksamhet för Frälsarens mission och för dem som verkar så osjälviskt i hans namn. Jag är djupt tacksam mot Heidi Windisch Fernandez för att hon återgav sin fantastiska upplevelse.

Larry D. Kump, West Virginia, USA

Liahona har stort inflytande

Budskapen i *Liahona* har alltid stärkt mig som person, far, make och ledare, och generalkonferensnumren för alltid med sig en särskild anda till vårt hem. Jag beställer alltid separata konferensnummer till mig själv, min hustru och var och en av mina söner så att vi kan läsa och stryka under budskap som vi vill och så att vi inte behöver turas om med tidningen. I slutet av året binder vi ihop tidningarna och ger extra exemplar till vänner som är mindre aktiva i kyrkan eller som inte är medlemmar. Jag vittnar om att *Liahona* har ett stort inflytande på vårt liv.

Fabio Allegretti Cooper, Brasilien

Skicka kommentarer och förslag till liahona@ldschurch.org. Bidragen kan komma att förkortas eller redigeras. ■

FÖRSLAG TILL FAMILJENS HEMAFTON

Det här numret innehåller artiklar och aktiviteter som kan användas under hemaftnarna. Här följer några exempel.

"Mitt tjänande som ensamstående

medlem", sidan 12: Efter att ha läst syster Burdetts berättelse kan ni samtala om välsignelserna som kommer av att tjäna i kyrkan. Du kan be familjemedlemmarna återge en betydelsefull upplevelse som de har haft medan de har verkat i ett ämbete.

"Friden och glädjen i att veta att

Frälsaren lever", sidan 18: Du kan fråga familjemedlemmarna vad de kan göra för Frälsaren nästa år. Läs de sista styckena av artikeln under "Vår gåva till honom". Vad säger äldste Nelson är den största gåvan vi kan ge Herren?

"Kom, låt oss ära honom", sidan 42: Före lektionen kan du under bön välja ut avsnittet eller avsnitten som bäst kan tillämpas på din familj. Om du väljer avsnittet om herdarna kan du återge president Monsons råd att "aldrig skjuta upp att hörsamma en

maning" och samtala med familjen om betydelsen av de orden. För att demonstrera poängen för små barn kan du visa en instruktion i örat och uppmuntra dem att följa den.

"Möt broder Joseph", sidan 58: Du kan visa en bild av Joseph Smith medan du läser listan över fakta om honom i artikeln. Ni kan leka en lek efter lektionen för att se hur mycket av informationen som familjen kommer ihåg.

"De där orden", sidan 60: När ni har läst berättelsen som familj kan ni samtala om vad man kan säga om någon använder fula ord. Du kan också förklara för små barn varför vi har befallts i Andra Moseboken 20:7 att inte missbruka Herrens namn (se också L&F 63:60–64). ■

Omvändelseberättelser och Andens inflytande

När jag gick i en församling för unga vuxna hade jag hemaftnar med min församlingsfamilj. En av de mest minnesvärda hemaftnarna jag någonsin varit med på var en kväll när heltidsmissionärerna höll i det hela.

Äldsterna inbjöd flera av de nyomvända i vår församling att berätta om sin omvändelse. Medan de nyomvända talade var Andens närvaro obestridlig.

När de var klara kom jag att tänka på mina

egna upplevelser som missionär — både som heltidsmissionär och som livstidsmissionär. Jag gjorde en utvärdering av hur jag delade med mig av evangeliet på daglig basis och fortsatte att tänka på det i flera veckor.

När jag senare kallades att ansvara för hemaftnarna i församlingen såg jag till att fortsätta ha "omvändelseberättelsekvällar" då och då, när jag bad olika nyomvända i församlingen att delta. ■

Janna McFerson, Kalifornien, USA

SONENS LJUS

Jeff S. McIntosh

Efter att ha arbetat i varuhus med att sälja kläder åt män i flera år blev jag ganska duktig på att hitta skjortor och slipsar som passade ihop med kostymerna jag sålde. Det kändes bra att ta fram perfekta utstyrselar och mina kunder var oftast nöjda med valen jag presenterade för dem.

Men i ett av varuhusen hängde kostymerna i ett område som var upplyst av lysrör medan skjortorna och slipsarna fanns i ett område som lystes upp av glödlampor. Skillnaden på belysningen visade sig bli något av en utmaning.

Det hände ofta att när en kund hade bestämt sig för en kostym eller två så gick jag och valde ut några skjortor och slipsar som skulle passa till kostymerna. Men när skjortorna och slipsarna hade förflyttats från det ena området till det andra och placerats bredvid kostymerna så blev resultatet förvånande. Färgerna "ändrades" i den nya belysningen och passade inte alls ihop med kostymen.

Det fungerade bättre att ta en kostym till området där skjortorna och slipsarna fanns. Men också då blev kunderna ofta förvirrade när de såg att kostymerna vi hade i handen inte såg ut som de som de just valt ut. En kostym som såg olivgrön ut under lysrören såg nu grå, brungrå eller brun ut under

Ljus hjälper oss att se sanning — och att se den tydligare.

glödlampornas sken. Svarta och mörkblå kostymer genomgick en liknande förvandling.

För det mesta löste jag problemet med att ta kunderna till en dörr i närheten och titta på urvalen i dagsljus. Med hjälp av solljuset kunde vi snabbt urskilja de rätta färgerna och göra lämpliga val.

I världen utanför varuhuset ställs vi inför val varje dag. Ibland har valen missfärgats på grund av människors idéer. Andra har förmodats av världens frestelser. De alternativ vi ställs inför kanske inte alltid känns rätt, eller så kanske vi är förvirrade över vad som är verkligt och inte. Vi kanske undrar hur man kan urskilja sanningen.

Jag har upptäckt att lösningen är att titta på alternativen med Sonens ljus, eller exempel, för han lovade: "Jag skall även vara ert *ljus* i vildmarken, och jag skall bereda vägen framför er i den mån som ni håller mina bud ... och ni skall veta att det är jag som leder er" (1 Nephi 17:13; kursivering tillagd).

När vi strävar efter att välja med hjälp av det rätta ljuset kan vi göra lämpliga val för vår familj och oss själva. Och om vi ser till Gud genom den Helige Andens vägledning blir vi inte bedragna utan kan skilja mellan gott och ont (se Moroni 7:16).

När vi gör val för att följa Frälsaren har han också lovat att han ska ge oss sitt ljus: "Det som är av Gud är ljus, och den som tar emot ljus och förblir i Gud får mer ljus, och detta ljus växer sig klarare och klarare fram till den fullkomliga dagen" (L&F 50:24). ■

I Marias armar, av Simon Dewey

"Se, jag kommer till mina egna för att uppfylla allt det som jag tillkännagivit för människobarnen från världens grundläggning och för att göra både Faderns och

Sonens vilja — Faderns på grund av mig och Sonens på grund av mitt kött. Och se, tiden är inne och denna natt skall tecknet ges" (3 Nephi 1:14).

"Jag vittnar om att Jesus Kristus är den levande Gudens gudomlige Son", skriver äldste Russell M. Nelson i de tolv apostlarnas kvorum.

"Han älskar dig, upplyfter dig och ger sig tillkänna för dig om du älskar honom och håller hans bud (se Joh. 14:21). Visa män och kvinnor dyrkar honom fortfarande." Se "Friden och glädjen i att veta att Frälsaren lever", sidan 18.

